A. E. Van Vogt
&
E. Mayne Hull

Planete de vînzare

A. E. VAN VOGT
&
E. MAYNE HULL

PLANETE DE VÂNZARE

Traducere de RODICA STAN

Coperta colecţiei: FLORIN IARU

Versiune 1.0

Grupul Editorial Image
1998

CAPITOLUL 1

CEI PATRU BĂRBAŢI din avion rămăseseră tăcuţi, privind afară. Nava venită de pe Pământ tocmai se golea de pasageri. Oamenii se înghesuiau pe pistele de aterizare, ducând o mulţime de bagaje. Unul dintre cei patru spuse ironic:

— Uite câţi au încăput în „marfarul" ăsta pentru imigranţi.

Un altul, un tip foarte solid, încercă şi el să glumească:

— De-aia le şi spune „marfare" – pentru că transportă întotdeauna marfă vie – oameni.

— Priviţi, domnule Delaney! intră în vorbă cel de-al treilea, foarte surescitat. Ia uitaţi-vă ce mai ţipă! E cea mai grozavă din câte am văzut până acum!

Delaney era bărbatul masiv. Nu răspunse nimic. Ochii lui verzi-cenuşii erau aţintiţi la fata care se oprise la câţiva metri de ei. Avea părul roşcat-auriu, trăsături fine, dar care trădau hotărâre, iar trupul îi era suplu şi bine clădit. Nu avea drept bagaj decât o mică valiză.

— Este drăguţă, recunoscu el, precaut.

O urmări apoi cu privirea în timp ce ea se întorcea cu spatele la ei şi se îndrepta, fără grabă, spre ieşire. Delaney dădu din cap, în semn de încuviinţare:

— Mda, merge. Luaţi-o şi aduceţi-o în apartamentul meu.

Coborî din avion, mai aruncă o privire în urma tinerei, apoi urcă într-o navetă rapidă, particulară, care porni imediat şi se pierdu în înaltul cerului.

Evana Travis îşi continua drumul pe peronul pasagerilor, apropiindu-se de ieşire, fără să-şi dea seama că era urmărită pas cu pas de cei trei bărbaţi. Era copleşită de emoţiile aterizării, dar încă se mai gândea la călătoria care tocmai se încheiase.

Nu se aşteptase ca totul să pară atât de măreţ. Chiar şi numele galaxiei, Ridge Stars (Frontiera Universului), suna

plăcut. Îşi imaginase un pâlc de sori, apropiaţi unul de altul, revărsând o vâlvătaie de lumină în jur. Imaginile nu avuseseră niciodată cine ştie ce importanţă pentru ea. Crescuse într-o lume în care se spunea: „Ei, câţiva ani-lumină acolo!”, aşa încât întregul spaţiu părea cumva limitat, ca şi Pământul. Iar pliantele făcute special pentru imigranţi nu reuşiseră să-i schimbe cu nimic impresia.

În timpul călătoriei a avut prima surpriză în cea de-a douăsprezecea zi, când ghidul a anunţat că toată constelaţia Ridge putea fi văzută cu ochiul liber. Era acolo, pe cer, la vreo două sute de ani-lumină. Galaxia era alcătuită din o sută nouăzeci şi patru de sori formând un grup. Şaptesprezece din ei erau cam cât Sol, dacă nu cumva mai mari. Cel puţin aşa anunţase ghidul. Evana văzu numai nişte raze de lumină care străbăteau cerul întunecat, înviorat doar de sclipirea câtorva stele îndepărtate.

Apoi a avut senzaţia că se află pe un pisc înalt. Nu s-a mai putut gândi, însă, la stele, pentru că s-a auzit vocea însoţitorului de bord:

— În curând se va hotărî pe ce planetă vor fi debarcaţi pasagerii aflaţi la bordul acestei nave. Se va supune la vot: majoritatea va decide, iar noi, ceilalţi, ne vom supune hotărârii lor. Deci, pe curând!

Evana rămăsese o clipă înlemnită, prea surprinsă pentru a mai putea face vreo mişcare. Apoi a încercat să se strecoare pe punţile şi prin coridoarele aglomerate. În cele din urmă, a ajuns la cabina căpitanului şi a început să protesteze, chiar înainte de a închide uşa după ea:

— Ce mai înseamnă şi asta? Eu mă duc la sora mea, pe cea de-a treia planetă a galaxiei Doridora. Până acolo mi-am plătit biletul şi acolo vreau să ajung, chiar dacă voi votaţi sau nu votaţi.

Tânărul care şedea în spatele unui pupitru de comandă, într-un colţ al încăperii, a privit-o calm şi i-a spus:

— Eşti extraordinar de naivă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Evana, uitându-se uluită la el.

El a zâmbit dispreţuitor. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea ochii albaştri şi tenul bronzat.

— Acum te afli în spaţiu, surioară, departe de regulile

inflexibile de pe Pământ. Oriunde vei merge ai să vezi că ingineria atomică a construit un univers controlabil în orice moment. Acum destinele se fac şi se desfac în fiecare zi, oamenii mor năpraznic în fiecare oră, iar hotărârile celor care deţin puterea sunt întotdeauna definitive.

I-a aruncat Evanei o privire diabolică, apoi a continuat:

— Totul este doar un joc, frumuşico. Iar tu ai fost prinsă la mijloc. Condiţiile de muncă de pe Pământ au fost îmbunătăţite în ultimii cincizeci de ani, tocmai pentru a se preveni emigrarea masivă spre lumile noi ale galaxiei. Guvernele de pe planetele din sistemul Ridge Stars, ca şi cele de pe alte planete, au fost nevoite să folosească tot felul de subterfugii ca să-i descurajeze pe imigranţii amatori. Şi cea mai bună soluţie este să deturnezi, în mod sistematic, navele de pasageri. Uite, asta, spre exemplu, a fost trimisă pe Delfi II.

— Bine, dar s-a anunţat că noi vom vota şi vom hotărî pe ce planetă să fim lăsaţi.

Tânărul a răspuns râzând:

— Da, da, sigur, a rostit el în zeflemea, dar veselia i-a dispărut imediat de pe chip. Aşa se va şi întâmpla. Totul va fi corect şi cinstit. Se vor proiecta imagini ale fiecărei planete, vor avea loc dezbateri, pe rând, se va elimina fiecare planetă discutată, totul va decurge cum scrie la carte. Dar aleasă va fi Delfi II, pentru că ea urmează la rând, iar noi vom arăta care sunt avantajele planetei Delfi şi care sunt dezavantajele celorlalte planete de pe listă… E simplu, nu?

În timp ce Evana clătina din cap, nevenindu-i să creadă, el a continuat:

— Şi pe urmă, Delfi e un loc grozav. Capitala ei, oraşul Suderea, are patru milioane de locuitori, nouăsprezece clădiri cu mai mult de o sută de etaje fiecare, toate construite de operatori, acei oameni al căror nume este sinonim cu puterea şi cu bogăţia. Şi cel mai mare dintre toţi este tânărul Artur Blord, ai cărui strămoşi au fost englezi, dar şi norvegieni. Tipul este celebru. O să-i auzi numele rostit în fiecare oraş şi în fiecare sat. În mai puţin de trei ani a strâns o avere astronomică, profitând de pe urma celor mai înstăriţi. Ăştia îi exploatează pe ceilalţi, iar el îi exploatează pe ei. De ce atunci…

— Dar nu înţelegi? izbucnise Evana disperată. Pe mine mă

aşteaptă sora mea!

Bărbatul a ridicat neputincios din umeri:

— Uite ce e, duduie, guvernele de pe Ridge Stars au oferit un premiu pentru cine va inventa un sistem de transport interstelar care să nu intre în contradicţie cu obiceiurile pământenilor. Dar până când se va găsi un asemenea inventator, ca să poţi pleca de pe Delfi II, va trebui să te pui bine cu vreunul dintre proprietarii de nave spaţiale particulare. Practic nu există niciun alt mijloc de transport public. Iar acum, mă tem că va trebui să rămâi în cabina mea până când va avea loc acel aşa-zis vot. La mine asta e regula: fii politicos cu cei care ţi se plâng de ceva, dar nu-i lăsa de capul lor. Nu te impacienta, n-am de gând să-ţi fac nimic, deşi dacă aş vrea ceva de la tine n-ai avea nicio şansă să-mi scapi. Dar un om ca mine, cu şaptesprezece neveste pe tot atâtea planete, cu treizeci şi unu de copii şi o inimă slabă, nu-şi poate permite să se mai încurce cu alte femei.

Apoi ieşise, iar uşa se închisese în urma lui cu un pocnet.

Astfel, şapte zile mai târziu, Evana se afla pe Delfi II, deşi nu-şi dorise nicio clipă să ajungă acolo.

Se opri, ezitând, în faţa uriaşei porţi a terenului de aterizare. Stătea acolo şi, privind în jos către oraşul mărginit de mare ce se întindea la picioarele ei, se gândea disperată şi plină de îndoieli la situaţia în care se afla fără voia ei. Auzi un zgomot aproape de ea. Apoi o mână puternică îi acoperi gura şi altele îi imobilizară braţele. Au luat-o pe sus şi au urcat-o într-un vehicul fără aripi care s-a înălţat imediat în aer, cu uşurinţa fumului care iese pe coş. Evana începu să se zbată, încercând să se lupte cu bărbaţii mascaţi care o ţineau. Dar ei erau prea puternici, aşa încât eforturile ei de a se elibera se dovediră zadarnice. Simţi cum avionul ateriza. Răpitorii o ridicară iar pe umeri şi coborâră nişte scări. Ajunşi într-o încăpere, au aşezat-o pe o canapea.

Se simţea mai bine aşa, lungită. O obosise lupta zadarnică. Începu să-i dispară şi gustul sălciu pe care-l simţea în gură. Încet, încet, îşi dădea seama unde se afla. Era într-o cameră bine mobilată, iar la vreo zece metri de canapea stătea un tip mascat, foarte solid, care i se adresă:

— Aha! Ne-am revenit, da? Asta-i foarte bine.

Uitându-se atentă la masca pe care acesta o purta, Evana îşi

înăbuşi un strigăt de uimire. Avea în dreptul gurii o umflătură, cum văzuse ea în filme. Era de fapt un aparat care-i modifica vocea celui care purta masca. Acest amănunt făcea ca toată întâmplarea să pară atât de absurdă, încât Evanei îi veni să râdă. Izbucni într-un hohot isteric. Apoi, recăpătându-şi vocea, întrebă, cu răsuflarea întretăiată:

— Pot să ştiu ce înseamnă toate astea? Ce caut eu aici? Trebuie să fie o greşeală…

Uriaşul se întoarse brusc spre ea.

— Nu e nicio greşeală, îi răspunse răstit. Te-am adus aici pentru că eşti o fată drăguţă şi inteligentă. Ai ocazia să câştigi o mie de stelari, o avere. Şi ai s-o faci chiar dacă vrei, chiar dacă nu vrei. Şi acuma nu te mai uita la mine ca proasta, cu mutra asta îngrozită.

Evana încercă să vorbească, dar nu putu să articuleze niciun sunet. Îi trebui ceva timp până să-şi dea seama de ce. Trăia un sentiment de uşurare! I se luase o piatră de pe inimă, iar ea era atât de zguduită, de parcă ar fi înghiţit un dumicat nemestecat. Orice ar fi fost să i se întâmple, era sigură că nu avea să moară.

Omul i se adresă din nou:

— Ce ştii despre Ridge Stars?

— Nimic, răspunse ea privindu-l aparent nepăsătoare.

— Bine, răspunse el cu satisfacţie în glas. Cu ce te ocupai pe Pământ?

— Lucram ca operator la o bancă de date.

— Aha! exclamă el uşor dezamăgit. Ei, nu-i nimic, rosti în cele din urmă. Serviciul nostru de personal îţi va găsi un instructor şi într-o oră ai să devii o secretară personală ca toate celelalte.

Evana părea că nu înţelege ce i se vorbeşte. Ea se gândea că, iată, la asta se refereau poveştile pe care le auzea acasă, acele poveşti care spuneau că pe planetele îndepărtate până şi cele mai mari oraşe erau împărţite între puternicii zilei. Modul brutal în care o răpiseră pe ea, în văzul lumii, de pe un aeroport spaţial, era un exemplu clar în acest sens.

Gardianul ei se scotoci prin buzunare şi scoase, în cele din urmă un cartonaş alb.

— Uite, ăsta e numele hotelului unde o să stai. După ce ajungi acolo şi te treci în registru, te duci la agenţia pentru angajări FAIR PLAY. Or să se ocupe ei de tine. Ţi-am scris adresa aici, pe

spatele cărţii de vizită.

Evana luă nepăsătoare cartonaşul şi îl vârî în poşetă. Se uită mirată la individul care o ţinea prizonieră. Acesta îi dădu un pacheţel pe care îl luase dintre sticlele de pe masă. Ea apucă pachetul cu degetele amorţite. El îi spuse:

— Pune şi asta în geantă. Ai înăuntru un bileţel prin care ţi se explică tot ce trebuie să ştii. Şi aminteşte-ţi: dacă totul merge bine ai o mie de stelari.

Nu, aşa ceva nu era cu putinţă, nu era logic. Omul acela nu putea fi atât de prost încât s-o lase să plece de acolo, să iasă din acel apartament şi să aibă încredere că ea va face ce i s-a cerut după ce avea să se piardă prin labirintul străzilor unui mare oraş.

— Ar mai fi încă două lucruri de spus, înainte de a pleca, adăugă el liniştit. Mai întâi, ai auzit de otrava care te ucide în şapte zile?

În timp ce îi vorbea, se aplecase spre ea, ameninţător, iar ceva din tonul lui o înspăimânta mai mult decât cuvintele rostite.

— Da, bolborosi Evana. Este otrava care pătrunde în sânge şi după şapte zile produce o reacţie chimică în urma căreia…

Observă în mâna lui o seringă şi, cu un ţipăt, sări în picioare.

— Ţineţi-o, strigă el.

Evana uitase complet de ceilalţi bărbaţi. Ei o ţineau, în timp ce acul seringii i se înfipse în piciorul stâng, deasupra genunchiului. Apoi acul a fost smuls şi cei care o imobilizaseră i-au dat drumul. Ea se prăbuşi pe podea suspinând.

— Frumuseţea otrăvii acesteia, mai spuse răpitorul, stă în aceea că poate fi preparată în mii de feluri, cu unele mici variaţii, dar antidotul conţine o doză din otrava iniţială, doză care, după cum vezi, se află la mine. Acuma să nu începi să-mi faci istericale. Vocea lui deveni aspră. Am să pregătesc antidotul şi ai să-l găseşti aici când vei îndeplini ce-ţi cer.

— Bine, dar eu nu ştiu cum să ajung aici, strigă Evana disperată. Şi pe urmă, dacă dumitale ţi se întâmplă ceva?…

— În al doilea rând, trebuie să-mi mai iau o măsură de precauţie. Este foarte posibil să nu-ţi fie suficiente cele şapte zile pentru a face ce ai de făcut. Între timp, s-ar putea ca bărbatul a cărei secretară vei deveni să vrea să fii amanta lui. Îţi dai seama, cred, că noi nu vom avea niciun fel de scrupule în

ceea ce te priveşte, aşa încât… Hai, ţineţi-o!

Un al doilea ac i se înfipse dureros în braţ, chiar deasupra cotului. Cel care-i făcuse injecţia ordonă:

— O.K., duceţi-o de aici şi lăsaţi-o în faţa hotelului.

După ce uşa se închise în urma Evanei, Delaney îşi scoase masca. Rămase o clipă nemişcat. Chipul îi era întunecat, frământat de gânduri. Apoi faţa i se crispă într-un rânjet sinistru. Puse mâna pe eldofon şi spuse:

— Dă-mi-l pe preşedintele de la J. H. Gorder Atomic Power Company de pe planeta Fasser IV. Spune-i că-l caută Delaney.

— Aşteptaţi un moment, domnule, îl rugă centralista.

După un minut se auzi semnalul şi o voce clară, puternică, izbucni:

— Aici Gorder. Spune, Delaney, ce-ai mai pus la cale?

— Primele mişcări împotriva lui Artur Blord au fost făcute, îl anunţă Delaney. Spune-le şi celorlalţi că pot începe de mâine să vină la castelul lui Skal. Anunţă-l şi pe Skal că sosim.

CAPITOLUL 2

ÎN CAMERA EI, la hotel, Evana citea scrisoarea găsită în pachetul pe care i-l dăduse Delaney:

„Când citeşti aceste rânduri ai deschis deja pachetul pe care ţi l-am înmânat şi ai observat că el conţine: (1) o tabacheră plină cu ţigări; (2) un colier în formă de ceas; (3) o cutiuţă cu pastile albe; (4) o piesă din cupru în formă de V; (5) o seringă. Ţigările sunt otrăvite. Dacă se iveşte ocazia, vei încerca să-i oferi una dintre ele celui care va deveni patronul tău începând de mâine. Vei alege, în orice caz, un moment în care să fiţi singuri, iar el să aibă deplină încredere în tine. Din tabacheră ies două ţigări în acelaşi timp. Întotdeauna, cea din exterior este otrăvită, cea din interior nu.

Pastiluţele albe reprezintă a doua modalitate de atac. Pot fi folosite pentru a otrăvi apa, cafeaua, alte băuturi. De asemenea, se sfărâmă uşor şi pot fi presărate pe sandwich-uri, părând a fi sare.

Medalionul este un emiţător radio. Imediat cum Artur Blord, viitorul tău patron, devine inconştient, deschizi capacul din spate şi apeşi pe butonaşul din centru. Astfel îi vei anunţa pe oamenii mei că primul pas către îndeplinirea scopului nostru a fost făcut.

Obiectul din cupru în formă de V îţi va folosi să scurt-circuitezi sistemul de alarmă pe care Blord l-a instalat la ultimul etaj al sediului său care se află pe Financial Avenue la numărul 686. Pentru a îndeplini corect această sarcină este necesar să înţelegi cum sunt dispuse camerele.

Casa este împărţită în patru mari secţiuni: biroul, două apartamente şi o terasă transformată în grădină.

Biroul este alcătuit din trei camere: o anticameră, biroul secretarei şi biroul personal al domnului Blord. Aici se află o uşă care dă spre apartamentul lui, format din opt camere.

Din biroul secretarei se trece în celălalt apartament, mai mic, cu numai patru camere. Acolo ai să locuieşti tu şi sunt sigur că aceste amănunte te vor ajuta să nu faci vreo mişcare greşită. Orice ezitare, orice mic insucces se vor răsfrânge imediat asupra ta. Primejdia pe care o reprezintă otrava te va face să te abţii de la gesturi pe care le-ai putea regreta.

Ambele apartamente au uşi din sticlă ce dau spre terasa-grădină. În spatele uşii de la apartamentul lui Blord ai să găseşti un obiect din metal prevăzut cu un orificiu. Vei introduce în acel orificiu V-ul din cupru, cu partea ascuţită, până când cele două capete translucide se vor aprinde.

În acel moment vei apăsa din nou pe butonul din medalion. Oamenii mei vor fi acolo în câteva minute. Trebuie să-i însoţeşti dacă vrei să-ţi primeşti antidotul şi recompensa. După aceea am să te transport pe ce planetă din sistemul Ridge Star doreşti. Bineînţeles, pentru a fi în siguranţă, nu vei putea rămâne pe Delfi II.

Cel de-al cincilea obiect din pachet, seringa, conţine *Nonşalant.* Dacă-ţi vei administra o doză mâine dimineaţă te va ajuta să-ţi controlezi reacţiile şi să-ţi păstrezi culoarea din obraji, oricât ai fi de emoţionată sau de nervoasă. Te sfătuiesc să iei câte o doză în fiecare dimineaţă, până vom duce planul la bun sfârşit”.

Imediat după ce termini de citit această scrisoare, mergi la agenţia de angajări FAIR PLAY, a cărei adresă e scrisă pe cartea de vizită pe care ţi-am dat-o. Te avertizez, în modul cel mai serios cu putinţă, că nu ai timp de pierdut. Mâine, timpul în care otrava „în-şapte-zile” îşi face efectul se reduce la şase zile.

Cu mişcări încete, Evana împături scrisoarea şi o lăsă să alunece în sertarul măsuţei care se afla lângă scaunul ei.

Rămase o vreme nemişcată, încercând din răsputeri să îşi adune gândurile. Apoi se ridică, îşi luă geanta, căută cartonaşul alb pe care i-l dăduse acel om şi ieşi din cameră. Cum coborî în stradă, văzu în apropiere o firmă luminată cu neon: AGENŢIA DE ANGAJĂRI FAIR PLAY.

Neîndrăznind, încă, nici măcar să se gândească, păşi alene pe trotuar. Nu se opri decât când ajunse lângă uşa înaltă, cu cutii de scrisori aurii. O deschise şi păşi în încăperea uriaşă, plină de birouri a agenţiei de angajări. La scurt timp după aceea îşi completa deja formularul de înscriere.

Dormise prost noaptea trecută. Nu uitase, însă, să-şi injecteze o doză de Nonşalant în braţ. Dar cu toate întâmplările, gândurile şi amintirile care-i invadau mintea, persista un sentiment de teroare: trebuia neapărat să facă ce-i ceruse atât de ameninţător omul mascat. Nu avea nicio altă soluţie.

Dimineaţa străzile erau aglomerate. Pe bulevardele lungi şi largi se mişca încolo şi încoace o masă de oameni. Pe deasupra pluteau nenumărate vehicule spaţiale. Pe Financial Avenue, la numărul 686, se afla o clădire din metal care semăna cu o săgeată. Era îngustă la capătul superior, dar la bază ocupa cam nouă cvartale. Pe sub ea şerpuiau străzi late, iar în jurul ultimelor etaje zburau în toate direcţiile o mulţime de aeronave. Cam în dreptul etajului patruzeci strălucea în soare o firmă pe care scria:

ARTUR BI.ORD HOLDING CO., LIMITED

În mintea Evanei stăruia un sigur gând: nu avea nicio şansă să devină secretara unui om, când probabil mii de angajaţi ai firmei ar fi dat orice să fie promovaţi în acea funcţie atât de importantă. Dar fata din spatele biroului de informaţii de la parter privi cu invidie cartea de vizită a agenţiei şi-i indică:

— Urcaţi la etajul o sută nouăsprezece. Eu am să-l anunţ pe domnul Magrusson.

La etajul o sută nouăsprezece o aştepta chiar la lift un individ grăsun, trecut de prima tinereţe.

— Eu sunt domnul Magrusson, director general la ARTUR BLORD HOLDING COMPANY, se prezentă el.

Îi zâmbi tinerei, privind-o cu ochii lui albaştri, umezi. Apoi continuă:

— Când solicităm agenţiei FAIR PLAY să ne trimită o fată care

să îndeplinească toate condiţiile cerute de domnul Blord, eu trebuie să verific două lucruri: 1. Este adevărat că ai sosit de pe Pământ cu transportul de ieri? 2. Este aceasta prima ta slujbă pe o altă planetă decât Terra?

Aşadar, faptul că sosise acolo de curând era un mare avantaj pentru ea. Evana trase adânc aer în piept şi rosti:

— Vă jur că acesta este adevărul!

Mulţumit de răspuns, Magrusson dădu din cap, cu bunăvoinţă.

— Bine. Sigur că o să verificăm atent aceste lucruri. Dar, deocamdată, te voi conduce la etajul unde se află sediul firmei. Acolo se află birourile şi apartamentul unde vei locui. Aşteptăm ca domnul Blord să sosească dintr-o clipă în alta. Între timp, te poţi familiariza cu noua ta locuinţă. Pe aici, te rog.

Evana îl urmă pe coridor până la un alt ascensor, care îi transportă până la ultimul etaj. Intrară pe o uşă pe care scria *TRECEREA OPRITĂ,* apoi Magrusson deschise o a doua uşă. Făcu un pas înapoi şi îi dădu ei voie să intre prima, spunând:

— Începând de acum, tot ce se află la acest etaj trece în grija ta. Poţi să te uiţi peste tot pe unde nu e încuiat şi poţi să-mi ceri orice informaţie doreşti. Succes, domnişoară Travis. Noi sperăm că vom colabora în cele mai bune condiţii.

Dădu din cap zâmbind, apoi ieşi.

Faptul că rămăsese singură nu o liniştea deloc pe Evana. Nu putea scăpa de gândurile negre care o apăsau, atâta timp cât nu se întrevedea nicio speranţă. Era parcă paralizată, îi reveneau mereu în minte cuvintele care o îngroziseră: *Aşteptăm ca domnul Blord să sosească dintr-o clipă în alta.* O stăpânea o senzaţie ciudată, cum nu mai trăise niciodată.

Îi făcea însă plăcere să cerceteze încăperile. Faptul că ştia dinainte cum sunt dispuse nu-i micşora cu nimic încântarea de a le descoperi. Totul corespundea întocmai descrierii din scrisoare. Ea acum nu trebuia să mai vadă decât detaliile. Biroul ei era o cameră mică şi confortabilă, în care văzu câteva rafturi cu cărţi, nişte fişiere şi un birou echipat cu aparatură electronică. De-a lungul pereţilor erau aşezate tot felul de dispozitive ciudate pe care le privi în treacăt.

Biroul patronului semăna cu cel al secretarei, numai că era ceva mai mare şi lipseau fişierele. Evana nu intră în cele opt camere ale apartamentului lui Artur Blord. Aruncă numai o

privire, prin ferestrele camerei de zi, către terasa-grădină înverzită. Se gândi că, probabil, ar fi trebuit să se asigure că sursa de alimentare a sistemului de alarmă se afla în locul indicat în scrisoare. Dar…

Aşteptăm ca domnul Blord să se întoarcă dintr-o clipă în alta…

Se întoarse în biroul secretarei. Încet-încet îşi veni în fire. Nu îndrăzni, totuşi, să-şi continue explorarea, începu, însă, să cerceteze cu atenţie fişierul. Acesta conţinea numai informaţii referitoare la geografia câtorva sute de planete. Descoperi o mulţime de date despre metale, păduri, pietre preţioase, terenuri rentabile, estimări valorice care păreau să nu aibă nicio legătură cu estimările băneşti ce existau şi ele acolo. Spre exemplu, un câmp de crom de pe planeta Tanchion IV era considerat de primă valoare – o sută de miliarde de stelari. Zonele lipsite de resurse erau pe locul doi. Oricând puteau fi cedate.

Sistemul dual de valori era prezent peste tot. Pentru o pădure de pe Tragona VII, prima valoare era: „O adevărată comoară. Inestimabilă”. Cea de-a doua suna: „Operator Dennis Kray. Puternic, inteligent. De ţinut minte”.

Evana simţi că i s-a făcut foame. Observă cu surprindere că se făcuse deja ora două. În acelaşi timp îşi dădu seama că nu intrase încă în apartamentul care îi era destinat. Îi era ciudă că fusese atât de slabă. Nu-şi putea permite în acel moment nicio ezitare. N-ar fi fost decât scrupule inutile.

Se bucură să descopere o cameră de zi şi un dormitor care ar fi fost pe placul oricărei femei. Culorile pastelate conturau un decor plăcut, dar destul de comun. Peste tot erau podoabe, bibelouri, franjuri şi dantele procurate din magazine în care un bărbat n-ar îi intrat niciodată. Se simţeau în acele încăperi gusturile specific feminine ale fostei locatare, secretara-amantă, care fusese înlăturată fără nicio explicaţie.

După ce-şi potoli foamea, Evana începu să privească critic în jur. Desigur, toate mărunţişurile inutile trebuiau să dispară din sufragerie. O cameră de zi trebuie să fie elegantă, confortabilă şi cochetă, nu plină de zorzoane. Locul feminităţii este în dormitor. Ea îşi dorise întotdeauna un baldachin scump din patru foi şi… Dându-şi seama că mintea ei o luase razna, Evana se aşeză îngrozită. Îşi spunea: Cum e oare cu putinţă? Cum de

m-am gândit măcar o clipă să accept toate astea?

Se ridică în picioare şi de-abia atunci observă fotografia aflată pe policioara de deasupra căminului. Îşi dădu imediat seama că e poza lui Artur Blord. Părea un tip la vreo treizeci de ani. Faţa îi era prelungă, cu un nas aristocratic, bărbia puternică şi buzele bine conturate. Aspectul lui o tulbură. Nu pentru că ar fi avut vreo importanţă cum arăta. Ea oricum avea o misiune de îndeplinit. Amintindu-şi de asta, simţi cum o cuprinde ameţeala. Se prăbuşi pe canapea şi-şi acoperi faţa cu palmele. După ce se linişti se uită din nou la fotografie. Îşi aminti ce-i povestise comandantul cargoului cu care venise despre operaţiunile industriale şi financiare ce se fac în această parte a galaxiei. Era ciudat faptul că omul rostise numele lui Artur Blord, spunând că el este cel mai tare dintre toţi, pentru că – oare cum spusese comandantul? – ceilalţi exploatează oamenii, iar el îi exploatează pe ei.

Evana se întreba cum anume ar fi putut el să-i exploateze pe cei care acum se foloseau de ea pentru a se răzbuna. Sau poate că o răpiseră numai aşa, ca o măsură de prevenire. Privind chipul din fotografie, încerca să-l compare cu cei care îi administraseră otrava, oamenii care pur şi simplu dispuneau de viaţa ei.

Aţipi, iar când se trezi observă că se întunecase. Intră pentru o clipă în panică, dar îşi reveni atunci când văzu o lună uriaşă ce ieşea dintr-un nor întunecat. Îşi trimitea razele prin fereastră, inundând camera cu o lumină difuză. Evana se repezi la geam şi privi îndelung astrul, de cel puţin zece ori mai luminos decât satelitul natural al Pământului. Instructorul care le vorbise în timpul călătoriei spunea, îşi amintea tânăra, că, de fapt, aceea nu era lună, ci o altă planetă, lipsită de viaţă, la fel de mare ca şi Delfi II. Cândva, înainte ca oamenii să ajungă pe Delfi, acea planetă fusese şi ea locuită. Evana îşi aminti însă în ce situaţie se afla. Era ciudat că se putea gândi la astfel de lucruri, ca şi când…

Bzzz! Sunetul o făcu să sară în picioare. Înlemni când dintr-un difuzor fixat în perete auzi vocea puternică, clară a unui bărbat:

— Domnişoară Travis, vă vorbeşte Artur Blord. Vă rog să veniţi imediat la mine în birou.

CAPITOLUL 3

MIE, SPUNEA ARTUR BLORD o oră mai târziu, îmi plac oraşele noi, planetele noi, care nu au viaţă, nu au cultură, nu au niciun fel de instituţii, nu au străzi aglomerate. Nimeni nu se flutură de colo până colo formulând interdicţii pentru asta, pentru aia, pentru cealaltă. Dacă unul crede în ceva – şi cine nu-şi are credinţa lui? – nu încearcă să se impună şi în faţa altora. Stai puţin, mai am ceva. Pune repede mâna pe un creion. Ce urmează trebuie să ştii numai tu. Evana se pregăti să scrie. Timp de o oră avu impresia că se află în centrul unui ciclon. Mai scrisese şi altă dată după o dictare rapidă. Noul ei patron dicta însă ca şi cum ar fi vorbit, părând că nici măcar nu gândeşte ce spune, fără să-şi ia – se gândea Evana – nicio măsură de precauţie. Vorbi, până la sfârşit, despre vastele proiecte în care era angajat, trecând de la o afacere la alta cu o uluitoare rapiditate. De fiecare dată ţinea să precizeze: „Asta trebuie să ştii numai tu.” La un moment dat spuse:

— O precizare: de fiecare dată să scrii numele companiei noastre cu litere mici, dar cuvântul *limited* să fie cu litere mari. Există nişte reglementări legale cam ciudate referitoare la tipul acesta de activitate în sistemul Ridge Stars. S-a spus, spre exemplu, că, scris cu litere mici, cuvântul *limited* apare nesemnificativ pe lângă numele răsunător al unei companii importante. Dacă îl scrii prescurtat s-ar putea să-ţi dai seama că, fără să ştii de ce, se întâmplă ceva neplăcut cu contul tău de la bancă. Ţi s-a spus, probabil că trăim într-un secol al ştiinţei. Ei bine, să ştii de la mine că nu-i chiar aşa…

Evana nu-şi dădu imediat seama că el schimbase deja subiectul. Clipi nervos şi îl ascultă cum divaga, vorbind cât putea de repede:

— Nu e chiar aşa, pentru că marile descoperiri ale zilelor noastre nu şi-au făcut simţită prezenţa în ştiinţă, ci în felul cum

ştiinţa este folosită. Oamenii se minunează întotdeauna că eu nu am titluri de savant. De fapt, eu sunt un norocos. N-aş putea să-ţi spun care este configuraţia electronică a mai mult de zece-doisprezece atomi, nici compoziţia chimică a mai mult de câteva substanţe. Dar ştiu ceva ce valorează de mii de ori mai mult decât asta: ştiu la ce se folosesc toate, ştiu care este legătura dintre ele şi fiinţele umane, şi progresul uman. Eu mă socotesc un fel de supra-coordonator al unei lumi. Lăudăroşenia lui o făcu pe Evana să prindă curaj. Sau poate că a vorbi despre el devenise un fel de obişnuinţă. Probabil că în ciuda faptului că părea atât de încrezut, odată ce îl cunoşteai, s-ar fi putut dovedi un tip simpatic. Dar teama permanentă ce o stăpânea nu-i dădea voie să se gândească prea mult la astfel de lucruri. Pentru ea nu exista decât imperativul misiunii pe care o avea de îndeplinit. Iar el se dovedea – slavă Domnului – naiv şi nu părea să aibă vreo bănuială. Acum, imediat, are să scoată ţigările şi… Dar ce-a spus? Ţigări!… Da, o întreabă dacă nu vrea şi ea o ţigară.

Evana tresări, speriată.

— Nu, mulţumesc, le am pe ale mele, spuse.

Blord observa cum, pe biroul lui, acul indicator conectat la scaunul Evanei săltă nebuneşte. Da, da, ţigări otrăvite, gândea el sardonic. Şi el se tot străduia de mai bine de o oră să observe ceva mult mai subtil. Îşi dăduse seama că era ceva în neregulă cu fata încă de când o văzuse intrând în birou. După atâtea sute şi mii de ore pe care şi le petrecuse observând, fusese în stare s-o citească chiar de la prima privire pe care i-o aruncase. Era clar că era extrem de surescitată, fără însă a lăsa să se observe. Asta însemna o doză de Nonşalant, la o sută de stelari gramul. Putea o imigrantă sosită ieri să aibă atâţia bani? Bineînţeles că nu.

Tot restul jocului lui fusese doar o încercare de a afla cine se afla în spatele ei. Numele pe care el le pronunţase până atunci nu provocaseră nicio reacţie din partea ei. Ca dovadă, acul de-abia se mişcase. Dar poate că ea nici nu cunoştea acele nume. Trebuia să treacă la acţiune.

— Aha! ţigări de pe Pământ! rosti el mimând nerăbdare. Te superi dacă te rog să-mi dai una? Câteodată le simt cumplit lipsa.

Se ridică şi ocoli biroul, să ajungă lângă ea. Ea acţionă

resortul din tabacheră şi scoase două ţigări. O luă pe cea din interior, iar pe cealaltă i-o oferi lui. El o luă fără să ezite şi îi oferi foc. Apoi se întoarse pe scaunul lui şi se aşeză jucându-se cu ţigara. Observă satisfăcut că acul indicator încerca parcă să sară de la locul lui.

În cele din urmă, zâmbind, puse ţigara în gură, aprinse bricheta, privi o clipă flacăra şi… apăsă cu piciorul o pedală care activă energia din scaunul pe care şedea fata. Ea se ghemui brusc, asemeni unui copil care adoarme.

— Uite ce e, doctore, spunea Blord câteva minute mai târziu, la telefon. Ştiu că e trecut de ora două, dar aş vrea să vii imediat la mine. Am aici o fată căreia vreau să-i faci un control psihic şi fizic complet. Dacă va fi nevoie aplici şi terapie prin hipnoză. Vreau să obţinem de la ea imaginile celor cu care a avut de-a face, să-i putem astfel identifica, chiar dacă ea i-ar fi văzut mascaţi. Trebuie să aflu o dată cine mă hărţuieşte.

Testele au durat aproape o oră, dar când au terminat obţinuseră toate informaţiile dorite. Dr. Gregg stinse luminile puternice care se reflectaseră pe trupul fetei adormite. Blord, uitându-se înspre ea cu o privire sălbatică, se gândea: „Cei care i-au făcut asta unei tinere nevinovate merită să moară de cea mai cumplită moarte”. În cele din urmă, silindu-se să râdă, spuse cu voce tare:

— Nu are rost să ne mai frământăm degeaba. Ştiu prea bine că nu există nicio modalitate de a opri acţiunea otrăvii „în-şapte-zile”. Numai nemernicii de teapa ăstora o folosesc. Şi pe urmă, într-un univers cu miliarde de planete, cum aş putea eu să găsesc fabrica secretă unde această afurisită otravă a fost fabricată? Bătrânul doctor, privindu-i gânditor, îl întrebă:

— Dar de ce nu încerci să angajezi bărbaţi ca secretari?

Blord răspunse, mişcând din cap:

— Toţi bărbaţii care vin pe Delta II sunt prea ambiţioşi ca să poată deveni angajaţi de încredere. Am încercat şi asta, de două ori. Mai întâi a fost un tip pe nume Ganelson, care le-a vândut celor de pe Munar I informaţii despre afacerile mele, pe urmă s-a dus ca operator pe una din planetele Gildal şi a făcut avere acolo. Celălalt n-a putut suporta gândul că eu am atâţia bani şi a încercat să mă împuşte. Vezi tu, bărbaţii se consideră a fi într-un fel de competiţie cu mine, femeile nu. Am avut femei care au

fost furioase pe mine că nu m-am însurat cu ele, dar niciuna n-a încercat vreodată să-mi facă vreun rău. Ţi se pare, poate, că ce-ţi spun pare lipsit de sensibilitate, dar este purul adevăr.

Privirea lui întunecată se tot plimba pe trupul nemişcat al Evanei.

— Fata asta e prima care vine la mine cu intenţii criminale. Dar se pare că mi-a fost descoperită slăbiciunea de a angaja secretare proaspăt sosite de pe Pământ, contând pe loialitatea lor. Cred că ar trebui să aflu cine coordonează din umbră activitatea de la agenţia de angajări FAIR PLAY. Se opri o clipă, rânjind sinistru, apoi continuă:

— Trebuie să fie Delaney, Gorder, Dallans, Cansy, Neek şi, fără îndoială, ceilalţi nouăsprezece care se bat pentru premiul oferit pentru noul mijloc de transport intergalactic. Ştiu că au fost şocaţi când, acum două săptămâni, mi-am anunţat şi eu intrarea în competiţie. După câţi bani au investit ei în cercetări, să apară unul care are reputaţia de a nu pierde niciodată… Dar de data asta pot să spun cu mâna pe inimă că am cele mai curate intenţii. Tot ce fac pentru binele întregului Ridge Stars. Ei, bine, aproape tot, adăugă, zâmbind sarcastic.

— Şi care-i pontul cu transporturile astea? întrebă Gregg.

— Păi, folosesc metoda mea obişnuită: cred în geniul omenesc şi mă bazez pe firea omenească. Poate nu mă crezi, dar laboratoarele mele de cercetări au început să lucreze la asta de-abia acum o lună. Şi cu toate astea, noi vom câştiga.

Ochii cenuşii sclipind de inteligenţă, ai bătrânului doctor, îi aruncară o căutătură gravă.

— Nu ştiu, tinere, ce ai de gând să faci, dar ştiu că te-ai vârât într-un cuib de viespi. Cum rămâne însă cu fata asta? Mai are numai cinci zile de trăit. Crezi că vor mişca măcar un deget pentru ea dacă nu le oferă ce i-au cerut?

— Eu unul nu cred că ar salva-o nici dacă ar face cum vor ei, izbucni Blord. Ce naiba, eu nu pot să port răspunderea pentru tot ce se întâmplă în lumea asta. Îmi pare rău pentru ea. Singura ei şansă ar fi ca eu să mă las capturat, conform planului lor. În cel mai rău caz se vor întâlni la castelul lui Skal, pe Delfi I. Este singurul loc unde s-ar putea strânge o asemenea gaşcă. N-au încredere unul în altul, dar au toţi încredere în Skal, atâta vreme cât discută în termenii lui. Dacă aş şti că am o şansă din cinci, aş

accepta să fiu oaspetele lui Skal, dar nu…

Tăcu şi miji ochii, semn că se gândea la un plan. Îşi dădu însă seama că doctorul îl privea zâmbind. Acesta îl întrebă:

— Ce să fac, fiule? Să las totul aşa cum este?

— Da, răspunse Blord încetişor. Da.

E în mine instinctul ăsta, dorinţa de a mă juca cu focul. Evana nu ştiu nimic altceva decât că a leşinat. Când şi-a revenit, Artur Blord tocmai îşi aprindea ţigara. Îl privi uluită şi văzu cum inspiră fumul cu satisfacţie. Se crispă toată, iar în ochi i se putea citi spaima.

Apoi el se prăbuşi pe podea şi rămase întins cu faţa în sus, iar lumina care se revărsa din tavan îi scotea în evidenţă chipul şi ochii închişi. În acea poziţie trăsăturile lui aristocrate păreau mai accentuate. Toate aparentele defecte, volubilitatea excesivă, îngâmfarea, lăudăroşenia, toate dispăruseră lăsând locul unei atotstăpânitoare linişti şi relaxări. Arăta precum Adonis doborât de mistreţ. Părea mort de-a binelea.

Ciudat, se gândea Evana privindu-l, cum ştiuse ea încă de la început că nu poate trăda pe nimeni pentru a se salva pe sine. Ciudat cum presimţise că în ultimul moment va trăi această realitate. Căzu greu pe scaun şi îşi acoperi faţa cu palmele. După câteva minute bune, Blord se ridică şi rosti amabil:

— Îţi mulţumesc, Miss Travis. Felul cum ai acţionat în cel mai critic moment m-a convins ca trebuie sa încerc să te salvez. Acum trebuie însă să înţelegi totul. Uite ce…

Încă mai vorbea şapte minute mai târziu, când se auzi o sonerie. Imediat, când oamenii lui Delaney intrară în cameră, el căzu din nou în transă. Trei dintre aceştia îl luară pe sus şi-l urcară în nava spaţială care aterizase pe acoperişul clădirii. Evana îi urmă tăcută, aproape fără să-şi dea seama că cel de-al patrulea om o ţinea strâns de braţ.

Blord, întins pe o banchetă îngustă, simţi cum nava decolează pornind către Delfi I.

CAPITOLUL 4

CASTELUL LUI SKAL se înălţa pe vârful unui munte de pe planeta-satelit a lui Delfi II. Relicve ale unei civilizaţii de mult apuse, cele douăzeci de turnuri străpungeau cerul asemeni unor săbii uriaşe. Niciun om nu pătrunsese încă în labirintul acela. Oamenii intrau acolo numai cu permisiunea ultimului urmaş al celor ce construiseră castelul, cel pe care cu toţii îi numeau Skal.

Şi asta nu pentru că oamenii n-ar fi făcut demersuri destul de subtile, se gândea Blord cu sarcasm. Guvernele Ridge Stars încercaseră în mai multe rânduri să distrugă acea ciudată structură, să pună astfel capăt amintirii unei forme odioase de trafic de carne vie. Dar energia atomică pe care au folosit-o s-a prelins pur şi simplu pe turnurile acelea neobişnuite, aşa cum s-ar fi prelins apa pe o bucată de metal. Giganticele porţi au rămas intacte după cele mai puternice explozii. Navele-patrulă, destinate să împiedice intrarea în castel a vizitatorilor ocazionali dispăreau într-un mod misterios şi nu se mai afla niciodată nimic despre ele. Şi în tot acest timp Skal lăsase să se înţeleagă că acel castel era un loc unde se puteau întâlni oameni care altfel nu s-ar fi putut înţelege unii cu alţii.

Viteza avionului se micşoră. Blord asculta încordat un scrâşnet metalic, un huruit estompat care se auzea afară, undeva în faţa lor. Zgomotul dispăru la fel de repede cum şi apăruse. Avionul continua să înainteze.

Apoi se opri. Scrâşnetul metalic se auzi din nou, vibrant, de această dată în spatele navei. Intraseră, se gândea Blord, în castel, iar el era condamnat irevocabil. Rămase întins, cu ochii închişi, dar trupul îi era străbătut de fiori. Nu mai avea mult de aşteptat.

Ceva ciudat, ceva nefiresc îi invadă mintea. Se aşteptase la aşa ceva. Auzise o mulţime de poveşti care vorbeau despre felul

cum Skal citea gândurile, dar realitatea era într-adevăr cutremurătoare. Stătea întins, luptându-se cu sine însuşi, încercând să domine groaza ce punea stăpânire pe el. Vedea cu ochii minţii conturul unei reptile lungi, acoperite cu solzi, ghemuită undeva într-un adânc întunecos, care-i scruta creierul cu o privire lipsită de orice atribut al umanului. Skal îşi proiecta propria imagine. Mintea reptilei îl studie o vreme, apoi îi transmise un gând tăios şi parcă totuşi, indiferent:

— Mă pui în încurcătură, Artur Blord. Tu nu eşti inconştient cum pretinzi şi, totuşi, ai venit în vechiul meu sălaş de unde nimeni nu pleacă viu decât dacă ai mei clienţi doresc asta. Am să-mi dau seama ce planuri pui la cale, dar am s-o ţin numai pentru mine, n-am să spun nimănui. Să nu crezi, însă, că vei obţine ceva încrezându-te în propriile forţe. Nici agonia, nici dorinţa nestăvilită nu te mai pot salva acum.

Făcând un efort intens de concentrare, Blord reuşi să trimită un răspuns către imaginea monstrului:

— Am să te plătesc dublu, triplu faţă de cât îţi dau ei…

I se păru că un râs în surdină îi penetrează mintea. Apoi receptă un gând ironic:

— Crezi că poţi întina onoarea casei mele? Află atunci că loialitatea şi protecţia mea se vor îndrepta către cei în stăpânirea cărora se află Castelul meu. Asta e legea mea…

Din nou apăru râsul acela neauzit.

— … Aşa va fi întotdeauna… sau cel puţin până când mă voi sătura de caraghioşii ăştia care vin aici să li se asigure protecţie.

Blord mormăi în gând:

— Să te ia toţi dracii, creatură afurisită!

Aproape că rostise aceste cuvinte cu voce tare. Dar, în mintea lui, imaginea monstrului începu să se estompeze, până când dispăru cu totul, lăsând însă în urmă râsul acela nefiresc. Aproape în acelaşi timp – şi probabil că de aceea se întrerupsese conversaţia lor telepatică – mâini puternice îl apucară şi-l săltară de pe banchetă. Se auzi o voce:

— Puneţi-l în gravitor. Pe Travis ţineţi-o la bord. O să se ocupe şeful de ea mai târziu.

Se auzi un şuierat, iar gravitorul se puse în mişcare. Părea că alunecă pe o suprafaţă netedă ca sticla. Muşchii pleoapelor lui

Blord îşi slăbiră puţin crisparea, încet, cu grijă, îndrăzni pentru prima oară să-şi mijească ochii. Alunecau printr-un tunel întunecos cu o viteză uluitoare, mai iute ca gândul. Lumina difuză ce se împrăştia din tavan nu părea să provină direct de la o sursă, ci putea fi percepută mai degrabă ca o reflectare. Brusc, tunelul se lărgi şi pătrunseră într-o încăpere circulară, imensă. Blord avu impresia că desluşeşte nişte siluete în semiobscuritatea camerei. În secunda următoare vehiculul se opri. Se auzi o voce din umbră:

— Aha! A sosit oaspetele nostru. Treziţi-l!

Blord se ridică singur. N-avea niciun chef să i se injecteze doza de medicament necesară pentru a-l trezi. Somniferul din ţigări fusese prevăzut să aibă efect pe o durată relativ scurtă, aşa încât trezirea lui n-a stârnit prea multe suspiciuni. În orice caz, ceva îndoieli ar fi fost chiar bine venite. Blord privi atent în jur şi exclamă:

— Oh! Dumnezeule mare!

Era într-adevăr surprins, fără nicio exagerare. N-avea rost să ascundă asta, se gândea, dar nu strica să o afişeze.

Observă că din centrul duşumelei lumina o lampă cu radiu. Lumina fantomatică părea că vine cumva de dedesubt şi făcea ca numai contururile trupurilor celor prezenţi să poată fi distinse. Măştile pe care aceştia le purtau sporeau impresia de non-uman a interiorului. Această senzaţie se risipi însă atunci când umbra care vorbise mai devreme spuse din nou:

— Nu cred că trebuie să mai amânăm. Suntem cu toţii oameni cu un program încărcat şi în legătură cu scopul acestei întâlniri nu are nimeni nicio îndoială. Sunt sigur că până şi domnul Blord înţelege asta, încheie el pe un ton ironic.

— Afurisit să fiu dacă înţeleg ceva, rosti acesta răspicat. Apoi adăugă, uşor mâhnit: Şi cred că am dreptul să…

Bărbatul mascat îl repezi:

— Un om care se pregăteşte să moară nu mai are niciun drept. Domnule Blord, dumneata te amesteci de prea multă vreme în treburile altora. Ne-am săturat de trucurile dumitale superinteligente şi ne-am săturat să tot profiţi de pe urma celorlalţi oameni cinstiţi. Dar atâta despre asta. După cum am spus, ştim exact pentru ce ne aflăm aici. Ar fi poate bine ca, de dragul oaspetelui nostru, să recapitulăm un pic: După cum ştiţi,

atunci când Interstellar, o filială a companiei Galactic, crezând că dacă deţine controlul asupra mijloacelor de transport va fi invincibilă, a solicitat preţuri exuberante şi avansuri enorme pentru a începe organizarea transportului de pasageri şi de marfă în galaxia Ridge Star, ei bine, atunci guvernele noastre au anunţat o competiţie deschisă şi cinstită. Au obţinut monopolul pe plan local asupra unui sistem de transport cu mult inferior celui propus de Galactic şi le-au cerut competitorilor să-şi pună echipele de cercetare la treabă şi să încerce să obţină rezultate mai bune. Toate îmbunătăţirile aveau să fie garantate de companiile care le-ar obţine. În cazul în care ar exista paritate s-ar fi propus o departajare echitabilă…

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse Blord, a descoperit cineva până acum o modalitate de transport cel puţin pe jumătate rapidă şi eficientă faţă de cea propusă de Galactic? Dacă nu, atunci înseamnă că fiecare din această încăpere îşi taie singur craca de sub picioare. Din punct de vedere financiar, vreau să zic.

— Ce vrei să spui? întrebă o voce.

— N-are nicio importanţă ce vrea să spună, mormăi cel care stătea în picioare. Nu-ţi dai seama că încearcă să se târguiască cu noi?

— Vreau să zic, îl întrerupse Blord, că o investiţie capătă valoare proporţional cu viteza cu care poate să producă bunuri vandabile. Singurul motiv pentru care am hotărât să intru în această competiţie a fost acela că am auzit că treburile s-ar mişca atât de greu, încât…

— Taci!

Blord jubila. Aruncase în joc prima carte norocoasă. Era una din problemele care în mod sigur îi frământase şi pe ei, dar nu fusese încă niciodată atât de tăios exprimată. Cel care vorbise mai devreme continuă:

— Acum două săptămâni Artur Blord şi-a anunţat, cu surle şi fanfare şi cu o adevărată explozie publicitară, intrarea în competiţie. Ceea ce fusese o afacere serioasă şi foarte costisitoare a devenit astfel un circ, rosti acea voce, încărcată de resentimente. Pentru că un circ a făcut fantastica reputaţie a acestui om din munca a nouăzeci şi patru de companii în care s-au investit milioane de stelari pentru cercetare. Au devenit toate prilej de amuzament, de compătimire din partea ziariştilor, ţinte

vulnerabile pentru toţi proştii, toţi caraghioşii, toţi zurbagiii. Şi nu există, desigur, nicio îndoială că Blord, conştient fiind de prestigiul lui, ştie că nu are cum să piardă. În aceste condiţii, pentru a-l împiedica să câştige, am hotărât cu toţii într-o întâlnire anterioară să-l aducem pe Blord aici prin intermediul lui Skal. Mie mi-a revenit astfel sarcina de a organiza îndeplinirea acestui scop. Noi trebuie să obţinem aici şi acum secretul descoperirilor acestui om şi să-l silim să ne cedeze toate drepturile asupra invenţiei lui în domeniul transporturilor.

— Este oare adevărat că marii independenţi din Ridge Stars au hotărât în sfârşit să se alieze, chiar dacă nu se luptă decât ca să obţină fiecare o părticică din profit? În orice caz, îmi pare rău, dar e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Am cedat deja dreptul de inventator guvernului de pe Delfi. În cazul în care m-aş fi hotărât să nu mai particip la concurs fondurile obţinute ar fi fost folosite, conform unei clauze, pentru utilităţi publice. În legătură cu secretul, din păcate nu-l veţi putea obţine de la mine. Absolut din întâmplare m-am supus azi unei şedinţe de hipnoză. Printr-o stranie coincidenţă, motivul a fost chiar subiectul pe care-l discutăm.

— Cum?!…

Exclamaţia fu urmată de o tăcere mormântală care în scurt timp fu tulburată de foiala trupurilor nerăbdătoare. Apoi o voce rosti moale:

— Cel puţin putem să-l omorâm. Cel puţin îl putem astfel împiedica să ne mai încurce socotelile pe viitor…

CAPITOLUL 5

BLORD COBORÎ calm din gravitor. Când călcă pe podeaua solidă îşi dădu seama pentru prima oară că este într-adevăr un om curajos. Îi cam tremurau picioarele şi din cauza asta se simţea oarecum slăbit şi nesigur. Iar atunci când încercă să vorbească fu nevoit să facă un efort pentru a-şi stăpâni tremurul din voce. Rosti:

— Se pare că m-aţi cam prins, domnilor. Dar cred că ar trebui să vă gândiţi mai bine înainte de a mă omorî. De fiecare dată când cad în capcane de felul ăsta sunt gata să fac un târg.

— Aha! Şobolanul a început să chirăie, mârâi cineva din umbră.

Blord ridică din umeri. Nu-i mai era deloc frică.

— Din câte înţeleg, vorbi el stăpân pe sine, mă acuzaţi de două lucruri, şi anume că m-am apucat să investesc în cercetare şi că v-am adus pe toţi într-o situaţie ridicolă. Eu cred că dacă investiţiile voastre vor avea un profit garantat, atunci eu voi deveni ridicol, iar voi veţi câştiga, nu?…

Izbucni brusc o altă voce, intrigată:

— Vorbeşte oare marele Blord sau vreun păduche nenorocit?

Se stârni un murmur general de dezgust. Blord însă simţi cum prinde şi mai mult curaj când văzu cât de evident îşi manifestau sentimentele. El cunoştea bine legile ce guvernau acele margini îndepărtate ale spaţiului şi îşi dădea bine seama că vorbele pe care avea să le rostească puteau fi folosite împotriva lui. Gândul acesta îl făcu să spună răstit, tăios:

— Cel puţin ascultaţi ce vreau să vă propun. E numai spre binele vostru.

— Da, sigur, i se răspunse ironic. Să vedem ce are să ne ofere.

Blord simţi cum se răscoleşte ceva în el când îşi aminti că aceia erau oamenii care fuseseră în stare să drogheze o femeie nevinovată, administrându-i otrava *în şapte zile,* care pentru a-şi

atinge scopurile nu şovăiau să apeleze la crimă şi la jaf, dar care dădeau impresia că sunt indestructibili. Blord reuşi totuşi cu greu să înlăture furia care pusese stăpânire pe el. Secretul reuşitei exista, era în mâna lui. Nu plănuise asta, dar reacţiile puternice şi instinctuale ale celorlalţi făceau ca totul să meargă parcă mai uşor.

— Nava mea, începu el, are să câştige concursul. Am atins deja o viteză egală cu optzeci la sută din viteza cargoului lui Galactic. Dacă vreunul dintre voi poate să egaleze acest record, să-mi spună acum, iar eu mă voi întoarce acasă la mine fără un cuvânt. Ei, ce ziceţi?…

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă pe un ton sarcastic:

— Eu sunt gata să vă fac următoarea ofertă. Totul poate fi pus imediat pe hârtie, semnat şi parafat.

Aşadar, să se înfiinţeze o societate cu două sute de acţiuni. Cincizeci din ele îmi vor reveni mie. Fiecare dintre celelalte îi va fi repartizată câte uneia dintre cele nouăzeci şi trei din nouăzeci şi patru de companii, cu condiţia ca reprezentanţii acestora să cedeze drepturile lor de inventatori şi toate rezultatele cercetărilor în contul noii societăţi.

Restul de cincizeci şi şapte de acţiuni îi vor reveni lui Seldon Delaney, care va conduce compania conform regulamentului Kallear.

Eu voi fi eliberat imediat după ce semnez documentul.

Evanei Travis i se va administra antidotul. Va fi trimisă imediat înapoi la mine, vie şi nevătămată.

Cine ţine să continue această campanie de denigrare la adresa mea n-are decât s-o facă pe cont propriu.

Întregul aranjament se anulează dacă eu nu mai sunt în viaţă în momentul întrecerii propriu-zise şi îşi pierde valabilitatea numai dacă se întâmplă ca nava mea să câştige.

Unul dintre cei prezenţi izbucni:

— Ai să te ruinezi, Blord. Or să te dispreţuiască şi ultimele scursuri umane când au să afle cât rahat ai mâncat.

Blord ridică din umeri, dar nu răspunse. Aşteptă numai atât cât să se asigure că documentul va fi redactat, apoi ieşi din cameră şi porni de-a lungul unui coridor slab luminat. Nu departe dădu peste un eldofon standard, pe care îl folosi pentru a chema unul din vehiculele sale cu care să ajungă acasă. Rătăci

o vreme prin culoarele şi galeriile mucede ale Castelului Marelui Skal. Era pentru prima oară când intra într-un asemenea loc ce părea să nu mai aibă vârstă, ci numai vechime, şi era curios. Se gândea că însuşi Skal l-ar fi oprit dacă ar fi încercat să pătrundă în vreun loc interzis.

Văzu coridoare ce semănau cu nişte peşteri, scăldate într-o lumină difuză, încăperi amenajate special ca acolo să locuiască oameni: dormitoare, camere de zi, un restaurant, oameni. Blord dădea din cap a uimire, dar nu vorbi cu nimeni. De câteva ori întâlni pereţi goi, care păreau să fi fost construiţi de curând.

Cu toată umezeala şi cu toată semiobscuritatea ce domneau peste tot, nu se zărea nicăieri nicio urmă a lui Skal. Blord se întoarse, în cele din urmă, în „sala de consiliu” şi îşi puse semnătura pe toate copiile contractului, după ce le citi pe toate.

Trei ore mai târziu, vehiculul lui spaţial ateriză, iar el se pregăti să se îmbarce pentru a porni spre casă. Ieşi într-unul din tunelele întunecate ale castelului şi, păşind în interiorul luminos al navei sale, simţi din nou acel neplăcut contact mental, semn că Skal dorea să-i comunice ceva.

— Bine jucat, Artur Blord. Cum se vor mai da cu capul de pereţi când vor afla ce şi-au făcut cu mâna lor. Ingeniozitatea ta a stârnit pur şi simplu fiori de satisfacţie în bătrâna mea făptură. Ca să-ţi dovedesc cât de mult preţuiesc acest rafinament intelectual de care dai dovadă, uite, îţi dau posibilitatea să-mi ceri un lucru, orice şi oricând. Succes!

— Bine, dar care ţi-e planul, îl întrebă Evana nedumerită, în timp ce nava se avânta în spaţiu. Ai spus că ai un plan. Eu văd însă că nu faci decât să-ţi pui în joc propria reputaţie şi eşti pe punctul de a pierde tot, pentru că tocmai ai renunţat la şaptezeci şi cinci de procente din premiul pus în joc de compania de transporturi şi care ţi se cuvine.

Îl privi, sincer mirată. Blord o privi lung, încruntat, apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Nu uita, eu am intrat în acest concurs de-abia acum două săptămâni. Cel mai mult mă interesează promovarea unui sistem de transport în Ridge Stars mai rapid şi mai eficient. M-am gândit la asta de mult.

Şi ideea care tocmai mi-a venit e prea frumoasă ca să n-o pun în aplicare.

— Bine, dar care e ideea? insistă Evana.

— E foarte simplu. M-am gândit că imediat după concurs vor fi făcute publice şi celelalte modele decât cel câştigător. Eu n-am făcut decât să anticipez lucrul acesta. Cheltuiesc mult ca să pot mitui pe toată lumea, dar am cumpărat deja toate rezultatele pe care le vor obţine cercetătorii. Tehnicienii mei nu vor face decât să combine cele mai bune soluţii. Îţi dai seama, încheie el pe un ton afectat, când au să afle că au căpătat drepturi asupra propriilor lor invenţii, că, de fapt, ei au făcut totul. Ei bine, atunci nu cred că are să le mai ardă de râs.

— Dar omul acela îngrozitor, domnul Delaney, pe el de ce-ai?… începu Evana.

Blord o întrerupse:

— Eşti la mâna lui. El are antidotul otrăvii, nu uita asta. N-am avut de ales, dar el nu ştie. A trebuit să-i încredinţez lui coordonarea şi astfel, în mod firesc, el va trebui să conducă şi viitoarea companie.

Se aşternu o tăcere grea. După un timp, Evana întrebă cu jumătate de glas:

— Şi cu mine ce-o să se întâmple?

Blord o privi ghiduş, apoi zâmbi şi-i spuse:

— Eu am într-adevăr nevoie de o secretară. Nu te-ar interesa slujba asta?

CAPITOLUL 6

ERA O ZI CA TOATE CELELALTE în marele oraş Suderea. Nu era nici prea cald, dar nici prea frig. Clădirile străluceau, scăldate în lumina soarelui. Evana Travis lucra deja de şase luni pentru Artur Blord.

Acum era în pauza de prânz. Mergea pe Financial Avenue şi se oprea să se uite la fiecare vitrină, iar nervii îi vibrau din cauza tensiunii ce persista în aer.

Oameni grăbiţi treceau pe lângă ea, alergând fiecare după treburile lui. Se întâmpla un lucru extraordinar pe planetele care alcătuiau ciudata grupare galactică numită Ridge. Aici oamenii erau contaminaţi cu microbul neliniştii şi al permanentei aşteptări. În cele din urmă toate visele, chiar şi cele mai îndrăzneţe, li se împlineau. Cel puţin aşa se întâmpla cu Evana.

Era odihnită şi mult mai relaxată când se strecură printre uşile uriaşe ale blocului Blord Building. Cei doi portari în uniforme elegante care-i deschiseră, îi zâmbiră prietenos. Gestul lor se adăugă sentimentului de bine pe care-l trăia Evana. Le zâmbi şi ea şi se îndreptă cu pas grăbit către lift.

Ajunsă la ultimul etaj, îşi dădu seama că tremura de emoţie. Era o senzaţie care o însoţise aproape tot timpul în ultimele săptămâni. Se gândea mereu: oare Artur Blord se va mai întoarce astăzi? Sau poate e deja în birou.

Gândul acesta o făcu să se grăbească şi mai tare. Intră repezită în apartamentul ei şi adulmecă nerăbdătoare aerul din încăpere. Nu, nu se simţea nicio urmă de fum de ţigară, semnul sigur că el s-ar fi aflat acolo.

Oarecum mai liniştită, Evana intră în birou. Nici acolo nu era nimeni. Vru să se întoarcă în apartamentul ei, dar în acel moment eldofonul din perete sună. El era.

— Am tot încercat să iau legătura cu tine, spuse Artur Blord.

— Am fost la masă, răspunse Evana, şi pe urmă m-am plimbat puţin.

— Stai aşa, Evana, o întrerupse el. Primesc nişte semnale îngrijorătoare. Revin mai târziu.

Aşteptă până când chipul Evanei dispăru de pe ecranul eldofonului, apoi se întoarse către pupitrul de comandă.

METAL! avertizau alarmele automate de la bordul navei. METAL! METAL!

Artur Blord privi atent ecranele monitoarelor, dar în direcţia în care erau îndreptate indicatoarele nu se vedea nimic. Era numai întuneric, presărat cu o puzderie de stele. Observă că se afla la trei ani-lumină de planeta Zand şi la opt de steaua dublă Carox A şi B, cel mai apropiat dintre sorii sistemului Ridge Stars.

Se gândea că obiectul identificat de senzori ar fi putut fi un meteorit metalic. Dar nu prea părea firesc. Nu în acea zonă. Pe urmă, aparatele lui făceau parte din tipul Rejector. Puteau să examineze orice structură simplă, cum este cea a unui meteorit, să-i modifice orbita şi să-l îndepărteze cu cea mai mare viteză, toate astea fără să declanşeze alarma.

Era poate o navă? Blord îşi aruncă privirea către indicatorul energetic, dar aparatul nu arăta niciun semn de viaţă.

Nu, nu e curiozitate, se gândea. Dar el ştia bine că era chiar mai mult decât atât. Ciudăţenia lui era că îl interesau tot şi toate. Asta îl făcea câteodată să abandoneze lucrurile serioase ca să se lase absorbit de câte ceva fără nicio importanţă, aşa încât îi ducea la exasperare pe colaboratorii săi, iar pe inamici îi făcea să se minuneze.

Cu o mişcare scurtă, apăsă pe butonul care orientă telescopul către obiectele lucitoare pe care le vedea. Pe ecran apărură nişte urme galbene. Fotografiile arătau că la aproape un kilometru se afla o navă spaţială. Era oprită pe o direcţie aproape paralelă cu cea a lui. În condiţiile unui trafic spaţial intens, asemenea intercepţii nu mai erau o raritate. Blord apăsă pe butoanele eldofonului, încercând să obţină imagine pe ecran.

Nu primi niciun răspuns de dincolo. E o epavă, se gândi, şi-şi aminti de o listă întreagă cu accidente ce se produseseră în Ridge Stars de când sosise el aici, în urmă cu cincisprezece ani.

În afară de cele ajunse în zona lipsită de viaţă a planetei

Lorelei, toate celelalte nave fuseseră recuperate. În niciunul dintre cazuri nu exista, din câte îşi amintea el, nicio îndoială în legătură cu cauza accidentelor. Se întâmpla întotdeauna la fel: toţi bărbaţii erau morţi, toate femeile dispăruseră. Blord se îndreptă către acea navă. Cum se aştepta, găsi trapele de acces deschise. Termometrul montat la costumul lui de protecţie indica patruzeci de centigrade sub zero. Înaintă pe un coridor întunecos, luminându-şi calea cu lanterna pe care o avea prinsă de glugă. Cam două ore, se gândi. Cam atât a durat ca tot interiorul să îngheţe.

Găsi primul cadavru. Era un bărbat chipeş, al cărui braţ fusese sfârtecat de ceea ce, după părerea lui Blord, părea să fie un blaster semimobil. Dădu apoi şi de ceilalţi morţi. Toţi erau bărbaţi, mutilaţi îngrozitor de energia care practic îi zdrobise.

Blord deschise o uşă care era închisă şi simţi cum aerul năvăleşte peste el. Cu coada ochiului zări o mişcare. Făcu un salt agil şi se lipi de podea. În momentul următor, o flacără de blaster se izbi de peretele din spatele lui. Imediat, sări în picioare şi imobiliză mâna agresorului, care căzu în genunchi, neajutorat. Era o femeie, cu chipul schimonosit de groază, vânătă de frig, răsuflând cu greu. În iahtul lui Blord începu să se dezgheţe. Grimasa de frică ce i se întipărise pe chip dispăru, ca şi cum ar fi fost doar o mască. Avea trăsături distinse, ce trădau o personalitate puternică. Privi în jur cu nişte ochi albaştri, strălucitori.

— Ăsta e un vehicul particular? întrebă.

Blord făcu din cap că da. Nu-şi putea desprinde ochii de la ea. Era nedumerit. Cargoul acela venea de pe Pământ. De obicei fetele şi femeile care călătoreau cu asemenea nave erau făpturi inocente, venite de pe o planetă care nu ştia ce înseamnă crima. Femeia asta nu era însă aşa. Avea un chip delicat, tânăr, aproape copilăresc, dar după o clipă Blord nu ezită să-i dea treizeci de ani.

Ea obosi repede să examineze cu privirea împrejur. Emoţia salvării începu să se resimtă.

— Eu sunt Ellen Reith, spuse. Cred că dumneata ştii ce s-a întâmplat, nu?

Blord dădu din nou din cap.

— Ştiu ce s-a întâmplat, răspunse. O să vorbim despre asta

mai târziu. Acum cred că trebuie să te odihneşti.

— Ştii ce s-a întâmplat?! deschise ea ochii larg. Atunci ştii şi cine a făcut-o şi unde le-au dus pe celelalte femei.

Blord aprobă din cap.

Evana Travis îl ţintui cu privirea.

— Unde?

Blord o privi şi el. Se gândea ce noroc avusese ea să scape. În timp ce el îi explica, ea stătea lungită în pat, aproape fără să respire. Parcă se făcuse una cu pătura cu care era înfăşurată. Şopti:

— Vrei să spui că sunt oameni care fac asta? Omoară bărbaţii ca să le ducă pe femei în castelul lui Skal? Dar poliţia de ce nu face nimic? Ai raportat ce s-a întâmplat, nu? întrebă ea aproape ţipând.

— Ei bine, nu… răspunse Blord. Nu chiar… Nu încă…

— Dar s-ar putea să mai existe şi alţi supravieţuitori la bord, gemu ea. Sau poate că nava cu femei ar putea fi interceptată. Ele…

Îşi dădu seama că vorbele ei îl răneau. Cu un efort supraomenesc, reuşi să se abţină, dar întrebă tăios:

— De ce să nu încercăm să facem ceva? De ce să nu încercăm să-i salvăm pe cei aflaţi la bord?

— Culcă-te, îi spuse Blord, apoi se ridică şi ieşi din cămăruţa aceea, întorcându-se la pupitrul de comandă. Era sigur că în cargou nu mai rămăsese nimeni viu, verificase atent. Lăsase totul aşa cum găsise, trupurile împrăştiate peste tot, uşile deschise. Fără îndoială, asasinii fuseseră la bord, veniseră de pe Pământ. Erau oamenii acelei diabolice bestii ancestrale, numite Skal.

Cu şase luni în urmă, Skal îi promisese o favoare. Dar Blord ştia că niciodată nu are să-i poată cere să facă ceva împotriva celor pe care el îi găzduia. Acum erau oarecum în primejdie. Nu mai puteau călători deghizaţi, din cauza deselor controale corporale care se făceau pe cargouri.

Până acum probabil c-au aflat că le-a scăpat o femeie, care poate văzuse pe vreunul dintre ticăloşii aceia care au călătorit împreună cu ea, se gândea Blord.

Acea femeie ar putea fi ucisă imediat dacă el nu se va împotrivi.

Apăsă pe butonul eldofonului, dar de-abia după două ore i se răspunse la apel. Pe ecran apăru Magrusson, directorul general. Grăsanul vorbea repede, ca şi cum l-ar fi zorit cineva:

— Nava invizibilă vă va întâlni peste cinci ore. Pilotul, Nicer, are să facă transbordarea chiar deasupra insulei acoperite de junglă de pe Carox A II, apoi are să se întoarcă aici.

— Cred că aşa e cel mai bine, răspunse Blord.

Nu ştiu, dar cred că Skal poate pătrunde şi citi în mintea oricui, că poate înţelege lucruri pe care noi nu suntem în stare să le pricepem. Oricum, s-ar putea ca el nici să nu participe la acest joc. Poate că se ţine deoparte şi urmăreşte totul fără să se amestece. Nu vreau să exagerez. Dacă îţi mai vine vreo idee anunţă-mă.

Câteva clipe mai târziu primi un al doilea apel. Era Evana.

— Domnule Blord, vorbi ea blând, m-am dus şi am vorbit cu şeful poliţiei, aşa cum mi-aţi spus. Nu i-am explicat, desigur, de ce am nevoie de acea informaţie. Ei bine, mi-a spus tot.

— Foarte bine!

Evana zâmbi, bucuroasă că a fost lăudată, apoi redeveni serioasă.

— Mă tem că dacă vreţi într-adevăr să vă puneţi cu Skal, aveţi ghinion. Sau poate că el va fi de acord să se sinucidă, aşa, ca să vă facă o bucurie dumneavoastră şi planetei Delfi II.

— Nu e imposibil, râse Blord. Oricum îmi e dator. Dar zi mai departe. Ce s-a întâmplat?

— Multe. Doreaţi informaţii despre diferite încercări ale guvernului de a asalta castelul lui Skal. M-am dus la laborator şi am întrebat-o pe Marian Clark despre asta. Ea mi-a dat câteva detalii. Castelul e din metal. Niciun fel de undă atomică îndreptată asupra lui nu-i face niciun rău. După cum ştiţi, au mai existat asemenea construcţii pe Delfi I. Câteva bucăţi din ele au fost duse şi pe Pământ, pentru cercetări.

Nimeni nu ştie însă ce fel de metal e. Structura electronică e necunoscută. Marian poate să vă trimită formula. Deocamdată asta-i tot. Mai avem ceva special şi particular. În cele trei asalturi încercate asupra castelului au fost distruse nouăzeci şi şase de nave de luptă. Nu s-a anunţat niciodată public asta. Au fost distruse de o undă luminoasă de culoare verde, care avea aceiaşi structură cu a metalului din care e construit castelul.

Şi, în sfârşit, mai am o informaţie despre ascunzişurile celor care frecventează reşedinţa lui Skal. Multe sunt pe planete îndepărtate, nelocuite, dar există centre şi în marile oraşe. Mai importante sunt două. Unul e marele Midnight Club din oraşul Negor de pe Fasser III, iar celălalt…

— Stai puţin! o întrerupse Blord, să-mi notez numele astea.

După ce termină, o întrebă:

— Tu ce mai faci, Evana?

Ea zâmbi fericită.

— Grozav, domnule Blord. Dar aş vrea că nu mai fiţi atâta timp plecat de pe Delfi II. Domnul Magrusson a strâns deja un maldăr de hârtii pe care trebuie să le semnaţi.

— Bietul Magrusson, râse Blord. Sincer, cred că ar fi mai fericit dacă nu s-ar mai frământa atâta pentru maldărul ăla de hârtii de semnat. Iar tu nu-ţi face griji. Mă întorc în curând. De fapt veneam spre casă când am dat peste asta. Ai grijă de tine, Evana.

— La revedere, domnule Blord, răspunse Evana. Apoi ecranul se întunecă.

Blord se întoarse şi o privi gânditor pe Ellen Reith. Ea şedea pe un scaun, la câţiva metri mai încolo. Dormise puţin, dar efectul era miraculos. Avusese timp chiar să-şi aranjeze părul şaten-închis. Ochii ei străluceau. Suplă, stăpână pe sine, îl privea cu un zâmbet reţinut întipărit pe chipul aristocratic.

— Am auzit totul, mai puţin o parte din vorbele omului aceluia. Am înţeles că sunt în primejdie. Aşa-i?

Se vedea că nu-i era teamă. Cu două ore mai devreme părea de treizeci de ani. Acum Blord o privea plin de admiraţie. Îi plăceau şi lui femeile mature care arătau ca la optsprezece ani. Cum nu intenţiona să-i ascundă nimic, îi explică pe scurt cum stăteau lucrurile. După ce termină, femeia rămase o vreme tăcută, într-un târziu întrebă:

— Cine-i? şi arătă cu mâna spre eldofon.

Blord se ridică în picioare şi o privi zâmbind.

— Gândeşte-te la ea ca la o informaţie care, dacă vom şti să o folosim cum trebuie, ţi-ar putea salva viaţa.

Mult timp domni liniştea. Apoi Blord vorbi:

— Domnişoară Reith… cred că nu greşesc, nu?…

Ellen Reith făcu semn din cap că nu.

— Reith e numele meu de fată. Am avut mai multe nume. M-am măritat prima dată când aveam şaptesprezece ani.

Îşi admiră câteva secunde vârfurile pantofilor, apoi ridică spre el o privire nevinovată.

— Mi-am cam bătut joc de viaţa mea acolo, pe Pământ. Ştii, prea mulţi bani şi prea puţine responsabilităţi la asta te duc. Am venit aici s-o iau de la capăt. Am de gând să mă mărit cu un fermier, să-i fac cinci copii şi să uit că a existat vreodată o doamnă Gilmour-Morgan-Davis-Castlefield, râse ea.

— Oho, dar ce listă impresionantă de nume! se miră Blord.

Ea ridică din umeri, dar nu răspunse. Blord înţelese că îşi încheiase confesiunea. O privi câteva secunde, apoi îi spuse:

— În câteva minute vom trece pe o altă navă şi trebuie să facem câteva pregătiri. Trebuie să fim gata la timp.

CAPITOLUL 7

TRANSBORDAREA PE NAVA invizibilă se petrecu în aer, deasupra agitatelor ape cenuşii din preajma unei insule. Pilotul, Nicer, nu văzu, nici nu bănui prezenţa unei femei. Îmbrăcată într-un costum care o făcea practic invizibilă, ea se strecură în interiorul navei, care era cu mult mai mare şi mai elegantă, în timp ce Blord îl ţinea de vorbă pe pilot. Apoi urcă şi el. Nicer intră în cabină. Uşor, cele două nave se despărţiră şi porniră în direcţii opuse, fiecare către o altă planetă.

Timp de o oră Ellen Reith rămase în camera care-i fusese destinată şi pe care o găsise singură, fără probleme.

Poate că simţea nevoia să se odihnească. Şi el aţipise puţin, la un moment dat, după ce pornise automatele şi conectase alarma cabinei sale. Când se trezi, complet refăcut, nava îşi continua drumul către ţinta sa îndepărtată. Blord făcu un duş, apoi se îmbrăcă lejer, încercând să nu se gândească la nimic altceva decât la ce mâncare are să găsească în bucătărie.

Uşa de la camera Ellenei Reith era tot închisă, dar cineva fusese în bucătărie şi uitase să pună vasele în spălător. Blord zâmbi îngăduitor, gândindu-se că ea poate nici nu ştie să folosească un spălător automat de vase. Era un fel de tribut plătit civilizaţiei. Mâncă dus pe gânduri, apoi verifică faxul. Nu primise încă niciun mesaj. Uşor dezamăgit, îşi făcu de lucru cu nişte hârtii pe care Magrusson le stivuise atent într-un sertar pe care scria: *PROBLEME URGENTE.* Blord surâse privind actele. Magrusson împrăştia sistematic prin tot Ridge Stars documente de semnat. Erau peste tot birouri care, prin coordonare radio, redactau originalele actelor. Imediat cum unul din exemplare era semnat, celelalte erau automat distruse, oriunde s-ar fi aflat. Acest sistem, care se potrivea atât de bine cu firea lui dinamică, îl mulţumea pe deplin pe Blord.

Se aşeză, gândindu-se la cele ce tocmai se petrecuseră. Era

clar că femeia aceea ieşise din apartament şi mersese la bucătărie, apoi se întorsese în cameră fără să vorbească cu nimeni.

În cele din urmă Blord îngrămădi plictisit maldărul de documente necitite şi nesemnate în sertarul lor. Mai mâncă puţin şi verifică din nou faxul. Tot nimic. Căscând, se întoarse în cabina sa şi curând căzu într-un somn profund.

Când se trezi din nou, găsi trei mesaje pe care i le transmisese Magrusson. Le citi plin de entuziasm, dându-şi bucuros seama că perioada de lenevealǎ era pe sfârşite. Primul mesaj suna astfel: *O navă mare, bine înarmată, a vizitat epava puţin după ora nouăsprezece. A fost capturată de trei nave ale poliţiei, dar a reuşit în cele din urmă să scape.*

Cel de-al doilea apel spunea: *Poliţia a întocmit un raport în legătură cu distrugerea cargoului Crescent Moon. S-au găsit nouă sute şaptezeci şi patru de morţi. Printre ei se află şi o femeie, doamna Gilmour-Morgan-Davis-Castlefield, moştenitoarea multimiliardarei Reith. S-a spus că fosta domnişoară Reith s-ar fi ascuns în momentul atacului, dar a murit prin îngheţare, pentru că n-a ştiut cum să închidă aerisirile pe care piraţii le-au lăsat deschise.*

Cel de-al treilea mesaj era: *Nimic nou încă.* Părea că nimic nu se leagă. Blord se dumiri însă şi zâmbi când văzu înregistrarea orei la care fusese primit fiecare mesaj. Un lucru era clar: Tânăra doamnă nu ştia poate să umble cu maşina de spălat vase, dar se pricepea la faxuri. Numai că ar fi trebuit ca după ce le-a citit să coreleze din nou mesajele cu orele la care acestea sosiseră. Când încă se mai amuza de unul singur, auzi un zgomot în spatele său. Era Ellen Reith, care îl întrebă:

— Totuşi, cine e femeia aceea care a murit?

Blord se întoarse şi o ţintui cu privirea. Tânăra îmbrăcase o rochie neagră, foarte simplă, pe care o alesese din garderoba pe care unul din croitorii de lux ai lui Magrusson tocmai o făcuse după măsurile luate prin intermediul eldofonului. Dar simplitatea rochiei era doar o impresie. Croiala dovedea stil şi rafinament. Obrajii femeii erau acoperiţi cu un strat strălucitor de fard, iar buzele ei erau pline şi intens colorate.

Blord îi răspunse ridicând din umeri:

— E simplu. Am mai avut şi altădată nevoie de trupuri umane

neînsufleţite, aşa încât aranjamentele erau făcute de mult. Singura problemă a fost să alegem dintre zecile de mii de cadavre unul care să se asemene cât mai mult cu dumneata. De restul s-au ocupat cosmeticienii noştri. L-au transportat pe Crescent Moon cu o navă care aparent nu are nicio legătură cu mine. Pe urmă pilotul s-a întors la bază, a dat un telefon anonim la poliţie şi a anunţat catastrofa, apoi totul i-a fost şters din memorie şi acum se află în drum spre Pământ, pentru un concediu de un an. El…

Blord tăcu, pentru că femeia îl privea cu o expresie ciudată.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

— Tu!… rosti ea, înăbuşindu-şi cu greu un oftat. Ce fel de om eşti tu? Ai pus totul la cale. E ca într-un vis. Totul s-a întâmplat atât de repede, iar tu ai făcut totul cu atâta precizie…

Clătină din cap a mirare, apoi simţi cum starea de crispare începe să-i dispară. Întrebă neliniştită:

— Acum eu sunt în siguranţă, nu-i aşa?

— Asta numai dacă Skal n-a aflat deja, răspunse el cu o indiferenţă afişată. Oricum, cred că acum suntem pregătiţi pentru atac.

— Pentru atac?…

Blord făcu semn din cap că da.

— Doar nu-ţi imaginezi că am să las să scape nepedepsită creatura aia sângeroasă, se încruntă el. Încă nu ştiu sigur ce metodă am să folosesc, dar ştiu că atunci când totul se va sfârşi va fi al meu.

O privi cu un ochi critic şi-i spuse:

— Acum cred că ai mai căpătat ceva curaj. Aşa că…

Clubul Midnight era construit pe culmea unui deal înalt care domina enormul oraş Negor de pe Fasser III.

— Acum şase ani, vorbi Blord, stăteam aici, pe colina asta şi mă uitam în jos către câmpia care se topeşte în mare. Câteva corturi, vreo două nave spaţiale oprite aici, pe pământul pe atunci nelucrat şi siluetele mărunte ale câtorva mii de oameni care priveau în jur speriaţi ca nişte şobolani, asta era tot ce puteam vedea.

Se sprijini de spătar şi, zâmbind, continuă:

— Oraşul nu arată acum chiar aşa cum l-am proiectat atunci. Dar diferenţele au apărut din vina mea. Am nefericitul obicei de

a nu mă mai ocupa de detaliile unei acţiuni o dată începute. Rezultatul este că alţi oameni, cu alte visuri, pun în aplicare propriile lor planuri. Dar tocmai asta face faima sistemului Ridge Stars. Zeci de milioane de oameni, care au părerile lor, gusturile lor, vin aici, în acest colţ de univers şi, după principiile estetice personale, îşi creează fiecare lumea lui.

— Şi cel mai mare designer dintre toţi este, desigur, Artur Blord, rosti femeia, iar în ochi avea o sclipire admirativă. Vorbise încet, dar vocea ei răsună cu o intensitate extraordinară, când continuă: Sunt aici cu tine de numai trei zile şi de-abia încep să-mi dau seama cât de nemaipomenite sunt toate acţiunile tale. Femeia aceea, care ţi-a dat toate informaţiile despre atacurile care s-au încercat asupra lui Skal e una dintre nevestele tale, nu-i aşa?

Blord o privi, dar nu-i răspunse.

Ea dădu din cap nerăbdătoare. Ochii ei semănau, în lumina difuză care venea de la pupitrul de comandă cu două lacuri limpezi, albastre.

— Nu poţi să mă duci cu vorba. Ai mai multe femei, nu? Cine sunt acele fiinţe care preferă să te împartă cu altcineva decât să te vrea numai pentru ele?

Taci! Să nu spui că nu-i adevărat. Nu ai de ce să minţi, cel puţin nu pe mine. Da, ai dreptate. În inima şi în mintea ta există conştiinţa că acele femei n-au nicio vină. Universul e prea mare, prea complicat pentru măruntele progenituri ale speţei umane. Se presupune că fiecare nouă generaţie trebuie să fie mai inteligentă, mai cutezătoare, mai puternică. Şi cum ciclurile se succed iar şi iar, din ce în ce mai repede, oamenii s-au risipit deja în zece milioane de galaxii. Viaţa nu se mai poate întoarce la vechile principii ale moralei. Cele care au plăsmuit această eternă competiţie sunt conştiente de asta. Vin acum aici, nevinovate, hotărâte şi curajoase. Şi brusc li se deschid ochii şi-şi privesc destinul în faţă şi înţeleg totul.

Blord râse amabil, minunându-se:

— Toate lucrurile astea le spune o domniţă care urmează să se mărite cu un fermier şi să-i facă zece copii.

Râse şi ea, dar uşor dispreţuitor.

— Ce proastă am putut să fiu! Am trăit atâţia ani ca un fluture care-şi pârleşte aripile într-un foc ce-l atrage, dar pe care nu-l

înţelege. Cu fiecare nouă arsură nedumerirea sporea. Am încercat de mai multe ori să mă sinucid. Acesta părea singurul mod de a arăta cât de înspăimântătoare erau forţele care mă stăpâneau şi de care vag îmi dădeam seama.

Îi prinse braţul şi rosti tremurând:

— Artur Blord, trebuie să mă salvezi. Nu-mi pot permite să mor acum. Am atâtea lucruri de făcut, atâtea de încercat.

Blord se aplecă uşor şi-i atinse buzele cu degetul său, certând-o:

— Ai grijă! Asta nu e cea mai potrivită atitudine. Frica de moarte e cea mai afurisită dintre fobii în lumea asta. Aici în orice clipă trebuie să fii pregătit să mori.

Se sprijini din nou şi o privi calm.

— Ai fost de acord să mergi la Midnight Club împreună cu mine. Deşi suntem deghizaţi, pericolul este foarte mare, iar nervii îi pot juca oricând feste unei persoane care nu e obişnuită cu asemenea situaţii. Aşa încât, dacă nu mă poţi convinge că…

Râsul ei relaxat, amuzat, uşor ironic, îl întrerupse. Ellen Reith rosti cu seriozitate:

— Eu nu mă gândeam la mine. Trebuie să înţelegi. Este foarte important să trăiesc, pentru că… pentru că am foarte multe de făcut. Nu prea ştiu acum cum să-ţi explic, dar…

— Nici, o problemă, o linişti Blord. Asemenea lucruri nu se pot explica. Mi-ai spus tot ce trebuia să ştiu. Acum să mergem! Şi nu uita, pe mine mă cheamă Chris Delton, iar tu eşti Rita Kelly.

Vehiculul alunecă silenţios mai departe. Câteva minute mai târziu, portarul clubului le deschidea larg uşa. Urcă apoi la volanul maşinii şi o duse în parcare. Nici Blord, nici însoţitoarea lui nu priviră nicio clipă înapoi. Rând pe rând, uşile clubului se deschideau pentru a-i lăsa să intre şi se închideau în urma lor. În mai puţin de trei minute ajunseseră deja în centrul îngrămădelii de încăperi care era Midnight Club.

CAPITOLUL 8

— M-AM ZĂPĂCIT de tot, spunea Ellen Reith după o oră. Am tot jucat nişte jocuri despre care nici nu ştiam că există şi am câştigat optzeci de mii de stelari. E o prostie să mă entuziasmez aşa, dar nu mă pot obişnui cu ideea că am devenit dintr-odată atât de liberă. Se opri brusc, apoi continuă: mă simt ca un copil care a intrat într-o altă lume şi parcă aştept să mă trezesc din vis dintr-o clipă în alta.

Blord râse:

— Pe Pământ se încearcă menţinerea populaţiei. Aşa încât acolo practic totul este declarat ilegal. Nu există căi simple de a face bani. Şi cum oamenii primesc salarii destul de mari, s-au inventat metode eficiente de a-i face să cheltuiască atâţia bani, încât să nu-şi mai permită vreun capriciu.

E rău să joci doar atunci când asta te poate salva de sărăcie sau de umilinţă. Dar regulile astea nu se mai aplică într-o lume în care veniturile sunt imense, mâncarea e ieftină şi există atâtea locuri de muncă disponibile, încât patronii şi viitorii patroni aproape că se calcă în picioare unii pe alţii, încercând care mai de care să le intre în graţii noilor veniţi. Fiinţa umană a vibrat întotdeauna de instincte şi de dorinţe. Acum, pentru prima oară în istoria omenirii, plăcerea de a construi, plăcerea de a crea şi de a te simţi bine pot fi trăite simultan, nu numai de câţiva privilegiaţi ai sorţii, ci de toată lumea.

— Înseamnă că eşti de acord cu acest club, nu? îl întrebă Evana privindu-l fix. Blord se întoarse mirat către ea.

— De ce? Bineînţeles că sunt de acord. Zâmbind, adăugă: Nu uita că poţi foarte bine să pierzi cei optzeci de mii de stelari la fel de repede cum i-ai şi câştigat.

— Nu la asta mă gândeam, ci la bandele mafiote ce se află în spatele acestui club.

Blord ridică din umeri şi dădu din cap:

— Nu pot compara actele unor criminali cu dorinţa oamenilor care muncesc de a se distra unde şi cum doresc după o zi de lucru. Pe cei dintâi i-aş distruge fără milă. Ceilalţi, ei, bine, e dreptul lor să petreacă. Eu, unul, aşa cred.

Tăcu, pentru că observă ochii femeii aţintiţi către ceva aflat în spatele lui.

— Omul acela, şopti ea, cel care vorbeşte în grupul de acolo. Era şi el în navă…

Blord o opri:

— Vezi-ţi de băutura ta. Te uiţi prea insistent. Relaxează-te!

Ea îl privi, apoi încercă să zâmbească.

— Scuză-mă. N-ai vrea totuşi să te uiţi o clipă la el, să-i reţii chipul?

Blord făcu semn că nu, dar nu răspunse. Îşi înăbuşi însă un oftat. Era clar, Ellen Reith nu înţelesese încă faptul că nu trebuia să-l sfătuiască să facă ceva când el făcuse deja de mult acel lucru. Îi zâmbi îngăduitor, dar imediat îşi dădu seama că avea dreptate. Ea ar fi trebuit să-şi amintească: acceptase să fie investigată prin hipnoză. E drept, rezultatele testului nu-i fuseseră comunicate. Existau figuri pe care ea le-a recunoscut, ca dovadă fiind reacţiile ostile pe care le-a avut atunci când i-au fost arătate fotografiile. Dar el îi ascunsese toate acestea cu un scop. Unul dintre chipurile identificate era cel al omului pe care Ellen îl recunoscuse la club. Blord îl urmărea de mai bine de o jumătate de oră, dar nu spusese nimic. Voia să vadă reacţia ei.

Privindu-l insistent, femeia îl întrebă:

— Am spus ceva ce nu trebuia? Sau poate că sunt o figurantă naivă într-unul dintre jocurile tale sofisticate.

— Probabil, răspunse Blord zâmbind. Şi acum uite ce-ai să faci, îi explică el în câteva cuvinte. Ştiu că pare simplu, dar e extrem de periculos pentru tine. Dacă tipul ăsta insistă să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, vom fi nevoiţi să-i spălăm puţin creierul şi să-l ţinem la răcoare până când îşi va redobândi echilibrul psihic.

Ea era albă ca varul. Încercă totuşi să schiţeze un zâmbet.

— Bine, acum treci la atac. Când ajungi la el, eu îmi scot masca.

— Bravo, asta e ideea, o felicită Blord, ridicându-se.

Ellen surâse ironic, spunându-i:

— Dacă în felul ăsta capăt dreptul de a face parte din haremul tău, atunci am să trec testul cu brio.

— Nu fi tâmpită! o repezi el şi se îndepărtă.

Zări cu coada ochiului că vreo douăzeci dintre oamenii săi se aşezaseră strategic în jurul mesei la care rămăsese Ellen Reith. Alţii, printre care şi câteva femei, se strânseseră în grupuri mici, formând un al doilea cerc de apărare, exterior. Era tot ce putea face pentru ea. Atenţia lui Blord se îndreptă către cel pe care tânăra îl identificase.

Omul stătea tolănit pe tejgheaua din sticlă a barului, vorbind, fără să bănuiască ceva, cu câţiva dintre agenţii lui Blord. Când acesta se apropie, tipul încercă să-l atragă în conversaţie.

— Tocmai le povesteam acestor domni, mărturisi el, despre vizita pe care am făcut-o la castelul lui Skal.

Au acolo câteva femeiuşti pe cinste. E drept că e ceva mai scump, dar face…

În acel moment, Blord se apropie de el şi-i spuse pe un ton grav:

— Termină, amice! Mai bine uită-te la femeia care stă la masa de colo. Şeful vrea să ştie ce părere ai de ea.

— Hm! făcu omul. Doar nu eşti unul dintre…

Se opri. Instinctiv, se întoarse şi privi spre Ellen. Apoi păli dintr-odată.

— Dar asta e moartă, îngăimă. Poliţia a anunţat că…

Tăcu din nou, dar de astă dată pentru că Blord acţionase un instrument ciudat. Era un aparat care, sincronizat cu un receptor aflat asupra unuia dintre agenţii lui Blord care se afla chiar lângă victimă, reacţionase instantaneu asupra activităţii mentale a celui din urmă. Astfel încât gândurile acestuia parcă încremeniră, aşa cum trupul devine inert sub anestezie. Efectul acestui aparat avea să dureze două ore. După aceea totul revenea la normal, firul gândurilor continua exact de acolo de unde fusese întrerupt. Deşi era inofensiv din punct de vedere biologic, acest dispozitiv rămăsese încă sub monopol guvernamental. Folosirea lui de persoane neautorizate era aspru sancţionată.

Era unul dintre sutele de instrumente scumpe pe care Blord le adunase în ceea ce el numea, în lipsa unui termen mai potrivit, departamentul de coordonare. Blord era convins de faptul că în

timp ce mulţi oameni ştiau totul despre câteva din aparatele astea sofisticate, el, care ştia atât de puţine lucruri despre felul cum erau construite, ştia, în schimb, cum să le folosească *pe toate.*

Privindu-l pe cel pe care-l „anesteziase”, Blord spuse:

— Şi acum hai să mergem în grădină să-mi dai câteva detalii.

Un creier aflat sub control nu se putea împotrivi la o asemenea solicitare. Blord fu însă nevoit să-l apuce pe celălalt de braţ, căci era prea beat şi de-abia se mai putea ţine pe picioare. Ieşiră pe terasă şi, îndreptându-se către celălalt capăt al grădinii, se apropiară de locul unde aterizase prima dintre cele două nave invizibile, care se ridică în văzduh imediat cum Blord şi prizonierul lui urcară la bord.

Blord se uită să vadă dacă a doua navă aterizase deja în grădină, apoi nu se mai gândi deloc la asta. Cinci ore mai târziu ieşea, zâmbind, din laboratorul său de pe Delfi II.

— Aşadar, îi spuse el Evanei Travis, căpeteniile se întâlnesc o dată la două luni la Midnight Club. Următoarea întâlnire e fixată peste două săptămâni. Ei, ai pregătit totul pentru Miss Reith? Chiar, ea unde e?

— N-a venit încă, răspunse Evana mirată. Ciudat, ar fi trebuit să fie aici de-acum două ore.

— Când se întoarce să-i spui că… Dar vocea i se stinse. Se aşeză pe un scaun, privind în gol.

— CUUUM?! exclamă.

Lumina albastră a eldofonului de pe birou anunţa o convorbire intergalactică. Blord făcu un semn cu mâna către el.

— Răspunde, rosti. Apoi se apropie de fereastră şoptind:

— Mai degrabă să fi murit eu decât să i se fi întâmplat ei ceva…

Ascultă atent ce vorbea Evana. Apoi se apropie, luă receptorul pe care ea i-l întindea şi strigă sălbatic:

— Nu poţi să mă duci! Skal nu poate vorbi!

De la capătul celălalt se auzi un chicotit care-i dădu fiori. O voce mecanică răspunse:

— Artur Blord, pentru apeluri ca ăsta eu folosesc un aparat care transformă gândurile în vorbe. În fond, un asemenea aparat există şi în creierul tău. Te îndoieşti vreo clipă că eu pot să rezolv o asemenea problemă pe baza unor similitudini?

Nu, nu se îndoia de nimic. Totul îi era limpede. Se punea totuşi întrebarea: cum îl găsise Skal? Şi de ce nu-l căutase până în acei moment?

Îi ceru nervos:

— Treci la subiect!

Se auzi din nou chicotitul acela înfiorător:

— Este posibil, domnule Blord, ca încrederea pe care eu ţi-am acordat-o să nu fie reciprocă? Am urmărit cu mare atenţie eforturile pe care le-ai făcut pentru a ascunde faptul că Ellen Reith e în viaţă. Trebuie să recunosc cinstit că nici măcar eu nu m-aş fi descurcat mai bine.

— Uite ce el îl ameninţă Blord, dar vocii păru că nici nu-i pasă de întrerupere.

— Ca să încep cu asta, investigaţia mea a fost una de rutină. Mă interesa identitatea tuturor navelor şi a tuturor piloţilor care s-au aflat în apropierea epavei. Doream să înţeleg cum de amprentele moartei se potriveau cu cele ale lui Ellen Reith. Sigur că cercetările mi-au luat ceva timp, dar nu prea mult. Nu prea mult, domnule Blord. N-am vrut să iau de bune nişte simple presupuneri. Şi iată că, la sfârşitul celei de a treia zile siderale…

Blord îi tăie vorba:

— Ce s-a întâmplat cu agenţii mei? Şi ce vrei de la mine?

Răspunsul fu o exclamaţie de nedumerire. Vocea inumană răsună din nou:

— Ce nerăbdător eşti! Eu trebuie, după cum îţi dai bine seama, să câştig întotdeauna. Altminteri prestigiul meu în faţa ciudatei rase omeneşti ar fi ştirbit. Şobolanii care vin aici, în casa mea, trebuie să creadă că sunt în stare să le asigur protecţia, individual sau în grup. Nu m-aş fi gândit că ai să-l răpeşti pe unul dintre ei de la Midnight Club şi încă nu-mi dau seama cum ai reuşit s-o faci. Trebuie să-i dai drumul acelui om imediat.

— Şi?

— Şi eu am să-i eliberez pe Ellen Reith şi pe ceilalţi agenţi ai tăi.

Blord aşteptă. O clipă se făcu linişte. O peliculă subţire de sudoare îi acoperea chipul. În cele din urmă întrebă:

— Asta-i tot? Şi care-i şmecheria?

— Nu e nicio şmecherie.

— Vrei să zici că eşti dispus să eliberezi cincisprezece bărbaţi şi o femeie în schimbul unui şarlatan?

— Un om sau un milion de oameni, înseamnă acelaşi lucru. Când există persoane ca tine, numerele nu au nicio importanţă.

Blord apăsă frenetic pe toate butoanele eldofonului, dar în zadar, ecranul rămase întunecat. Nu apăru niciun fel de imagine. Amintindu-şi ceva, spuse:

— M-am prins. Promisiunea aceea pe care mi-ai făcut-o acum câteva luni. Asta trebuie să fie.

— Domnule Blord, chiar crezi că i-aş fi răpit pe agenţii dumitale şi pe urmă le-aş fi dat drumul doar ca să scap astfel de o promisiune pe care am făcut-o? Mă miră grozav logica dumitale.

Pentru Blord era limpede ca lumina zilei. Skal era aşa cum era. Niciuna dintre măsurile omeneşti nu i se potrivea. O reptilă lungă de aproape douăzeci şi cinci de metri care răpea femei şi ucidea bărbaţi nu vedea lucrurile altfel decât un om care ucide şopârle. Numai că din punctul de vedere al oamenilor acea creatură trebuia ucisă ca un şarpe veninos.

— Acum gata, se răsti Skal. Ai timp până mâine la prânz să te hotărăşti. Pe curând, admirabilul meu prieten. În seara asta n-ai fost prea isteţ, dar îmi imaginez că doamna asta înseamnă ceva pentru tine.

Se auzi din nou acelaşi chicot înfundat, apoi convorbirea se întrerupse cu un zgomot scurt.

CAPITOLUL 9

LUCRĂRILE CONSILIULUI de război nu se desfăşurau tocmai mulţumitor. Blord şedea la birou, pierdut în visare. Magrusson, corpolent, cu faţa ca o lună plină, ocupa enormul scaun din stânga lui Blord. Un bărbat suplu, dar bine clădit, fuma, sprijinit de tocul uşii, chiar în faţa lui Blord. Doctorul Gregg se tolănise pe pervazul ferestrei.

Din dreapta lui Blord, locul secretarei, Evana întrebă:

— Dar ce-a vrut să spună Skal când a amintit de simţul lui logic?

Blord nu răspunse. Nimeni altcineva nu sparse tăcerea grea ce se aşternuse. El nu părea nedumerit de întrebare, al cărei răspuns era mai mult decât limpede. De fapt, după încercarea reuşită de a-şi disimula gândurile din seara trecută, când vorbise cu Skal, Blord începuse să perceapă altfel conceptul de stupiditate. Afişă un zâmbet obosit şi se gândi mulţumit că pe Evana nici n-o deranjase faptul că nu fusese băgată în seamă. Era şi acesta, se gândea el, un semn al extraordinarei ei maturizări. Rămăsese pe scaunul ei, calmă, suplă şi cochetă. O clipă mai târziu continuă:

— Dacă Skal este atât de fraier încât să le dea drumul celor şaisprezece oameni în schimbul unuia singur, atunci asta e slăbiciunea *lui* şi nu a noastră. Noi trebuie să evităm şi pe viitor să pătrundem în fortăreaţa lui şi să ne vedem de treabă în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fond, domnul Blord este mult mai deştept decât toţi oamenii de care se foloseşte creatura asta.

Blord o privi zâmbindu-i apreciativ.

— Creierul cu care ne războim nu aparţine unei făpturi umane. Cinstit vorbind, eu nu-mi pot imagina cum aş putea să păcălesc această creatură care nu ia nimic de bun înainte de a analiza conform grilei sale logice. Mi se întâmplă mereu la fel,

mormăi el ca pentru sine. Mi-am jurat când am venit în Ridge Stars că niciodată n-am să încerc să fac pe reformatorul.

În fiecare zi se comit în Ridge Stars circa un miliard de crime foarte grave. Încercarea unei persoane de a îndrepta ceva din toate astea este ca şi dorinţa de a vizita fie şi a mia parte din planetele galaxiei în timpul unei vieţi de om. Pe deasupra, Magrusson poate confirma că pierd zilnic zece milioane de stelari sau poate chiar mai mult ca urmare a faptului că-mi neglijez propriile afaceri. Şi totuşi se vede treaba că, în ciuda a toate astea, am pornit o luptă împotriva invincibilului Skal.

Grăsanul dădea din cap:

— Ai zis bine, Artur. Uite, am adus cu mine o grămadă de documente importante. O să-ți ia o lună numai să le citeşti şi să te ocupi de ele. Ce-ar fi să-l laşi baltă pe Skal şi să te apuci de astea chiar acum?

— Tu ce părere ai, Cantlin? întrebă Blord.

Tânărul cu ochi cenuşii ridică din umeri.

— Eu m-am mirat când am aflat în ce te-ai băgat.

Blord se întoarse către Ellen Reith, care până atunci urmărise totul, tăcută.

— Dumneata ce părere ai, Miss Reith? vru el să afle. Ea se încruntă. Ridică privirea şi se uită la el fix, puţin încurcată, încercând să găsească un răspuns.

Rosti încet:

— Eu sunt de acord cu Miss Travis. Tare aş vrea să ştiu ce înţelege Skal prin logica dumitale.

— Mă avertiza, îi răspunse el prinzându-le cu privirea pe amândouă, să nu mă bag peste oamenii lui până nu-l elimin pe el. Cu alte cuvinte, mi-a adresat o provocare directă, personală, o provocare pe care el nu crede că îndrăznesc s-o accept.

— Oh! exclamă Evana holbându-se la el. Apoi adăugă: Aşa e, nu mi-am dat seama Dar ce faci cu…

Se opri brusc, iar Ellen Reith vorbi:

— Domnule Blord, se pare că nu are niciun rost să mergi mai departe. E clar că avem de-a face cu… ăăă… ceva… care priveşte toate acţiunile noastre ca pe o joacă de copii.

Blord rosti aproape în şoaptă:

— Suntem ca nişte animăluţe într-o grădină zoologică, făcuţi parcă să-l amuzăm pe el.

Fixa un punct din podea. Apoi ridică hotărât privirea. Sări în picioare strigând:

— Cantlin!

Trezirea aceasta din starea de amorţeală îi făcu pe toţi să tresară. Numai chipul tăiat parcă în metal al lui Cantlin nu-şi schimbă expresia. Blord i se adresă:

— Plăteşte-le tuturor agenţilor tăi câte o primă de o mie de stelari şi ţie una de douăzeci şi cinci de mii. Spune-le tuturor să rămână în oraş pentru situaţia în care ar trebui să ne apărăm. Pe urmă încearcă să faci abstracţie de Skal şi de oamenii lui.

— Am înţeles, domnule Blord! Pe curând! răspunse Cantlin, apoi deschise uşa, ieşi şi o închise cu grijă în urma lui.

Blord se uită la Evana şi făcu semn din cap că da. Ea îi răspunse cu acelaşi semn şi-l conduse din priviri pe Cantlin.

Pentru câteva clipe se aşternu în birou o linişte deplină. În cele din urmă Ellen Reith întrebă:

— Hei, ce-a vrut să fie spectacolul ăsta melodramatic? Când şi-ai dat seama că acest Cantlin te trădează?

— Poftim?! înghiţi Magrusson în sec. Ce tot vorbiţi acolo?

Blord îl privi zâmbind ironic.

— Problema veche de când lumea cu tinerii ăştia ambiţioşi este că întotdeauna doresc să-şi înceapă afaceri proprii. Numai el, Miss Reith, Miss Travis şi cu mine ştiam dinainte ce avea să se întâmple la Midnight Club. Ieri, la una din marile bănci a fost virată suma de două milioane de stelari într-un cont deschis sub unul din pseudonimele lui Cantlin, de care el nu ştia că aflasem. Sper că l-am păcălit. Skal a făcut eforturi grozave să mă convingă de omnipotenţa sa. O mare parte din faima lui se datorează însă, după cum ştiţi, legendarei terori pe care o afişează şi în care s-a învelit ca într-o mantie.

— Vrei să spui, îngână Magrusson, că ai de gând să-ţi urmezi în continuare planul?

Blord nu-i răspunse. Ridică receptorul telefonului care-i făcea legătura cu celălalt birou. Pe ecran apăru chipul Evanei, care-l anunţă grăbită:

— Marian zice că a verificat toate legăturile telefonice cu laboratoarele de pe planetele pe care le-aţi dat pe listă, domnule Blord. NU există nicio urmă a lor. Cel puţin ea n-a găsit nimic. Aş putea spune că, în ciuda tehnologiilor supersofisticate, acum

puteţi împânzi practic eterul cu mesaje secrete.

— Mulţumesc, Evana. Ce se aude cu apartamentul?

— E gata, domnule Blord, răspunse ea. Numărul şaptezeci şi doi. E bine?

— Perfect. Acum du-te şi tu la culcare, s-a făcut târziu. Noapte bună. Închise telefonul şi se ridică de pe scaun.

— Apartamentul dumitale e gata, Miss Reith. Fără îndoială, Magrusson va fi încântat să te conducă.

Apoi i se adresă lui Magrusson:

— Apartamentul şaptezeci şi doi. Va trebui să discutăm mâine mai mult. Pentru astăzi a fost suficient. Somn uşor, Miss Reith, mai spuse el, zâmbindu-i femeii.

Expresia de dezamăgire dispăru de pe chipul ei. Îl urmă pe Magrusson spre uşă, dar din prag mai întoarse o dată capul şi-l privi pe Blord peste umăr.

După mai bine de o săptămână, într-o dimineaţă, se deschise uşa de la biroul Evanei. De la masa ei văzu cum doi oameni ieşeau din biroul lui Blord ducând o ladă. Din cameră se auzi un hohot de râs atât de vesel şi de sincer, încât Evana surâse şi ea. Zâmbetul îi îngheţă însă pe buze când pe aceeaşi uşă ieşi grăsanul de Magrusson. Pe chipul lui se putea citi îngrijorarea, închise uşa şi o privi pe fată mâhnit. În cele din urmă, clătinând întruna din cap, îngăimă:

— E de-a dreptul nebun. Dacă fiecare capătă ceea ce merită, atunci el are să piardă tot. Ai văzut cufărul ăla? făcu el, arătând spre uşa pe care cei doi tocmai o închiseseră în urma lor. Sunt actele unor contracte în valoare de nouăzeci de milioane de stelari. Şi ştii ce face cu ele de o săptămână încoace?

Evana Travis nu se nelinişti. Ea ştia foarte bine. Cu toate acestea îi era milă de dolofanul de director care tremura acum din toate mădularele, încât arăta ca o fotografie mişcată.

— … Nimic, continuă el. Asta face cu ele: nimic! Şi acuma a mâzgălit o hârtie prin care mă împuterniceşte pe mine să mă ocup de ele, fără măcar să arunce o privire, îţi dai seama? Cred că, adăugă Magrusson hotărât, cred că dacă o mai ţine tot aşa, am să mă sinucid. Ah! dar am uitat! Tu eşti de partea lui, nu-i aşa?! exclamă el făcând un pas înapoi şi privind-o acuzator.

Evana îl ţintui cu privirea şi, calmă, îi spuse răspicat:

— Problema ta este că nu poţi să recunoşti un geniu. Ce contează câteva milioane de stelari? întrebă ea şi vocea îi deveni înţepată. El are deja atâţia bani că nu i-ar putea cheltui niciodată pe toţi.

Magrusson se holba năucit la ea.

— Eşti şi tu la fel ca toate femeile de pe aici. Blord nu face niciodată nimic rău, Blord nu greşeşte niciodată. Când mă gândesc la toate acele cercetătoare care lucrează în laboratoare împreună cu asistenţii lor zi şi noapte aproape fără pauză, mă întreb unde oare o să ajungă universul ăsta al nostru. Ridicase un braţ durduliu şi gesticula ameninţător, îndreptându-se spre uşa pe care tocmai ieşise. Vocea îi tremura.

— Ştii ce face acum acolo? întrebă. Arme de foc. Mii de arme. A dărâmat un perete, a construit acolo o machetă a unei nave şi pe cea a castelului lui Skal şi deja trage acum dintr-una într-alta. Dar tu ştii toate astea, bineînţeles!…

Se opri o clipă să-şi tragă sufletul, apoi începu din nou:

— L-ai ajutat şi l-ai susţinut în dorinţa asta nebunească de a-l ucide pe Skal. Miss Travis, se rugă el, dacă ţii măcar puţin la Artur şi dacă ai o cât de mică influenţă asupra lui, fă-l să se răzgândească. Skal a omorât până acum câţiva oameni foarte deştepţi. El nu ştie ce e mila. Nici măcar nu cunoaşte această noţiune. Într-un mod ciudat, pare să-l încânte joaca de-a şoarecele şi pisica cu vieţile oamenilor şi găseşte o satisfacţie inumană în a-şi hărţui victimele, până când le împinge într-o prăpastie ce le era dinainte pregătită.

Imaginea descrisă de Magrusson avu exact efectul dorit de acesta. În ciuda sentimentelor ei, Evana simţi că se înfioară.

Îşi dădu seama că Magrusson i-a observat îngrijorarea. Acesta o privi blând şi îngândurat, apoi continuă pe un ton şi mai insistent:

— Sunt de acord că Artur Blord e un om deosebit de talentat. Cred că unul ca el se naşte o dată la o sută de ani. Dar ce face acum e o nebunie. Până acum, când se apuca de ceva, punea mai întâi la punct un plan, ceva concret. De data asta mi-a spus că nu se gândeşte să creeze o armă nouă. Pe deasupra, e chiar ridicol. Nici măcar Artur Blord nu poate să transforme armele deja existente bazându-se pe părerile câtorva femeiuşti care-l idolatrizează.

Făcu din nou o pauză să respire, şi-i dădu mai departe:

— Pentru că e bine ca odată ce problema l-a depăşit, prietenii să-l scoată din încurcătură, să-l salveze de el însuşi. Pe tine te ascultă. După părerea mea, tu vei fi secretara lui permanentă. Dar nu-i nicio afacere să fii secretara unui om mort, nu?

— Nu, răspunse ea amabil.

Magrusson deschise gura să vorbească din nou, dar zâmbetul ei îl descurajă şi îl făcu să-şi dea seama că acel cuvânt nu era răspunsul la o întrebare, ci la întregul lui discurs. Se întunecă brusc, simţind că-şi pierde minţile.

— Eşti ca toate celelalte, asta eşti… Tu…

Tăcu brusc, pentru că se deschise uşa biroului lui Blord şi acesta ieşi strigând:

— Am găsit! Tocmai au sunat cei de la laborator. Au găsit soluţia, Evana. Apoi îl zări pe Magrusson. Tot aici eşti, mârâi spre el. Nu-i nimic. Eşti exact omul de care aveam nevoie. Găseşte-mi pe cineva care să se ducă la Skal cu un mesaj.

— Un mesaj! îngăimă Magrusson cu o voce pierită.

— Vreau să-i spună lui Skal că-i cer să distrugă nava care se va apropia de castelul lui la 008 ore siderale de acum în şase zile, adică sâmbăta viitoare. Spune-i că *asta va fi favoarea* pe care mi-a promis-o acum câteva luni. Ai înţeles?

— Da, dar…

Vocea Evanei întrerupse murmurul de uluire al lui Magrusson. Ea strigă:

— Bine, dar cine are să fie în navă?

— Eu, răspunse calm Blord. Skal are să-mi facă plăcerea de a-l vedea cum se autodistruge.

Magrusson ridică din umeri, apoi ieşi dând din mâini şi bolborosind vorbe fără sens, ceva despre nebuni şi nebunie.

După ce uşa se închise, Blord o privi îngândurat pe Evana.

— N-o să fie o distracţie. Cred că ar trebui să-ţi dictez nişte instrucţiuni pentru situaţia în care n-aş reuşi.

Câteva ore mai târziu, când lista era deja completată, iar ei stăteau faţă în faţă privindu-se, Evana se gândea îngrijorată: Niciodată nu l-am văzut aşa de preocupat.

În cele din urmă, Blord spuse:

— Iar pentru tine, draga mea…

— Da?!

— Am să las ordin să fii transportată pe Doridora III la sora ta.

Fata nu-l privi. Răspunse numai pe un ton grav:

— Mulţumesc.

Apoi linişte. Fără să se uite la el, ea continuă:

— N-am crezut niciodată că am să spun asta, domnule Blord, dar… ieri a venit la mine Ellen Reith…

Ezită, îmbujorându-se. Blord o privi dar nu-i răspunse. Ea vorbi mai departe cu o voce dureros de stăpânită:

— Când am venit aici, cu câteva luni în urmă, mi-era teamă de dumneata, domnule Blord. Delaney mă avertizase că aşa avea să fie… Tăcu, încurcată, apoi continuă:

— Atunci eram înspăimântată. Dar acum… e o prostie, nu?…

Se opri din nou, brusc enervată.

— Trebuie să spun ceva anume? îl întrebă. Blord se ridică de pe scaun şi se opri lângă ea, privind-o cu un zâmbet întrebător. Într-un târziu vorbi:

— Evana, eu nu vreau ca tu să faci nimic din ce ai putea să regreţi mai târziu.

Evana îi luă mâinile în mâinile ei.

— Mă mir de mine, rosti ea. Dar în Ridge Stars oricine evoluează într-un ritm uluitor. Stând de vorbă ieri cu Ellen Reith mi-am dat seama că tot timpul mi-am dorit şi am aşteptat să mă iei de nevastă. După aceea am realizat ce naivitate a fost din partea mea să cred că eu pot lega de mine un spirit atât de liber…

Artur Blord râse îngăduitor.

— Evana, încă de când ai intrat în biroul meu am ştiut că nu eşti o femeie ca toate celelalte. Bărbatul care se va însura cu tine va fi un om norocos.

Ea îl privi fix, apoi îngână ca un ecou:

— Bărbatul care se va însura cu mine… Ei, cred că ăsta e răspunsul tău, nu? Dar o să mai vorbim despre asta, domnule Blord, să nu crezi că scapi aşa uşor. N-aş vrea să te simţi stânjenit din cauza mea. Încerc să cresc şi eu după legile din Ridge Stars şi am să mă supăr foarte tare pe dumneata dacă încerci să mă împiedici.

El o prinse uşor de mână şi-i spuse blând:

— Eşti o fată bună!

CAPITOLUL 10

BLORD ÎNCEPU să resimtă un fel de presiune nervoasă când vehiculul său spaţial intră pe orbita lui Delfi I şi se apropie de muntele lui Skal. Era încă prea departe ca să poată distinge contururile ciudatei clădiri antice, Castelul lui Skal. Dar nu mai avea mult de aşteptat. Ceasul de la bord arăta că mai erau doar şapte minute până la ora opt. La acea oră Skal îi promisese mesagerului că va da curs cererii ce îi fusese adresată.

Un zgomot care se auzi foarte aproape în spatele lui îi întrerupse gândul. Blord tresări şi se întoarse să vadă ce e. Rămase o clipă înlemnit. Apoi întrebă pe un ton neutru:

— Proasto! Ce vrei să faci? Să te sinucizi?

O umbră rozalie colora obrajii Ellenei Reith, care stătea în picioare în spatele lui, muşcându-şi buzele. Ochii ei larg deschişi, de un albastru intens, erau întunecaţi de un văl de spaimă. Răspunse:

— Aveam de gând să rămân ascunsă până se termina, dar am simţit o tensiune ciudată în aer. Ştiu că nu e ceva ce vine din interiorul meu. E ceva mecanic, parcă nişte valuri de energie ar căuta lungimile de undă ale creierului meu. Mi-ai spus că Skal poate citi gândurile şi…

— Înapoi, îi tăie Blord vorba. Treci înapoi în buncăr. Îl simt deja pe Skal.

Ea se aşeză pe un scaun în spatele lui. Era palidă ca ceara, dar scutura încăpăţânată din cap.

— N-ai înţeles, îi răspunse liniştită. Am venit la bord, pentru că dacă vei fi ucis eu nu ştiu ce am să mă fac. Adăugă repezit: acum, te rog, încearcă să faci abstracţie de prezenţa mea.

Chiar dacă ar fi vrut, Blord n-ar mai fi avut timp să-i răspundă. Nava începu să se legene şi să se clatine intrând în raza de acţiune a castelului. O forţă străină punea stăpânire pe creierul lui. Îi apăru din nou acel ceva, imaginea acelei reptile uriaşe. De

această dată nu mai era o senzaţie neplăcută ca în rândul trecut, deoarece acum Skal era cuprins de o stare de bună dispoziţie aproape umană.

Mintea aceea străină râse vesel, apoi hohotul se transformă în gând:

— Aşadar, Artur Blord, ne întâlnim din nou. Chiar ai crezut că poţi să mă păcăleşti?

Izbucni o altă rafală de râs ostil, cu toate că inflexiunile acestuia arătau că provocarea fusese acceptată.

— După cum bine te-ai gândit, Artur Blord, în seara asta ai să mori. Îţi voi arăta că dorinţa ta va fi îndeplinită întocmai. La 008 ore siderale, nava ta va fi distrusă împreună cu tot ce se află pe ea, cu toate patrulele poliţiei pe care ai reuşit să le convingi să te urmeze făcându-le promisiunea pripită că îmi vei distruge locuinţa. Dar ai, rogu-te, puţină răbdare, căci imediat am să descopăr ce plan ai.

Pentru câteva secunde se aşternu liniştea, iar Blord simţea puterea extraordinară a minţii care încerca să-i citească gândurile. În cele din urmă Artur Blord izbucni în râs.

— Te străduieşti, sper, să afli ce gândesc, nu? întrebă el plin de solicitudine. Vrei să ştii, deci, ce plan am. Ca să găseşti metoda de a-l combate? Sau poate că, urmă el cu o voce de un calm diabolic, poate că ţi-ai dat deja seama că mintea mea este impenetrabilă. E o găselniţă simplă, explică el cu modestie. A descoperit-o una dintre… hm… nevestele mele, cum ar spune Miss Reith aici de faţă. E vorba de o maşinărie care se interpune pe lungimile de undă ale creierului şi bruiază orice emisie, cu excepţia gândurilor superficiale, de exterior. Pot să te asigur că nu e nimic nou în asta. Descoperirea a fost de fapt făcută în urmă cu câteva mii de ani bune înainte, dar inventatorul şi-a spus atunci „ei şi ce-i cu asta!”. Dacă ai fi pătruns vreodată în secţia mea de coordonare, ai fi văzut că se află acolo tot felul de asemenea lucruri aparent inutile sau de mult uitate, toate destinate să ajute şi să susţină proiectele lui Artur Blord. Dar acum e timpul să trecem la treabă. E neplăcut pentru mine că sunt nevoit să distrug o clădire de o asemenea vechime cum e castelul tău. Îmi pare de asemeni rău că trebuie să punem capăt plăcutei noastre conversaţii. N-ai fost prea isteţ de data asta, admirabilul meu prieten! îl luă Blord peste picior. Te voi putea

oare convinge şi pe tine că Artur Blord nu intră niciodată în joc decât atunci când e sigur de victorie?…

Skal continua să se amuze în modul acela de neexplicat. Blord simţi că începe să se teamă. Skal râse:

— Un om bătrân mi-a spus odată aşa: „Când ai vreo îndoială treci la fapte!” Aşa încât, ca o favoare specială pe care vreau să ţi-o fac, îmi voi folosi fără întârziere toate armele, armele mele care până acum au distrus nave ca ale tale de la primul foc. Desigur, domnule Blord, că n-ai să te aştepţi ca eu să cred că în doar două săptămâni ai reuşit să descoperi o formă de energie capabilă să mă învingă. Aşadar, adio, tânărul meu adversar.

Blord se întoarse spre sofisticatul bord al navei sale. Îşi fixă ca ţinte impresionantele turnuri ce se profilau asemeni unor suliţe uriaşe pe cerul întunecat. Deodată flăcări verzi izbucniră din fiecare crenel al castelului ce aparţinea unei civilizaţii de mult uitate. Vehiculul se aprinse tot, aidoma unui smarald azvârlit în flăcări.

CAPITOLUL 11

MII DE LUMINI îşi etalau scânteierile, iar Negor părea un oraş de diamant uitat pe ţărmul unei mări neliniştite. Cel mai strălucitor era însă Midnight Club, cu ale sale nouăzeci de intrări de pe şoseaua Blord Crescent Drive.

Întreaga clădire era o încântare. Fiecare sală de joc era ocupată de mulţimi de jucători, în toate încăperile puteai întâlni adevărate armate de bărbaţi eleganţi şi femei cochete. Dar într-o încăpere întunecată, bogat ornamentată din centrul clădirii, un grup de vreo cincizeci de oameni mascaţi şedeau la mese şi-l ascultau pe cel care le vorbea.

— După cum ştiţi cu toţii, rosti el, aceasta este noaptea când marele Artur Blord vrea să-l distrugă pe patronul nostru, invincibilul Skal.

Fu întrerupt de un hohot de râs general. El făcu semn din mână, cerând linişte, apoi continuă pe un ton ironic:

— Având în vedere faptul că unul dintre membrii cei mai proaspeţi ai clubului nostru l-a informat pe Skal acum şase zile că Blord însuşi se va afla în vehiculul pe care, nu se ştie de ce, chiar el i-a cerut lui Skal să-l distrugă, şi, de asemenea, gândindu-ne că miezul nopţii a trecut de mult…

Vocea i se stinse însă, iar ochii i se căscară larg când văzu că pe uşile ce se deschideau începeau să intre oameni înarmaţi. În acelaşi moment încăperea se lumină ca ziua. O voce puternică ordonă:

— Cine face o mişcare e mort! Percheziţionaţi-i!

Surpriza era absolută. Rămaseră toţi înlemniţi. În câteva minute noii veniţi adunaseră un maldăr de arme de tot felul. Unul dintre ei anunţă:

— E-n regulă, şefu’.

Artur Blord intră urmat de Ellen Reith. Ca o ciudăţenie, ochii celor din încăpere fură atraşi nu de Blord, ci de femeia

înfăşurată într-o blană care contrasta minunat cu părul ei întunecat.

Conştientă fiind că se afla în atenţia tuturor, Ellen Reith făcu câţiva paşi, apoi se opri privindu-i cu un zâmbet rece, ironic, pe toţi bărbaţii mascaţi aflaţi în acea încăpere.

Urmărind-o cu privirea, Blord se gândea: „E nemaipomenită! Chiar şi într-o situaţie ca asta merită să fie admirată”. Alungând însă aceste gânduri, vorbi:

— Îţi mulţumesc, Cantlin. Am să fiu foarte scurt. Apoi continuă aspru: Domnilor, aveţi cu toţii de ales între moarte şi sărăcie absolută. Nu există nicio altă variantă pentru voi. Banii sau viaţa! în acest moment, spre binele vostru, voi renunţa la cele douăzeci şi cinci de procente ce mi se cuvin din profituri. De data asta vreau să primesc sută la sută. Ei, hai, nici chiar aşa; să zicem nouăzeci şi opt la sută. Mă gândesc acum în mod deosebit la un anumit personaj care se află de faţă.

Vocea lui deveni batjocoritoare:

— Hai vino încoace, prietene, ucigaşule. Mai ai o şansă să scapi cu viaţă. Vino şi semnează-mi aici că renunţi la tot ce ţi se cuvine, iar eu am să te trimit în faţa tribunalului de pe Fasser să fi judecat în mod cinstit. Îţi poţi imagina că s-ar putea să primeşti o pedeapsă rezonabilă. Preţul pe care trebuie să-l plăteşti este însă mare, ticălosule. Trebuie să dai tot ce ai. Eu deţin un mecanism care mă ajută să-i determin pe oameni să-mi spună tot ce ştiu, chiar şi despre conturile secrete. Aşa că n-ai nicio şansă să scapi.

— Asta e o nelegiuire, izbucni cel care vorbea când intrară oamenii lui Blord. Fără nicio vorbă, Blord îl împuşcă. Ellen Reith gemu, dar Blord nu-i dădu nicio importanţă.

— Hai, vino, insistă el, nu mai trage de timp, te rog. Poţi fi sigur că am să fiu necruţător cu porcii de câini care au făcut prizoniere în castelul lui Skal atâtea femei nevinovate. Şi acum treceţi aici, în mijlocul camerei, unul după altul. N-am nicio grijă, continuă el la fel de ironic, ştiu că veţi putea face la loc fără probleme banii la care trebuie să renunţaţi acum. Sigur, dacă veţi reuşi să scăpaţi de braţul lung al legii… A! nu, grăsanule, tu nu trebuie să treci la rând cu ăştia. Pentru tine am ceva special. Poftim pe aici, te rog.

Omul arătat păşi în afara rândului. Ochii lui trimiteau

scânteieri sticloase prin fantele măştii pe care o purta. Se apropie de Ellen Reith şi rămase acolo, privind cum doi dintre agenţii lui Blord îi puneau cătuşele la mâini. Ellen Reith îl privi atentă, apoi, îngrozită, murmură:

— Domnule Magrusson! Dumneata!

Dolofanul gemu, dar nu răspunse nimic.

Deşi era conştientă de realitate, Ellen simţi că-i pare rău pentru acel om. În cele din urmă, curioasă, îl întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat? Ce ai făcut?

Magrusson ridică din umeri, apoi, amărât, răspunse:

— Am vrut, bineînţeles, să devin propriul meu stăpân. Aşa că mi-am însuşit câte o parte din fiecare tranzacţie pe care domnul Blord, cu toate insistenţele mele de a le verifica, le-a lăsat în grija mea. E adevărat, am făcut ceva bani, dar ca toţi ceilalţi care se apucă de treaba asta, mi-am dat seama că nu e suficient să ai bani ca să devii mare patron aici. N-am stofă, asta e…

Ellen Reith insistă însă:

— Dar cum ai ajuns să ai de-a face cu Skal?

Obrajii lui Blord căpătară din nou culoare, iar în voce îi reveni siguranţa. Răspunse:

— Au aflat ce am făcut şi m-au şantajat cu asta. Se întrerupse, apoi continuă: Nu înţeleg însă ce caută aici Cantlin. Ştiu sigur că el l-a vândut pe Blord lui Skal.

Ellen Reith oftă. Ştia despre ce era vorba. Ea mediase între Blord şi Cantlin. Îşi făcuse astfel încă o impresie despre cum se desfăşurau lucrurile în Ridge Stars. Spuse:

— Pe Cantlin l-a mituit Blord să se întoarcă să lucreze pentru el.

Afacerea acesta încă o uimea, chiar şi când îşi aducea aminte de ea. Niciodată în viaţa ei de până atunci nu avusese parte de o asemenea aventură. Cantlin îi propusese ca ea să reprezinte o parte din preţul pe care el urma să-l primească mită. Discutaseră problema timp de aproape o jumătate de oră.

Vocea lui Magrusson îi întrerupse gândul:

— Cu castelul lui Skal ce s-a întâmplat? A reuşit să-l distrugă cu adevărat?

Ellen făcu din cap că da.

— Bine, dar cum a făcut? insistă Magrusson.

— Asta e o întrebare la care aş vrea şi eu să aflu răspunsul.

Din câte am văzut, din navă nu s-a tras nici măcar un foc, dar fortăreaţa s-a dărâmat dintr-odată, ca de la sine, asemeni unui castel din cărţi de joc. Artur crede că Skal a reuşit să fugă, dar n-am mai stat să ne convingem dacă e aşa. Poliţia se află acum în castel, au capturat deja câteva dintre armele lui Skal.

Clădirea a fost pur şi simplu demolată, dar nu-mi pot da seama cum.

O oră mai târziu, în sediul firmei sale, Blord îşi privea, pe rând, oaspeţii. Magrusson şedea tăcut. Cantlin, elegant ca întotdeauna, afişa nonşalanţă. Pentru Blord era limpede că în acele momente pe tânăr îl interesa mai mult impresia pe care putea să i-o facă Ellenei Reith decât propriul lui viitor.

Blord se întoarse pe scaun pentru a o putea privi. Ea arunca ocheade scrutătoare în jur, pe deplin stăpână pe sine. Numai culoarea din obraji dădea de înţeles că este receptivă la privirile admirative ale lui Cantlin. Blord se uită zâmbind la Evana. Ea îi întoarse zâmbetul, spunându-i astfel că a înţeles la ce se gândea el. Mulţumit, Blord îşi îndreptă atenţia către Magrusson, căruia îi spuse:

— Eu nu cred, Magrusson, că tu ai fi în stare să repeţi greşeala pe care ai făcut-o. Eşti de-acum prea bătrân să iei de la capăt o afacere proprie, ştii prea bine asta. Şi pe urmă, noi doi lucrăm împreună de atâta timp…

Se ridică şi, apropiindu-se de el, îi puse o mână pe umăr, vorbindu-i:

— Ei, hai, bătrâne, avem treabă! Eşti sigur că n-ai să-mi dai ceva hârtii la semnat?

Grăsanul îl privi încruntat cu ochii lui albaştri, răspunzându-i:

— Al naibii să fiu, Artur, dacă nu m-ai făcut să-mi fie ruşine de mine. Ai dreptate, nu sunt făcut să fiu un independent.

Spunând asta se ridică şi plecă din cameră.

— Cu domnul Cantlin ce ai de gând să faci? vru să afle Ellen Reith.

Blord se întoarse şi-l învălui pe Cantlin într-o privire distantă şi critică. În cele din urmă rosti:

— Am început un proiect extraordinar pe o planetă nou-descoperită, Deg III. Aş vrea să-i ofer chiar acum şaptezeci şi cinci de procente din câştig dacă vrea să se asocieze cu mine. O să am nevoie de un om care să acţioneze acolo. Mi-am dat

seama că va face faţă după cum s-a descurcat cu execuţiile de aseară.

— Cu ce?!… izbucni Evana, care se uită îngrozită la Cantlin, apoi la Blord.

— Doar nu crezi, rânji Blord, că aş fi fost în stare să-i las pe nemernicii ăia în viaţă, mai ales că nu aveam nicio dovadă evidentă împotriva lor. Pe deasupra mai e şi Skal care a reuşit s-o şteargă…

Ellen Reith nu era în stare să articuleze niciun sunet.

Până la urmă îngână:

— Sunteţi amândoi nişte oameni înspăimântători. Ieri mi-am dat seama ce înspăimântători puteţi fi. Dar spune mai departe. Cu castelul ce s-a întâmplat?

— Castelul… A! da! castelul. Spune-le tu, Evana, ce s-a întâmplat cu castelul.

Evana, care până atunci urmărise scena tăcută, chicoti:

— Oglinzi… totul numai cu ajutorul oglinzilor. Râseră amândoi, ea şi cu Blord, apoi el explică:

— Minunaţii mei cercetători au reuşit să-mi protejeze nava cu un fel de oglindă, ca un scut obţinut prin emisii radio, un truc mai vechi.

V-am spus tuturor că Skal va fi învins când va accepta să-mi îndeplinească cererea. Exact aşa s-a şi întâmplat. Efectul de oglindă al navei mele a făcut ca zidurile castelului să fie distruse în numai câteva secunde. Armele cu care s-a tras au fost, deci, distruse de reflectarea propriilor lor focuri.

Tăcu, căci auzi că în camera de alături suna telefonul, anunţând o convorbire interstelară. Sunetul se opri când Blord intră în raza ecranului, care se coloră pentru câteva secunde în albastru.

— Vorbeşte Artur Blord, anunţă acesta.

Înainte de a apuca să mai spună ceva auzi chicotul bine cunoscut:

— Eşti mai deştept decât am bănuit, i se adresă Skal. Oricum, vreau să te asigur că nu sunt ranchiunos. Când va fi să ne întâlnim din nou, am să acţionez aşa cum o va cere situaţia. Pe curând, inteligentul meu prieten, şi succes!

Când Blord le povesti celorlalţi ce-i spusese Skal, Evana întrebă:

— Chiar crezi că nu-ţi poartă pică?

Blord râse:

— Cel mai important lucru e că Skal a ieşit din circulaţie pentru totdeauna. Cred că n-ar trebui să ne mai gândim la el. Şi acum, reveni el la tonul său jovial, Cantlin, instrucţiunile pentru tine ar trebui să fie gata în mai puţin de două ore. Dacă ai să iei legătura la timp cu domnul Magrusson, el o să-ţi dea contractul să-l semnezi şi îţi va mai spune alte câteva lucruri care-ţi vor fi de folos. Între timp, domnişoară Reith, rosti el ridicând glumeţ din sprâncene, n-am avut încă timp să vă arăt minunatul oraş Suderea…

— Vă mulţumesc, domnule Blord, dar… îl întrerupse ea şi din câţiva paşi ajunse lângă Cantlin. Cu o mişcare de felină îl prinse de braţ. Tânărul se uită la Blord, apoi dădu afirmativ din cap, zâmbind.

— E extraordinară, spuse el din prag. Ellen se opri şi privind înapoi peste umăr adăugă:

— La revedere, domnule Blord! A fost într-adevăr frumos.

Imediat după aceea uşa se închise în urma lor.

CAPITOLUL 12

BLORD SE TOLĂNI leneş în şezlongul său de pe terasă. Printre norii şi rotocoalele de fum ce se ridicau uşor din ţigara lui aprinsă o privea pe Evana cu satisfacţie.

Ea, stând în picioare, de partea cealaltă a piscinei, oferea o imagine încântătoare. Se uită la el şi-i făcu un semn cu mâna. Apoi, cu o mişcare simplă, exersată, îşi strânse părul blond-auriu şi-l vârî sub o cască de baie galbenă. Mai făcu odată cu mâna în direcţia lui Blord, îşi luă avânt şi dispăru în apa verde-albăstrie. Ieşi apoi la suprafaţă împroşcând cu apă în jur, înotă până la trepte şi, ieşind, se apropie de el.

— Gata, îi spuse. Putem să ne apucăm de treabă. Eu am să merg înăuntru, iar tu vii când încep să sosească oaspeţii.

Blord zâmbi:

— Eşti sigură că totul e-n regulă?

Evana, care tocmai se ştergea cu un prosop, se opri şi începu să enumere pe degete:

— Păi, mă duci la sora mea, pe Doridora III. Stau acolo cinci săptămâni. Pe urmă mă iei dimineaţa devreme, după ora de pe Doridora… chiar că nu înţeleg de ce atâta punctualitate…

— E vorba de o chestiune foarte importantă, draga mea, ai să vezi, o informă el amabil, apoi intră în apartament şi se îndreptă spre lifturi.

Pe insignă scria: *AGENT SPECIAL.* Acolo, în ascensor, Nadlin îşi privi pe furiş insigna, apoi zâmbi fericit.

O ducea bine. Plecat de pe Pământ în urmă cu numai trei ani, ajunsese deja să ocupe o funcţie importantă în Ridge Stars. Simţea că-i dispreţuieşte pe toţi aceia care nu-i puteau ajunge nici la degetul mic. Pe cei de teapa lui Blord îi lăsa în pace să-şi vadă de treburile lor. El unul n-ar fi dat munca lui plină de aventuri şi de neprevăzut pe faima pe care şi-o câştigase Blord.

Gândurile acestea se risipiră când Nadlin îşi dădu seama că

nu e singur în lift. Mai era acolo un tinerel, care îl privea vădit amuzat. Nadlin roşi tot când realiză că privirea furişă pe care o aruncase insignei şi starea aceea meditativă fuseseră observate de celălalt.

Se întoarse cu spatele, căci urechile îi ardeau ca focul. Se trezi privindu-se în oglinda fixată în perete, care reflecta chipul unui om fâstâcit. Dar imediat, rânjind ironic înspre imaginea din oglindă, se gândi: „Aşa-ţi trebuie, idiot îngâmfat ce eşti!”

Se aştepta ca celălalt să coboare mai jos – era doar o clădire cu două sute de etaje, dar când liftul se opri, tânărul îl anunţă:

— Suntem la etajul o sută nouăzeci. Până aici merge, domnule Nadlin. Pentru apartamentele cartierului general ascensorul este după colţ.

— Cum, mă cunoaşteţi? întrebă acesta uluit.

— Numele meu este Blord, răspunse tânărul întinzându-i mâna. Eram în hol când aţi spus că vreţi să vorbiţi cu mine şi pe urmă mi-am spus că dacă am urca împreună aş avea timp să vă observ puţin.

Zâmbea îndatoritor, dar era limpede că acel zâmbet nu-i era adresat lui. Pierit, tânărul poliţist întinse şi el mâna şi simţi cum celălalt i-o scutură viguros, apoi îi dă drumul. Simţea că îi vine să intre în pământ de ruşine.

— Bine, îngână el în cele din urmă, dar nu puteţi fi dumneavoastră… Ştiu că Artur Blord este cel mai important întreprinzător din Ridge Stars, iar dumneavoastră nu sunteţi mult mai în vârstă decât mine… Sunt sigur că…

Brusc se întrerupse şi, înghiţind în sec, se adună şi-i spuse pierit:

— Sunt încântat să vă cunosc, domnule Blord. Sper, adăugă el, schiţând cu greu un zâmbet, sper că-mi veţi ierta rătăcirea de o clipă. M-a trimis aici şeful…

— Vă rog, nu putem vorbi aşa pe drum, îl opri pe Blord să continue. Poftiţi pe aici.

Numai că *el* nu se opri nicio clipă din pălăvrăgeală. Cum urcară în cel de-al doilea ascensor, Blord începu cu un glas mieros:

— Când am fost anunţat că ai să vii mi-am amintit că se considera că trebuie să primesc aceasta inspecţie mai ales având în vedere… hm… contribuţia pe care eu am avut-o la

înlăturarea lui Skal din Ridge Stars acum un an. Şi, desigur, mai-marii noştri nu-şi pot permite să se simtă obligaţi în faţa unor persoane particulare. Mai presus de orice, mi-am amintit că odată cineva mi-a spus că urmează ca poliţia să facă nişte raiduri pe stelele puţin cunoscute, încă nevizitate şi necercetate de oameni, care poartă numele Eastern Ridge, aşa încât au nevoie de o mie de nave de patrulare de model Galactic şi care se construiesc chiar acum în secret. Eu am pus toate astea cap la cap şi… Pe aici, vă rog, domnule Nadlin.

Nadlin era atât de uimit, încât aproape că nici nu auzi indicaţia lui Blord. Îşi dădu seama însă că liftul se oprise. Cu mişcări automate, îl urmă pe Blord pe coridor, apoi intră în urma lui pe o uşă. Toată atenţia lui era concentrată asupra vorbelor celuilalt. Vocea repezită, cu un timbru plăcut, nu se opri însă nicio secundă:

— … aşa că s-a hotărât ca eu să mă ocup de acest transport, şi asta ca o răsplată pentru serviciile pe care le-am adus poliţiei. În felul acesta ei s-ar achita faţă de mine. Bineînţeles, asta nu înseamnă că, la rândul ei, poliţia s-ar obliga în vreun fel…

În prima încăpere Blord luă de pe masă o fişă, o privi atent, apoi intră în cea de-a doua încăpere, mai largă. Nadlin îl urma. Uşa se închise cu zgomot în urma lor. Nadlin se trezi faţă în faţă cu acel tânăr dinamic, plin de energie.

— … Aşa că accept să preiau contractul. Care e termenul limită, Nadlin?

— Trebuie să mă asigur că marfa va fi livrată în două luni. Vedeţi, însă, că… răspunse Nadlin automat.

Brusc, realizând însă ce spunea, amuţi. În cele din urmă, înghiţind în sec, rosti uluit:

— Dumnezeule mare! Dar de unde ştii, omule, toate chestiile astea? Sunt toate informaţii secrete. Există în partea asta de sistem solar nişte oameni care dacă ar afla ce vorbim noi acum, ar…

Bâzâitul eldofonului de pe birou îi întrerupse răbufnirea. Se trase un pas înapoi, în timp ce Blord trecea în faţa ecranului. Se bucura grozav că eldofonul sunase tocmai în acel moment. Câştiga astfel timp să se reculeagă. Pe ecran apărură capul şi umerii unui om durduliu. Prima frază ce fu rostită îi atrase atenţia lui Nadlin.

— Artur, am vorbit cu Edee Calder despre navele alea spaţiale.

— Da. Şi? întrebă Blord.

— Nu vrea să ne vândă materia primă, minereul de care avem nevoie. Zice să nu ne apropiem de Yelt VII.

Nadlin nu putea vedea chipul lui Blord. Simţea însă cât era de încordat. Vocea lui răsună din nou întrebând aspru:

— Aşadar, se opune în continuare oricărui progres ce s-ar putea înregistra pe Yelt VII. Bine, accept provocarea, adăugă el hotărât. După cum ştii, echipa de mineri, cei două mii de oameni înarmaţi, este deja pe drum. Să aterizeze. Nu uita însă, nu vreau nicio provocare. Spune-le să rămână la o distanţă de cel puţin două sute de kilometri de Lake Nem, adăpostul unde se află Miss Calder, dar să aducă o sută de mii de tone de minereu. Între timp eu am urmez planul nostru special pentru a o vizita. Asta e tot deocamdată, Magrusson.

— Numai puţin, îi ceru grăsanul. Mai am o informaţie, Artur. E ceva în neregulă cu Calder aia. N-ai mai văzut niciodată pe cineva care să arate atât de rău ca ea. E un cadavru ambulant, dacă-ţi poţi imagina aşa ceva.

— Bine, bine, răspunse Blord fără a-i da prea multă atenţie.

Se întoarse către Nadlin şi-i spuse:

— Dacă am numai două luni la dispoziţie, înseamnă că trebuie să mă grăbesc, nu? Vino cu mine.

Nadlin îl urmă. Încerca din răsputeri să-şi dea seama care era semnificaţia vorbelor pe care tocmai le auzise. Era clar că personalul din subordinea acestui om lucra deja la problema în discuţie. O problemă pe care, de fapt, el nici n-o prezentase încă, aşa cum ar fi fost normal. Ieşiră pe o terasă, unde aştepta o navă spaţială. Era un vehicul lung şi îngust, foarte arătos, cu o formă aerodinamică, asemănătoare navelor de patrulare. Interiorul era luxos, o adevărată navă intergalactică de dimensiuni reduse.

— Am să-ţi arăt mai târziu camera dumitale, îl anunţă Blord. Acum ia-ţi un scaun şi aşează-te aici până decolăm.

— Decolăm! repetă Nadlin.

Nu avu timp să mai spună ceva, căci fu nevoit mai mult să se arunce într-unul din scaunele antigravitaţionale. Rămase acolo, simţindu-se ca un atom răzleţ care de-abia se mai ţine pe

marginea unui vârtej, gata în orice moment să-l zgâlţâie şi să-l scuture. Senzaţia de gol în stomac îi dispăru însă imediat cum nava îşi începu zborul pe orizontală, făcând astfel să dispară efectele decolării. Mintea lui Nadlin începu să se limpezească şi avu ceva timp să se uite în jur şi să-şi studieze partenerul de zbor. Artur Blord era cu spatele spre el. Şedea la pupitrul de comandă, privind atent cadranele şi celelalte instrumente de bord. Din când în când regla nişte semnale de culoare închisă. În cele din urmă, zâmbind satisfăcut, se ridică şi coborî de pe piedestalul unde se afla toată aparatura. Nadlin îl privi plin de curiozitate, având impresia că îl vede pentru prima oară pe acel om. Până atunci totul fusese năucitor. Acum avea în sfârşit răgazul să-l privească.

Chipul prelung, cu trăsături bine conturate, al lui Blord era încadrat de o chică de păr negru, ondulat. Senzualitatea îi era accentuată de bărbia fermă şi de aspectul gurii. Frumoşii lui ochi negri zâmbiră înspre Nadlin, în timp ce posesorul lor se aşeza pe un scaun. Scoase dintr-un buzunar fişa pe care o luase de pe birou înainte de a pleca.

— Citeşte asta, îl îndemnă pe celălalt. O să înţelegi imediat ce planuri am. Între timp, dă-mi să văd şi eu contractul pe care l-ai adus.

Schimbul se făcu în linişte. Nadlin examină fişa fascinat. Citi pe ea: *YELT VII. Proprietarul acestei planete cu o populaţie puţin numeroasă este E.D. (Edee) Calder. Este singura femeie-proprietar din câte ştiu. Şi-a menţinut poziţia deţinând controlul politic al planetei, datorită banilor. Se spune că e tânără – ar avea în jur de treizeci de ani.*

PRIMA VALOARE: Mari depozite de minereu din care se poate obţine oţel cristalin pentru construirea navelor spaţiale, localizat în munţii şi în dealurile din regiunea Lake Nem.

A DOUA VALOARE: Exploatarea poate fi interesantă, chiar numai pentru că proprietarul este femeie.

CAPITOLUL 13

NADLIN RĂMASE cu capul aplecat, plin de nedumerire. În rândul gradaţilor din poliţie o asemenea imoralitate, cum era aceea de a vorbi necuviincios despre o femeie, era aspru sancţionată. Cei trei ani de disciplină severă şi de instrucţie îşi puseseră amprenta asupra personalităţii lui Nadlin. E adevărat că şeful lui îl avertizase că de la Blord avea să înveţe o mulţime de lucruri. Şi la fel de adevărat este că femeia aia arăta ca un cadavru, aşa încât nu putea fi… interesantă… dar…

Dinspre pupitrul de comandă se auzi un sunet, care îi întrerupse gândul acela dezaprobator. Se uită imediat la Blord, care urcă treptele şi se aşeză pe scaun la pupitru. Vorbi câteva minute foarte încet, apoi se întoarse şi făcu semn cu mâna lui Nadlin să se apropie. Acesta urcă ezitând pe piedestal. Blord îi spuse:

— Directorul meu general, domnul Magrusson a deschis pentru noi o frecvenţă pe unul din canalele de înregistrare. După cum probabil ştii, e vorba de un circuit care oferă înregistrări ale contractelor care urmează să fie semnate. Totul e absolut secret. Accesul la ele este posibil numai cu o dispoziţie judecătorească valabilă. Ai vreo obiecţie?

În primul moment nu avu nicio obiecţie. Sub influenţa vocii aceleia insistente şi convingătoare, aproape că întinse mâna să ia stiloul şi să semneze. Dar imediat se răzgândi. Se gândea exasperat dacă va putea vreodată să aibă vreo iniţiativă în faţa acestui om. Stăpânindu-şi cât putea tremurul vocii, spuse:

— Mai întâi vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Blord. Am aflat despre datoria pe care o are la dumneavoastră poliţia. Nu ştiu exact despre ce este vorba, dar e clar că aşa ceva există. Din această cauză situaţia este puţin mai complicată. Dacă, spre exemplu, nu veţi reuşi să livraţi marfa cerută prin contract la termenul prevăzut, poliţia n-ar putea să vă penalizeze în niciun

fel. În acelaşi timp, programele instituţiei noastre ar avea serios de suferit. Am aflat, continuă el, în timp ce vocea îi devenea tot mai sigură şi se simţea tot mai stăpân pe sine, că filiala din Ridge Stars a Interstellar Drive Corporation este sigura firmă capabilă să producă o mie de nave spaţiale de tipul Galactic într-un timp atât de scurt. Este limpede, sper, pentru dumneavoastră că acest proiect înseamnă de fapt omologarea unei reţele de transporturi galactice guvernamentale. Nu mai discutăm acum despre transportul comercial care a fost perfecţionat cu ocazia concursului acela interplanetar care s-a desfăşurat acum un an sau doi. Există, într-adevăr, şi alte firme care ar putea să construiască nave de tipul Galactic, dar preţurile la ei sunt foarte mari, iar productivitatea este scăzută. Ideea noastră a fost aceea ca dumneavoastră să încercaţi să încheiaţi un contract cu Interstellar, împărţind cu aceasta profiturile. Dar, încheie Nadlin, dacă s-ar putea întâmpla să nu puteţi finaliza acest proiect, atunci ar trebui să vă gândiţi la asta înainte de a semna contractul.

Se simţea acum mult mai bine. Expusese punctul de vedere al oficialităţilor în faţa lui Blord, iar dacă circuitul de înregistrare ar fi fost cumva deja deschis, atunci obiecţiile lui n-ar fi fost reţinute pe bandă legal şi pentru totdeauna. Observă că Artur Blord îi zâmbea, apoi îi spuse:

— Am două motive serioase pentru a crede că Interstellar va accepta colaborarea cu mine. Mai întâi, preşedintele lui Interstellar, Greg Mearsley îmi este prieten apropiat. În al doilea rând, mă miră oarecum faptul că şefii poliţiei consideră că mi-ar fi cumva îndatoraţi. Aşa încât am de gând să plătesc către Interstellar întregul preţ al vehiculelor, fără să opresc pentru mine niciun profit. Uite ce e! Ştii foarte bine că minereul cristalin pentru oţelul din care se construiesc navele este rar şi greu de extras. Există câteva firme care îl vând în cantităţi mici, dar regula este că cine vrea să construiască nave spaţiale trebuie să descopere şi să extragă minereul pe cont propriu. Toţi marii proprietari, toate companiile de transport de marfă şi de pasageri, au propriile lor servicii de minerit. De aici vor veni profiturile mele. Principalul meu obiectiv în acest moment este să ajut cât pot oficialităţile şi să-i sprijin în acoperirea acelei aşa-zise datorii pe care ei consideră că o au faţă de mine.

În acel moment se auzi bâzâitul eldofonului. Era Magrusson. Respira greu, iar faţa îi era acoperită de sudoare.

— E ceva foarte important… N-am reuşit încă să dăm de Mearsley de la Interstellar Drive, Artur, dar am luat legătura cu Crofers, vicepreşedintele. Aşteaptă la eldofon. Vrea să vorbească cu tine.

— Da? întrebă Blord, iar Nadlin se trase mai aproape, să nu piardă niciun cuvânt.

— Îţi păstrez circuitul de înregistrare deschis, îl anunţă Magrusson.

Imaginea lui dispăru de pe ecran şi fu înlocuită cu cea a unui personaj suplu, cu o statură saturniană. Străinul rosti încet:

— Aha, Blord!

Vocea lui spunea totul. Era un sentiment de respingere reciprocă. Blord sparse tăcerea, întrebându-l:

— Spune-mi, Crofers, unde e Mearsley?

— Oh, e pe-aici pe undeva, îi răspunse Crofers prefăcut. Dacă dai de el e grozav pentru tine.

— Am să-l găsesc. Dar am înţeles că nu vrei să-mi construieşti navele pe care ţi le-am comandat. De ce? Nu ştii că e ilegal să refuzi o cerere de acest tip?

— Îmi asum riscul. Interstellar nu e obligată să încheie niciun fel de subcontracte.

— Ba este, izbucni Blord, atâta vreme cât i se oferă preţul integral. Nu ai niciun suport legal pentru acest refuz.

Celălalt ridică din umeri:

— Nu mă interesează ce ai de gând să faci. Ştiu însă că Interstellar nu va avea niciun amestec. Când vom primi un ordin de la beneficiarul direct, după cum probabil se va întâmpla, fii sigur că-l vom respecta. Mai bine ai face dacă le-ai refuza şi tu contractul. Am aflat că ai primit termen numai două luni, adăugă el rânjind sarcastic. Pe curând, domnule.

Convorbirea se încheie.

— E-n regulă, Magrusson, dă drumul circuitului. Întorcându-se către Nadlin, îi întinse stiloul:

— Semnează, te rog.

— Bine, dar… îngăimă acesta.

Ochii întunecaţi ai lui Blord îl priveau insistent, iar mâna care ţinea stiloul rămase întinsă. Nesigur pe el, încurcat, conştient de

faptul că politica economică de pe Ridge Stars depăşea puterea lui de înţelegere, Nadlin luă stiloul. Aplecându-se mult înainte pentru a-şi ascunde ezitările din priviri, semnă contractul.

În cea de-a treia zi de la decolare, Nadlin observă că nava s-a oprit. În timp ce ieşea din camera lui îl zări pe Blord, care se îndrepta spre ieşire. În urma lui venea o femeie roşcată, de o frumuseţe răpitoare. Blord avea în mână o valiză.

Tânăra dispăru într-un alt vehicul, mai mic, iar Blord se întoarse imediat. Căile de acces se închiseră cu un bufnet înfundat. După o clipă, iahtul decolă din nou.

Blord reveni la pupitrul de comandă, explicând:

— Secretara mea îşi vizitează sora pe Doridora III.

Nadlin nu-i răspunse nimic, dar, pentru o secundă, inima lui de poliţist se dezgheţă recunoscând că-şi doreşte ca într-o zi să aibă şi el o secretară care să arate ca a lui Blord.

Era deja a şaptea zi şi Nadlin nu reuşise încă să afle nimic nou. Se aşteptase ca măcar să se poată apropia mai mult de Blord, însă acesta dădea impresia că a şi uitat de prezenţa lui acolo. Îşi petrecea tot timpul în faţa eldofonului, vorbind cu membrii organizaţiei pe care o conducea, sau semnând maldăre de documente. Nadlin nu-şi dăduse seama dacă Blord dormea vreodată. E adevărat că aţipea din când în când, pentru douăzeci-treizeci de minute, dar niciodată Nadlin nu-l văzuse să se ducă în vreo seară la culcare şi să doarmă toată noaptea.

Văzându-i puterea de muncă aparent nelimitată, Nadlin se gândea: Sunt oare adevărate toate poveştile acelea despre faptele extraordinare ale acestui om? Ideea aceasta era revigorantă, însă ar fi dorit să-l ştie mai puţin taciturn, mai ales în legătură cu rezultatele pe care le dăduse căutarea lui Mearsley, preşedintele lui Interstellar. Care îşi imagina omul ăsta că e părerea lui despre faptul că Mearsley nu era încă de găsit. Încă îl mai frământa gândul acesta în zorii celei de-a şaptea zi, când soarele albastru al lui Yelt răsărea dintre norii întunecaţi. Cu o sclipire de flacără acesta izbucni din neant şi, crescând tot mai mare, devenea din ce în ce mai strălucitor inundând tot orizontul cu lumina lui nestăvilită. Răsărise deja luna, o lună mare, chiar deasupra lor, când nava pătrunse prin ceaţa groasă ce îmbâcsea tot timpul atmosfera planetei Yelt VII.

Apăru din nou senzaţia aceea neplăcută atunci când coborâră până aproape de o zonă de munte împădurită, unde nu pătrunsese nimeni până atunci. Zburară apoi pe deasupra unei văi imense, unde lucrau câteva din echipajele lui Blord, răscolind măruntaiele solului. Curând apăru la orizont lacul Nem. Aproape imediat după aceea, se opriră deasupra unui adăpost şubred. Stând în picioare în spatele lui Blord, Nadlin privea oraşul Lake Nem prin hubloul decupat în podeaua navei. Păreau a fi acolo vreo cinci clădiri mai importante, toate plasate în afara oraşului propriu-zis. Una dintre ele era o construcţie impunătoare ce domina malul lacului. Celelalte patru, construite ceva mai departe de apă, erau joase, turtite, dar întinse pe o suprafaţă mare, tipul fabricilor rudimentare.

— Se pare că odată putea să primească mulţi imigranţi, vorbi Nadlin. Tresări când din coşul uneia dintre clădiri se înălţă o flacără cenuşie. Podeaua navei se zgâlţâi. Instinctiv, Nadlin sări şi se aşeză într-unul din scaunele antigravitaţionale. Imediat vehiculul se ridică asemeni unei rachete între ceţurile eterne ce învăluiau cea de-a şaptea planetă-satelit a fierbintelui soare Yelt.

Nadlin se întoarse lângă pupitrul de comandă.

— Oho! dar ştiu că e hotărâtă, spuse. Voia să mai spună ceva, dar observă că Blord îl privea zâmbind. Era un surâs amabil, dar avu menirea de a-l readuce pe Nadlin la realitate. Entuziasmul ce-l cuprinsese dispăru instantaneu. Brusc, se gândi că nu mai găseşte nicio satisfacţie în aventura primejdioasă pe care o trăia. Era adevărat că în timpul misiunilor de patrulare era tot timpul expus, dar de astă dată executa un ordin, avea o misiune de îndeplinit. Ar fi fost o prostie din partea lui să se lase ucis într-unul din războaiele acelea dintre marii proprietari de terenuri din galaxie.

Sunetul puternic al eldofonului îl întrerupse din meditaţie. Pe ecran apăru chipul unei femei care îl privea pe Blord. Nadlin îşi dădu imediat seama că era Edee Calder. Nicio altă fiinţă umană nu s-ar fi putut potrivi mai bine cu descrierea pe care i-o făcuse Magrusson.

Ochii ei erau întunecaţi, ca două gropi fără fund. Faţa îi era palidă, albă ca zăpada, trasă, oribilă. Gura semăna cu o linie frântă, lipsită de culoare. Totuşi, ciudat, nu părea să fie bătrână. Numai fruntea îi era brăzdată de câteva cute fine, iar când

vorbi, vocea subţire şi totuşi severă se dovedi a aparţine unei tinere. Iată, se gândea Nadlin, aşa arată o femeie drăguţă care se află în ultimul stadiu al unei boli nemiloase.

Ea vorbi pe un ton sever:

— Artur Blord, bănuiesc.

— Corect, doamnă. Aş vrea să vă pot convinge că nu procedaţi tocmai înţelept în legătură cu…

— Am hotărât să te las să continui operaţiunile de minerit acolo unde s-au instalat oamenii tăi, cu condiţia…

— Aha! de-aia foloseşti arme de foc şi de-aia m-ai refuzat la început…

— … cu condiţia, continuă ea fără să ia în seamă întreruperea, ca nici măcar unul din oamenii tăi să nu încerce să se apropie la mai puţin de doi kilometri de adăpostul meu şi cu condiţia să-mi plăteşti o jumătate de stelar pentru fiecare tonă de minereu pe care-l iei de aici. Dacă înţelegerea noastră va fi cumva încălcată, atunci va trebui să-mi plăteşti un stelar pe tonă. Ne-am înţeles?

— Tu ai zis-o, făcu Blord entuziast.

— Foarte bine. Am înregistrat această conversaţie. Contractul va fi redactat şi îţi va fi trimis. Îl putem semna mai târziu prin sistemul-circuit. Asta e tot.

Ecranul eldofonului se întunecă. Cei doi bărbaţi rămaseră privindu-se unul pe altul. Pe tot parcursul convorbirii Blord nu lăsase să se vadă în niciun fel cât era de afectat de discuţie, dar Nadlin îi putea simţi încordarea. Blord îngână:

— Ai văzut? Mă întreb oare ce ascunde, se încruntă el.

Nadlin aproape că nici nu auzise ultima propoziţie rostită de Blord. Răspunse, îngrozit:

— Arată ca şi cum o armată de vampiri i-ar fi supt tot sângele.

— Vampiri!… exclamă Blord. Părea neliniştit. Dar sentimentele care-l făcuseră să izbucnească astfel se pare că fuseseră mult mai puternice decât lăsase să se vadă, pentru că imediat sări în picioare şi rămase privind în gol cu ochii larg deschişi. Făcea un efort vizibil să se stăpânească. Toţi muşchii i se încordară şi, în cele din urmă murmură:

— Dar de ce oare ei… ce… da, poate să fie şi aşa!

Îl privi pe Nadlin agitat.

— Ai dat lovitura! în ciuda tuturor strădaniilor, unul sau mai multe *lucruri* din acelea au reuşit să-i scape. Tăcu. Chipul lui

deveni o mască exprimând furia.

— Nadlin, ordonă el, mâine cobori acolo şi dacă găseşti vreunul din *lucrurile* acelea ne întoarcem mâine pregătiţi să-i aranjam puţin. Asta numai dacă, adăugă el rânjind, ei, cu superviteza lor de reacţie nu vor pune mâna pe noi mai întâi.

Parcă vorbea o limbă străină. Nadlin întrebă neliniştit:

— Şi cu Interstellar Drive ce facem? În fond, le-ar trebui cel puţin o lună să poată construi toate navele solicitate. Pe urmă, eu trebuie să raportez personal superiorilor mei…

Nu primi niciun răspuns. Cu ochii mijiţi, Blord trecu pe lângă el şi ieşi, iar uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Nadlin îl văzu vorbind repezit la eldofon, apoi ascultând atent ceva ce părea a fi un lung monolog ce venea de la capătul celălalt. Urmărind scena, se gândea că în relaţia dintre el şi Blord începeau să apară oarecare sentimente. Era însă convins că înota în ape tulburi şi că nu făcea decât să se afunde într-un adânc fără sfârşit.

CAPITOLUL 14

LA LĂSAREA AMURGULUI, Nadlin se furişa împreună cu Blord pe o potecă. O briză uşoară, care purta cu ea aburi răcoroşi din apa lacului îi biciuia obrajii. Cu fiecare clipă care trecea se simţea tot mai ridicol. Nu putea să creadă că zăcea acolo, pe o faleză umedă, mlăştinoasă, implicat într-o aventură fără sens, ştiind bine că fiecare oră ce trecea sporea riscul ca misiunea lui să fie compromisă. Ar fi fost altfel dacă Blord l-ar fi pus cel puţin la curent cu ce se întâmplă.

Nadlin mai bombăni câtva timp numai pentru sine, apoi se resemnă. Era în fond acolo. Orice i s-ar fi întâmplat se ştia că venise de bună voie. În depărtare se zărea silueta uneia dintre fabricile pe care le văzuseră mai devreme. Era cea mai mare dintre ele, o clădire cenuşie aproape ascunsă între copaci. Dinăuntru se auzea zumzetul şi huruitul maşinilor. Ceva mai departe, către dreapta, se profila prin întuneric o construcţie mare, albă, impunătoarea reşedinţă a acelei femei pe nume Calder. Nadlin se uită la Blord şi îl văzu studiind clădirea prin binoclu. Acesta, observând că este privit, se întoarse şi spuse:

— Se pare că e o alee de la casă până la topitorie. O să rămânem deocamdată aici. Am impresia că doamna vampir a ta ţine totul sub control.

Aceste cuvinte se refereau, desigur la acelaşi lucru pe care Nadlin nu-l înţelegea, iar Blord nu se obosea să i-l explice. Nemaiţinând seama însă de respectul pe care se simţea dator să i-l arate acelui om atât de important, Nadlin izbucni furios:

— Uite ce e, de câteva zile tot eviţi să-mi răspunzi la întrebările pe care ţi le pun. De câte ori te întreb ceva mai insistent, te zgâieşti la mine şi rânjeşti. Acuma mă târăşti după dumneata într-o hărţuială sălbatică al cărei rost nu-l înţeleg. Am fost avertizat că eşti un tip original, dar nu mi-aş fi putut imagina niciodată că am să zac într-un şanţ lângă un nebun care

tot vorbeşte aiurea despre vampiri, în loc să se ocupe de un contract de o importanţă vitală pe care tocmai l-a semnat.

Tirada lui fu însă întreruptă de un hohot de râs. Nadlin se crispă tot de furie şi vru să continue. Înainte ca el să deschidă gura, Blord îi răspunse:

— Dac-ai şti de când aştept să răbufneşti!

Nadlin nu răspunse. Celălalt chicoti:

— Nu pot să sufăr oamenii scorţoşi, cei care-şi cenzurează mereu orice pornire. Cu aşa ceva nu poţi sta de vorbă. Ei, şi-acum fii atent, Jimmy… aşa te cheamă, nu?…

Înainte ca Nadlin să se dezmeticească, înainte ca el să înţeleagă bine ce i se spusese şi să încerce să răspundă ceva, Blord continuă cu înfrigurare:

— Nu ţi-am spus nimic până acum pentru că eşti poliţist şi mă temeam că dacă ai să ştii adevărul – sau ceea ce eu cred că e adevărat – primul lucru pe care l-ai face ar fi să-ţi informezi superiorii şi să-mi aduci pe cap o grămadă de alţi poliţişti. Sincer vorbind, nu-mi prea place să-mi stea oamenii legii în coaste. Şi pe urmă, nu vreau să-i fac să se simtă şi mai obligaţi faţă de mine. Făcu o pauză, apoi continuă încetişor:

— Ai auzit vreodată de acea mutație genetică numită *zilth?*

— Zilth? repetă Nadlin cu răsuflarea tăiată.

— Da. Înseamnă că ai înţeles, îi confirmă Blord.

Dar Nadlin nici nu-l auzi. În mintea lui se dezlănţuise o furtună când îşi aminti de acele ciudate fiinţe umane care fuseseră numite zilth. Aceştia erau urmaşii primilor oameni care colonizaseră Ridge Stars. Nava lor eşuase pe una din planetele din sistemul solar Zilth şi din acel moment se întrerupsese pentru ei orice posibilitate de a comunica cu cineva. Timp de două sute de ani au trăit izolaţi de restul universului. Între timp s-au schimbat, din cauza unei boli extrem de devastatoare. Nouă părţi din primii supravieţuitori ai accidentului au murit nebuni. Cei rămaşi în viaţă şi descendenţii lor au suferit profunde modificări de metabolism şi de comportament. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată, în tot universul locuit de oameni. Modificările constau în mărirea enormă a vitezei de reacţie la stimuli externi, reflexe mult îmbunătăţite, reacţii mentale rapide. Era vorba de o mutaţie fizică şi psihică de prim rang. Singurul dezavantaj era acela că toţi zilth-ii păstraseră în ei

boala aceea care-i afectase.

Comisia medicală care se deplasase la ei să constate ce s-a întâmplat recomandase ca planeta Zilth să fie ştearsă de pe hărţi. Şi asta sub supravegherea strictă a poliţiei. Acel zilth care încerca să-şi părăsească planeta era împuşcat pe loc. În interiorul comunităţii lor a fost pus la punct un program complex pentru reducerea natalităţii, urmărindu-se, în ultimă instanţă, distrugerea întregii specii. Au fost emise legi în acest sens. Niciun zilth n-a reuşit, din câte se ştia, să scape. Dar dacă totuşi au scăpat… iar nebunul de Blord încerca să ia legătura cu ei?…

Nadlin încercă să spună ceva, însă Blord îl opri:

— Şşşt! se apropie cineva! Nu uita că un zilth reacţionează de zece ori mai repede decât un om obişnuit. Suntem de-abia la început, aşa că n-am luat nicio măsură de precauţie.

Prin iarba înaltă, Nadlin zări două siluete care se apropiau pe alee. Erau două persoane slabe şi înalte, parcă alungite. Nadlin simţi un fior când îşi aminti de imaginile de zilthi pe care le văzuse, creaturi la care gâtul era în continuarea bărbiei, ochii erau proeminenţi, iar trupurile nefiresc de lungi şi subţiri. În minte îi încolţi un gând: „Insigna!… Dacă aveau să-i prindă…” Făcu atunci un gest necugetat: se mişcă şi încercă să verifice dacă insigna lui mai era acolo, în buzunarul ascuns de la piept…

CAPITOLUL 15

NADLIN ÎŞI REVENI din ameţeală şi îşi dădu seama că e lungit pe podeaua metalică într-o cabină a unei nave spaţiale vechi. Mâinile îi erau legate la spate. Încăperea în care se afla era din metal, fără niciun fel de ornament, fără niciun aparat sau maşinărie automată. Impresia de murdar şi de părăsit domina peste tot, cât putea vedea el cu ochii. Deodată observă cu coada ochiului o mişcare. Se răsuci să vadă ce e, dar în acel moment înţepeni. Artur Blord zăcea şi el întins, la câţiva metri mai încolo, privindu-l. Picioarele îi erau legate cu un mănunchi de sârme argintii, iar mâinile îi fuseseră imobilizate la spate.

— Acum nu sunt aici, vorbi Blord, dar, după socoteala mea, trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

Vestea nu era deloc îmbucurătoare. Era vina lui, se gândea Nadlin. El era cel care, acolo, în şanţ, se mişcase, deşi fusese avertizat să n-o facă. Aproape instantaneu, cei doi se repeziseră la ei. Simţise ca şi cum s-ar fi năpustit un ciocan uriaş asupra lui. Îşi aminti şi de ce făcuse mişcarea aceea care le atrăsese atenţia celor doi: insigna, cu rolul ei special, era acum salvată. Nadlin se simţi uşurat. Dar ar fi fost o prostie să se folosească de insignă pentru a încerca să se elibereze, pe el şi pe Blord. Cum s-ar fi ridicat în genunchi măcar, ar fi pus din nou mâna pe ei. Dar şi să aştepţi aşa, să se întoarcă oribilităţile astea, creaturile astea bolnave… Simţi cum faţa i se inundă de sudoare.

Încercă să-şi vâre mâna în buzunarul secret. O durere puternică îi fulgeră însă prin mână, de la încheietură şi până sus, în umăr, atât de ascuţit încât parcă ar fi fost electrocutat. Şocul îl făcu să nu mai încerce nimic, trebuia s-o ia mai încet. Aşteptând să-i treacă durerea, spuse:

— Nu pot să înţeleg un lucru: cum de nu este atestat oficial cazul nici unui zilth care să-şi fi părăsit sistemul planetar.

— Ba da, este, zâmbi Blord ironic. Am verificat asta chiar în după amiaza zilei în care am fost capturaţi. Au reuşit să scape acum aproape doisprezece ani doi zilthi, pe nume Wilf Peterson şi Hidlo Creighton, membri în echipajul uneia dintre navele de mică viteză ce au voie să se deplaseze între planetele sistemului Zilth. Cei doi au raportat atunci că s-au ciocnit cu un meteor, dar nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ei. De fapt nava lor nici n-a fost avariată. Era însă echipată cu un mecanism de transport interstelar. Şi iată unde s-a ajuns.

— Hm! exclamă Nadin.

Privi în jur şi avu impresia că vede totul cu alţi ochi.

Toate maşinile care lipseau, toate lucrurile învechite de aici îşi găsiseră o explicaţie. Văzuse imagini ale unor nave ca aceasta prin manuale.

Blord îi vorbi din nou:

— Bănuiesc că am venit pe Yelt pentru că e cel mai apropiat sistem solar de Zelth. Călătoria aia cu improvizaţia lor de navă a durat nouă ani. Mi-am dat seama după ce am consultat nişte cărţi de medicină pe care le aveam în bibliotecă. După cum scrie acolo, starea în care se află acum Edee Calder este specifică celui de al treilea an de boală…

Tăcu. Muşchii feţei i se contorsionară, schiţând o grimasă. Apoi adăugă:

— Aproape că uitasem de ea.

Înseamnă că tot adăpostul ei e infestat.

— De ce ne-au lăsat în viaţă? întrebă Nadlin nedumerit.

Blord răspunse ironic:

— Au pus mâna pe un poliţist şi pe proprietarul unui convoi de cargouri pe care prin intermediul lui Edee Calder, încercaseră să le împiedice să aterizeze. Dacă ai fi în locul lor, tu n-ai încerca să profiţi cumva de o asemenea captură?

— Mă gândesc, răspunse Nadlin încetişor, că ar fi mai bine să încercăm să fugim de-aici. Eu ca poliţist ştiu o mulţime de metode care…

Se întrerupse brusc, pentru că Blord clătina din cap a regret. Nadlin îşi răsuci din nou braţul, încercând să ignore durerea şi reuşi să ajungă la locul unde ascunsese insigna. Atingând buzunarul, păli. Pe când îşi retrăgea dezamăgit mâna ce nu descoperise decât un buzunar gol, îl auzi pe Blord spunând:

— Mă tem că ne-au percheziţionat foarte atent.

Din vorbele lui străbătea un aer de ciudată indiferenţă. Aproape imediat se auziră voci înăbuşite. Se întorseseră zilth-ii.

Muşchii lui Nadlin se relaxară. După câteva clipe vocile se auzeau la fel de atenuate, deşi nu se depărtaseră. Nedumerit, Nadlin îl privi pe Blord şi-l întrebă în şoaptă:

— Ce fac acolo?

Blord ridică din umeri. Vorbele pe care le rosti nu erau un răspuns la întrebarea lui Nadlin.

— Uite ce e, Jimmy, nu trebuie să te îngrijorezi prea tare. O să scăpăm noi cumva de aici. Eu cred în şansă şi în câteva atuuri pe care le am. Nu trebuie să te surprindă nimic din ce am să fac.

Nadlin se abţinu cu greu să nu-i explice că şansa asta însemna de fapt o asociere complicată de însuşiri pozitive şi abilităţi, dintre care cea mai importantă e capacitatea de a prevedea ce are să se întâmple… Renunţă însă la un asemenea discurs pentru că, oricât de naiv ar fi fost, îşi dădea totuşi seama că ce se întâmplase era din vina lui. În cele din urmă însă vorbi:

— Încrederea asta a ta… pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Dă-i drumul.

— Prima întrebare sună cam aiurea, totuşi… l-au găsit pe Mearsley?

— Când am fost noi capturaţi nu-l găsiseră, răspunse Blord fixându-l cu privirea. Cred că nu s-a schimbat nimic având în vedere situaţia.

Nadlin se făcu că nu aude completarea.

— Ai idee de cât timp suntem aici?

— De şaptesprezece zile.

— Cuuum?

Deşi încercase să se stăpânească, Nadlin îşi pierdu complet firea. Simţea că înnebuneşte: *şaptesprezece zile.* Şaptesprezece zile, şi cu încă unsprezece câte au pierdut pe drum până au ajuns pe Yelt, aste însemna că-i mai rămăsese o lună până când trebuia să raporteze îndeplinirea acţiunii. Pentru fabricarea propriu-zisă a navelor era nevoie de cel puţin o lună, şi asta din momentul în care Blord avea să încheie contractul acela cu Interstellar… întrebă pierit:

— Dar de unde ştii?

— Cel care m-a atacat pe mine a reuşit să mă dezarmeze

înainte ca eu să pot face vreo mişcare, dar după aceea ne-am încăierat. Mi-am dat seama că n-am nicio şansă când s-a apropiat şi celălalt. Atunci am muşcat puternic şi dintr-unul din dinţii mei falşi a ieşit o cantitate mică de substanţă chimică, un fel de antidot care practic, luat mereu în doze infime, ajunge să contracareze acţiunea oricărui somnifer. M-au drogat şi pe mine, ca şi pe tine de altfel, dar eu m-am prefăcut doar adormit. După aceea am aşteptat să te trezeşti, adăugă el pe un ton firesc.

Nadlin îşi imagină cum s-a întâmplat totul, cum el a adormit instantaneu, în timp ce Blord se bătea cu o ferocitate aproape zilthiană, gata-gata să obţină victoria. După câteva secunde întrebă din nou:

— Dar cum ne-am hrănit în tot timpul ăsta? în şaptesprezece zile precis că…

— Am fost alimentaţi prin perfuzii, îi explică Blord. S-ar putea să fii prea slăbit ca să te poţi ridica în picioare. Ăştia…

Se întrerupse brusc şi-i ceru lui Nadlin:

— Mai bine mi-ai spune mai repede ce vrei să mai ştii. De fiecare dată când au venit au adus la bord tot felul de echipamente şi pe urmă au intrat aici, la noi.

Nadlin scutură energic din cap:

— Nu mai am nimic de întrebat. Nu mă pot gândi decât la cele şaptesprezece zile care au trecut. Vezi, adăugă el ridicând din umeri, speram că în tot timpul ăsta ai pus ceva la cale. Dar îmi imaginez că în şaptesprezece zile, dacă ai fi fost pregătit, ai fi putut să acţionezi.

Blord făcu semn din cap că nu, spunând:

— Chiar dacă Macklin, inginerul şef al echipei de mineri ar fi încercat să organizeze o acţiune de căutare, n-ar fi avut nicio şansă să ne găsească, pentru că nava în care ne aflăm este ascunsă sub o faleză pe partea opusă a planetei faţă de Lake Nem. Aşa încât…

Nu-şi termină fraza. Chiar dacă ar fi încercat să termine, Nadlin oricum nu l-ar fi auzit. Privirea lui se aţintise asupra uşii care se deschisese, lăsând să se vadă cealaltă încăpere. Auzi un zgomot atenuat de paşi.

CAPITOLUL 16

ZILTHII INTRARĂ în cameră zâmbind. Sub lumina strălucitoare ce izvora din lămpile de pe tavan, păreau mai puţin ciudaţi, mai puţin „altfel” decât s-ar fi aşteptat cineva. Surâsul făcea ca gâtul lor să se umfle cumva şi să pară că ochii le erau înfundaţi în orbite. Pentru o clipă semănară a fiinţe umane şi – făcând abstracţie de faptul că erau foarte urâte – aproape normale. Apoi, brusc, zâmbetele li se stinseră de pe feţe. Într-o clipă, cei doi prizonieri avură impresia că cei doi zilthi îşi scoseseră măştile umane şi le puseseră pe cele de demoni. Acele arătări de coşmar, subţiri şi alungite, se aplecară asupra lui Blord, examinându-i legăturile, apoi se apropiară de Nadlin. Acesta se făcu mic de frică. Dar cei doi părură să nu observe. Nişte degete puternice atinseră încheietura mâinii lui Nadlin. Zilthii apărură din nou în faţa lui, vorbind în şoaptă.

În cele din urmă unul dintre ei se apropie de Blord şi începu să-i desfacă legăturile de la mâini şi de la picioare. Bolboroseala lor se limpezi şi se auzi clar ordinul:

— Ridică-te!

Blord încercă să se ţină pe picioare, dar căzu imediat. Rămase lungit pe jos, cu faţa crispată de durere. Cu greu, le zâmbi gardienilor lui şi le spuse:

— Şi-aşa stau prost cu circulaţia, iar sârmele astea mi-au făcut şi mai rău.

Zilthii îl priveau impasibili. Nadlin avu timp să judece că aveau pe puţin trei metri înălţime. După ce-şi masă gleznele şi încheieturile mâinilor câteva minute, Blord izbuti să se ridice şi întrebă:

— Ei, bine? Acum ce urmează?

Se aşternu tăcerea, dar Blord continuă:

— Tot mai vreţi să trimiteţi înapoi navele cu mineri?

Faptul că folosise cuvântul „tot” îl făcu pe Nadlin să clipească

nervos. Se gândea: Vorbise oare deja Blord despre asta cu acele creaturi? Aşteptă, chinuit de îndoieli, să vadă ce va urma. Nu-i venea să creadă că-l auzise pe Blord întrebând:

— V-am avertizat că o s-o faceţi, nu? Dar mai întâi vreau să-mi mai promiteţi o dată, să audă şi prietenul meu, aici de faţă.

Zilthul îl privi pe Nadlin, care dădea semne de nerăbdare, şi zâmbi ironic:

— Prietenul tău e destul de deştept să înţeleagă că a intrat în horă şi trebuie să joace. Noi am promis să vă eliberăm pe amândoi în momentul în care ne vom fi pregătit plecarea. Sper că vă veţi da şi voi seama că n-aveţi altă soluţie decât să cooperaţi cu noi.

Blord, observând expresia care se întipărise pe chipul lui Nadlin, îl repezi:

— Nu te prosti, omule! Acum cel mai important lucru este să ne salvăm vieţile.

— Idiot nenorocit! izbucni Nadlin. Vocea i se stinse brusc. Rămase o clipă mut de uimire, apoi continuă: Eşti nebun? Nu-ţi dai seama că or să ne ucidă în clipa în care or să-şi vadă scopul îndeplinit? Şi nici măcar nu încearcă să ascundă ce au de gând. Ăştia…

Simţi că i se face rău când îşi dădu seama că vorbele lui nu făcuseră nicio impresie. Era atât de furios, încât privirea i se înceţoşase, îşi simţea gura uscată şi realiză că dacă ar mai fi spus un singur cuvânt ar fi devenit ridicol.

Blord îl privi stăruitor şi, în cele din urmă, îi spuse:

— De ce ne-ar omorî pe noi? Imediat cum îşi rezolvă problemele, ei se vor pierde într-o beznă adâncă, care oamenilor le va lua cel puţin trei sute de milioane de ani să o exploreze. Se gândi puţin, apoi mai spuse: Şi ca să înţelegi că eu cred cu adevărat ce ţi-am explicat, uite, le-am spus unde mi-am ascuns nava.

— Ce-ai făcut?!

Nadlin avea impresia că viaţa lui devenise o simplă succesiune de secvenţe melodramatice. Blord părea însă că nu observă nimic din frământările lui. Se întoarse spre zilthi şi le vorbi:

— Nu vă faceţi griji în legătură cu prietenul meu. O să se lumineze şi el cum stau lucrurile. Vă asigur că am să-l conving

până vă întoarceţi voi data următoare.

Dar zilthul care până atunci tăcuse, rosti:

— Nu există nicio dată următoare. Părăsim planeta imediat cum pleacă navele voastre cu mineri. Tu ai să rămâi pe asta, împreună cu Wilf. Prietenul tău va merge cu mine în cealaltă. Şi dacă încercaţi cumva să ne duceţi de nas, sau dacă nu-mi va da imagine pe ecran când am să i-o cer, îl lichidez imediat!

Nadlin observă că Blord se încruntase şi ezita să dea un răspuns, dar în cele din urmă se grăbi să spună:

— Sunt sigur că prietenul meu nu poate fi atât de fraier. El ştie la fel de bine ca şi mine că există nenumărate metode de tortură care să-l convingă să facă sau să spună orice. Aşa că de ce n-am recunoaşte de la început că împotrivirile ar fi zadarnice? Auzi tu, Nadlin?

Nadlin se întoarse cu spatele. Niciodată nu dispreţuise un om atât de mult. Deci ăsta era celebrul Artur Blord, omul al cărui curaj şi a cărui îndrăzneală deveniseră proverbiale, magnatul care totdeauna îşi dominase adversarii, magul industriei şi al finanţelor care niciodată nu dăduse greş. Ce caraghioslâc! Ce propagandă monstruoasă şi neprincipială se afla în spatele acelei nemeritate reputaţii!

Deodată îşi dădu seama că Blord vorbea la telefon şi îl auzi pe unul din zilthi spunând:

— Dacă încerci să faci vreo mişcare greşită îţi întrerupem legătura înainte să poţi rosti măcar un cuvânt.

— Stai liniştit, răspunse Blord, ştiu foarte bine cu ce viteză reacţionaţi. Apoi vorbi la eldofon. O, salut Macklin!… Ei, hai, acuma nu te alarma. Sigur că sunt bine. L-au găsit pe Mearsley? Mda… asta nu e bine… Spune-i din partea mea că e un ghinionist şi că singurul vinovat pentru că am ratat cel mai important contract de anul ăsta e Crofers… Acum te rog să fii atent. Vreau să întrerupi activitatea aici şi să te duci să te apuci de treabă pe Carox A II. Ştii care sunt parametrii… Şi grăbeşte-te. Ai două zile să părăseşti Yelt… Mai vorbim… Pe curând!

Convorbirea se întrerupse.

Se deschise uşa. De pe patul unde zăcea de mai multe ore, Nadlin privi într-acolo, murmurând:

— Oh! Tot tu eşti!

Zilthul îi aruncă o privire severă.
— A apărut în depărtare o navă. Cred că e partenerul meu, dar ar fi o prostie din partea mea să apar pe ecranul eldofonului. Ai să vorbeşti tu în locul meu.
Inima lui Nadlin bătea nebuneşte.
— O navă! exclamă. Orice speranţă muri însă în el când văzu chipul încruntat al zilthului. Îl privi cu ochii plini de furie şi-i strigă:
— Niciodată n-o să obţii nimic de la mine! Mai bine mor decât să vă ajut pe voi să împrăştiaţi în lume boala voastră scârboasă. Nu-ţi dai seama că e oribil ce faci? Nu te gândeşti că ai putea distruge toată rasa umană?
Tăcu, pentru că observă cum de pe chipul zilthului dispare expresia aceea feroce. În cele din urmă i se adresă lui Nadlin pe un ton amabil:
— Cred că e nevoie să te lămuresc despre ce e vorba. Am de cărat nişte echipamente primitive pe care le-am stocat în camera motoarelor. Băgă mâna în buzunar, apoi se aşeză pe pat lângă Nadlin. Zâmbea şi avea acum o înfăţişare aproape umană. Continuă să vorbească pe acelaşi ton binevoitor.
— Sigur că da, noi, zilthii, suntem obişnuiţi să folosim unelte primitive. Noi, cea mai grozavă specie din univers, supermutaţia, urmaşii oamenilor, noi…
Vocea lui deveni tot mai ascuţită. Îşi dădu seama că s-a aprins şi, plescăind din limbă, se opri din vorbit, şi rămase acolo pe pat zâmbind.
— Scuză-mă că m-am ambalat aşa, spuse. În fond, iritarea noastră e justificată de… perspectivele pe care ni le oferă oamenii. Din fericire, însă… Ochii lui pătrunzători sclipeau. Din fericire, va veni şi ziua în care să ne putem revanşa pentru toate insultele care ne-au fost aduse, pentru toate sacrificiile pe care o rasă superioară trebuie să le facă în folosul uneia inferioare. O să dispărem în noapte, pe o planetă îndepărtată, nelocuită, şi acolo o să ne înmulţim. Pe urmă ne vom întoarce. Da, ne vom întoarce să cucerim şi să distrugem, să instalăm aici legea noastră, să-i desfiinţăm pe toţi cei slabi şi să facem să triumfe rasa zilthilor.
Din nou făcu acel zgomot cu limba şi tăcu. Apoi spuse:
— Dă-mi mâna, prietene. Dar în acelaşi moment se ridică, se

întoarse şi scoase pistolul. Dinspre uşă izbucni o salvă de împuşcături. Artur Blord trase cadavrul care căzuse peste Nadlin şi îl întinse pe podea. Apoi luă acul pe care zilthul îl avea în mână şi, privindu-l, exclamă:

— Mă bucur că am găsit asta. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Aruncă obiectul acela pe masă şi scoase ceva din buzunar. Nadlin văzu cu surprindere că era insigna lui de poliţist. După ce fu dezlegat, regăsi putere să vorbească:

— Bine, dar… îngăimă, dar… dar…

CAPITOLUL 17

— E EXTRAORDINAR pentru un tânăr să trăiască o aventură alături de Artur Blord! exclamă şeful de post de la poliţie. Omul ăsta e esenţa educaţiei întruchipată.

Nadlin făcu din cap, trist, că nu-i aşa. Fusese iertat uşor, după cum îşi dăduse seama, pentru eşecul misiunii sale. Timp de cinci zile, de când fusese transbordat de pe nava lui Blord pe cea a poliţiei, cu care luase legătura în ziua în care au fost salvaţi şi care îl adusese la cartierul general de pe Marmora II, tot aşteptase momentul potrivit să raporteze. De atunci nu discutase însă cu nimeni decât subiecte minore.

Şeful chicoti:

— Blord crede că tinerii nu-l plac. E o prostie, bineînţeles. Cum ar putea cineva să nu-l admire auzindu-l cum vorbea despre Carox A II cu Macklin, inginerul şef de la mine, când zilthii erau chiar aici.

Nadlin tresări. De-abia acum îşi dădu seama cât de puţină atenţie dăduse atunci acelei discuţii. Roşi fără să vrea.

— Asta e planeta aceea acoperită în totalitate de ocean, cu excepţia unei singure insule micuţe?

— Exact! răspunse ofiţerul cărunt, foarte încântat. Nimeni nu trimite acolo echipe de mineri. Blord a emis un semnal S.O.S clar către şeful de şantier. Parţial, acesta a fost anulat de interferenţele zilthilor, dar, oricum, s-a dovedit a fi o probă de virtuozitate. Era de altfel una din mai multele metode pe care Blord le avea la dispoziţie ca să scape de acolo şi pentru a-şi recupera nava sechestrată. Este, într-adevăr, o fiinţă umană perfect sincronizată, un adevărat coordonator.

Câţi oameni în locul lui, continuă ofiţerul entuziasmat, care ar fi avut la îndemână atâtea şi atâtea mijloace de a scăpa insigna ta, spre exemplu – ar fi aşteptat zăcând acolo şaptesprezece zile, până când zilthii şi-au luat toată muniţia din depozitele lor

secrete, pe care nouă ne-ar fi fost, în mod sigur, absolut imposibil să le localizăm? În condiţiile în care planeta e slab populată, chiar dacă ar fi predat încărcătura de pe navă, tot ar mai fi rămas cantităţi mari de armament ascunse. Bineînţeles, el nu s-a temut de ceea ce probabil s-ar fi temut o persoană neavizată. Nu i-a fost frică de boala zilthilor. El, ca un om inteligent ce e, ştia că maladia nu se transmite într-un interval mai scurt de şase săptămâni de convieţuire. Ai aflat şi tu de asta, nu? îl întrebă pe Nadlin, aruncându-i o privire scrutătoare.

Nadlin, care de-abia aflase toată povestea în urmă cu cinci zile, mormăi ceva ininteligibil.

Celălalt continuă:

— Restul a fost, desigur, foarte simplu. Zilthii au nevoie de multe ore de somn. Pe de altă parte, mor foarte uşor dacă sunt ucişi pe neaşteptate. Acum o oră, când am stat la masă împreună cu domnul Blord…

— Blord e aici? tresări Nadlin.

— Ah, nu ţi-am spus? A venit azi dimineaţă cu două cargouri.

Omul continuă să vorbească, dar Nadlin nu-l mai asculta. Se gândea: ce tupeist! Vine şi se fâţâie pe-aici afişând aere de erou, dar ignoră cu neruşinare faptul că a ratat un contract. E o chestiune de educaţie…

Între timp, şeful poliţiei spunea:

— Bineînţeles, noi n-am făcut şi nu vom face nimic public până când nu se va termina totul. Zilthilor li se vor interzice pe viitor până şi călătoriile interplanetare. Navele lor primitive vor fi confiscate. Mă cutremur când mă gândesc că aceşti doi zilthi aveau în pază o clădire care adăpostea douăsprezece mii de nave, suficiente ca toată specia lor să evadeze.

— Douăsprezece mii de nave? exclamă Nadlin pierit.

Celălalt îşi frecă palmele încântat.

— E uluitor, nu-i aşa? Vom putea astfel să pătrundem în Eastern Ridge cu o lună mai devreme decât era programat. Blord va lua douăzeci şi cinci la sută din profit, iar restul i-l Iasă lui Edee Calder. Doctorii au reuşit să ajungă la timp ca să-i salveze, pe ea şi pe oamenii ei. Vor avea nevoie de un tratament de aproape cinci ani. Problema e că acum poliţia chiar că n-o să poată să se mai revanşeze faţă de Blord. Dar, între noi fie vorba, făcu el cu ochiul, nici nu cred că va încerca…

CAPITOLUL 18

BLORD NU ŞTIA SIGUR ce avea să facă, aşa că se plimba alene de colo până colo, conştient că privirile celor două femei care stăteau la masă erau aţintite asupra lui. Lichidul negru-roşcat se clătina în vas de parcă ar fi fost apă. Dar în mod sigur, părea a fi mult mai greu decât apa. Blord băgă degetul în pahar. Lichidul era călduţ. La temperatura camerei, se gândi el. Apoi, îndreptându-se de spate, întrebă:

— Eu ce trebuie să fac acum, Marian?

O privea, în timp ce tânăra şi drăguţa cercetătoare scotea din geantă o pipetă şi o umplu cu lichid din care lăsă să cadă o picătură pe un ornament press-papier metalic, ornamental, de pe birou. Se auzi un fâsâit puternic, violent. Obiectul din metal începu să se dizolve. Tremură ca o piftie, apoi se transformă brusc într-un fel de băltoacă ce acoperi o jumătate din birou.

Femeia spuse:

— Îl pot resolidifica în mai puţin de o oră, fără să rămână nicio urmă de solvent. Picătura asta poate să dizolve aproximativ o jumătate de metru cub din orice metal.

Blord se încruntă:

— Asta înseamnă că vreo câteva kilograme ar putea dizolva complet obiecte mai mari, cum ar fi, spre exemplu, o navă spaţială.

— Ne-am gândit că o să-ţi vină ideea asta! izbucni Evana încântată.

— De unde aţi reuşit să-l obţineţi? întrebă Blord.

Tânăra cercetătoare îi răspunse:

— Am plătit, ca de obicei, un şantajist, o legătură de-a noastră cu Earth Government Science. Mi-am zis că e bine să-ţi arăt descoperirea, ca să poţi hotărî ce să faci cu ea, zâmbi femeia.

Artur Blord privi gânditor înspre vasul cu substanţă.

— Ştiinţa o ia din nou înaintea societăţii, reflectă el puţin

tulburat. E vreo problemă cu producerea substanţei?

Răspunsul pe care-l primi nu era deloc liniştitor.

— Am putea să o fabricăm cu o cheltuială mai mică de un miliard de stelari, ceea ce înseamnă ca orice mare proprietar şi-ar putea permite să o producă la capacităţi maxime în mai puţin de un an.

Blord ridică din umeri:

— Ei, bine, cred că n-are niciun rost să ne alarmăm. Acum e în mâna noastră, n-avem decât să profităm de asta.

— Atunci eu îţi doresc succes şi să te apuci cât mai curând de treabă, spuse Marian, în timp ce-şi strângea lucrurile de pe masă.

Câteva minute mai târziu uşa se închidea fără zgomot în urma ei.

Ani de zile, de când îşi stabilise un plan de acţiune, profesorul Brian Emerson a aşteptat ca într-unul din multele laboratoare pe care le conducea să apară acea descoperire care să revoluţioneze lumea, invenţia care, adăugată celor pe care le furase de la Earth Government Science, să-i dea posibilitatea să-şi îndeplinească cea mai mare dorinţă. Şi iată că marea descoperire apăruse: era metalul lichid R.

Emerson nu se dădea în lături de la nimic, mai ales dacă îl presa o nevoie urgentă. Şi cum avea înregistrări de distrus, de eliminat câţiva oameni care ştiau şi ei despre existenţa metalului, apoi nava experimentală *Creative Physics* trebuia înlăturată în secret şi curat, trebuia să-şi acopere propriile urme. Acolo, în spaţiu, în timp ce se îndrepta către Ridge Stars, profesorul îşi trecu în revistă situaţia şi se declară mulţumit. Ducea la bordul navei sale tot metalul lichid R care exista în univers. Iar din cei şaptesprezece oameni pe care a hotărât să-i ia cu el în această aventură, nu fusese nevoit să omoare decât unul, care se împotrivise.

— Primul nostru obiectiv, îl anunţă el pe Hounsley, asistentul său, când mai aveau de mers încă cinci zile până la destinaţie, va fi să acumulăm capital operaţional. Ca atare, vom pune mâna pe *Tantalus,* acea comoară de navă spaţială care urmează să plece spre Pământ peste aproximativ două săptămâni, în următoarea ei călătorie lunară. *Tantalus* va fi, desigur, bine

păzită. Dar noi vom apărea fără să fim văzuţi şi vom trage câte un foc în fiecare navă din cele care o escortează. Nu va exista niciun supravieţuitor.

Nici n-a existat vreunul. Dar după aceea, Hounsley veni neliniştit la profesor:

— Domnule, vorbi el, eu n-am ştiut că vom folosi lichid R pentru a dizolva navele. Nici măcar n-am ştiut că avem aşa ceva la bord.

Profesorul Emerson avea un fel de intuiţie a neînţelegerilor.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă el răstit.

— Metalul acela lichid… Ştiţi că eu am fost printre primii care au aflat despre el.

— Şi?

— Am vândut un flacon departamentului de cercetare de la Artur Blord Holding Company.

Profesorul nu răspunse nimic. Numai faţa lui, cu fruntea exagerat de bombată şi trăsături îngroşate, roşi uşor. Ochii lui albaştri căpătară nuanţa şi duritatea oţelului. Vocea lui, de obicei amabilă, răsună acum încărcată de furie:

— Aşadar, eşti una din fisurile de la E.G.S. Şi-a fost uşor, probabil, să obţii informaţii, dacă ai fost la secţia de comunicare. După o scurtă pauză continuă: Dacă tot i-ai vândut lui Blord… Marele Blord… Omul care nu pierde niciodată, cel care îi are la mână pe toţi marii proprietari în Ridge Stars şi-i foloseşte cum vrea el. Întotdeauna mi-am dorit să-l înfrunt pe Blord. Se pare că momentul acela a sosit mai repede decât mă aşteptam. Important e că noi trebuie să ne găsim acum o ascunzătoare sigură. E primul lucru pe care-l avem de făcut. Pe urmă, din câte ştiu eu despre cei din Ridge Stars, ne va rămâne suficient timp să i-o luăm înainte lui Blord. Marii magnaţi îşi rezolvă singuri problemele, nu se duc la poliţie să ceară ajutor.

Gândul acesta îl mai înveseli puţin pe Emerson.

Evana puse pe biroul lui Blord cel mai recent buletin informativ. Blord, care citea de zor alte documente, o întrebă fără să o privească:

— Ce mai spune?

— E vorba despre un grup de oameni de ştiinţă ucişi atunci când *Creative Physics,* una din navele fundaţiei Earth

Government Science a fost furată. Printre cei douăzeci şi patru de morţi se află şi profesorul Hounsley.

— Hounsley? întrebă Blord nedumerit.

Evana confirmă.

— Marian mi-a spus că e cel care ne-a vândut metalul lichid pe care ea ţi l-a arătat acum o lună.

Blord lăsă jos hârtia pe care o ţinea în mână şi întrebă, cu ochii mijiţi:

— În ce stare se află cadavrul?

— Uite, spune aici, desfigurat, aproape neidentificabil.

— Hmmm! Cine a mai fost ucis?

— Nu mai sunt aici decât două nume. Uite, Ashleyton, unul dintre experţii în întreţinere şi şeful de la Earth Government Science…

— Brian Emerson!… exclamă Blord.

Apoi se ridică în picioare.

— Mă gândesc că ar fi bine să aflăm mai multe lucruri despre asta – care e starea exactă a cadavrelor şi aşa mai departe. Între timp – cum îl cunosc eu pe Emerson – să presupunem că nu e mort şi că Hounsley a apucat să-i spună că ne-a vândut nouă eşantionul acela de metal lichid.

Blord se plimba dintr-un colţ în altul al încăperii şi, măsurând parcă podeaua cu pasul, gândea cu voce tare:

— Emerson mă va ataca în momentul în care îşi va găsi o ascunzătoare şi se va putea organiza. Noi trebuie să aflăm cât mai repede unde e acea ascunzătoare şi să punem mâna pe ei.

Se întoarse apoi către ecranul eldofonului de pe birou. Apăsă un buton şi ecranul se lumină. Apăru chipul dolofan al lui Magrusson, directorul general al Artur Blord Holding Company Limited, care mormăi:

— Artur, Philips ăla a început din nou…

— Nu mă mai bate acum la cap cu prostiile astea, îl repezi Blord. Uite ce e! Mobilizează imediat toţi agenţii. Vreau să aflu imediat dacă se petrece ceva suspect în vreunul din adăposturile criminalilor din Ridge Stars.

Apoi îi explică pe scurt ce-i spusese Evana.

Magrusson părea că n-a înţeles nimic.

— De data asta s-a întâmplat pe Zand II, îi dădu el mai departe. Philips s-a dus la Morgan şi la Dand şi a făcut cu ei o

afacere care te păgubeşte pe tine de vreo zece milioane de stelari pe anul viitor.

Blord se înmuie. Pe chipul lui se putea citi mâhnirea.

— Încearcă să afli exact cum stau lucrurile. Ar fi bine să ştim şi noi despre ce este vorba. Şi obţine-mi informaţia aceea. Am nevoie de ea.

Întrerupse convorbirea şi o privi întunecat pe Evana.

— Philips? întrebă ea. Nu e cel care…

— El e, răspunse Blord aprobând din cap. De parcă n-aş avea destule belele. Sincer să fiu, nu ştiu ce-am să mă fac cu Philips ăsta. Nu îndrăznesc să-l ameninţ în mod public pentru că astfel i-aş încuraja şi pe alţii să-l imite. Iar comisarul poliţiei de aici, de pe Delfi II, un vechi duşman de-al meu, m-a avertizat că dacă lui Philips i se întâmplă ceva eu voi fi cel care va trage ponoasele. Şi chiar dacă aş fi în termeni mai buni cu poliţia, tot mi-ar fi greu să găsesc vreo dovadă clară împotriva acestui individ. De când a venit în Ridge Stars a fost acuzat de vreo douăsprezece ori de crimă şi de fiecare dată a scăpat. Vrea să mă şantajeze şi să obţină de la mine cinci milioane pe an.

— În locul tău eu m-aş ocupa mai mult de Emerson, sugeră Evana. Marian zice că e pur şi simplu îngrozită. Tipii ăştia sunt OAMENI DE ŞTIINŢĂ în adevăratul sens al cuvântului.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Ştiu că sună prosteşte, dar de ce nu te duci la poliţie?

Surprinzând privirea lui Blord, Evana încercă să-şi repare gafa:

— Bine, bine. Ştiu şi eu că magnaţii din Ridge Stars nu se duc să-şi rezolve problemele la poliţie. Scuză-mă că ţi-am făcut o propunere atât de normală.

Blord îi răspunse:

— Dacă tu crezi că e normală te înşeli amarnic. Poliţia spaţială e înţesată de fel şi fel de spioni…

— Da, dar în acest moment, îl întrerupse Evana, tu ai nevoie de publicitate. Când vei demasca legătura dintre existenţa metalului lichid şi identitatea lui Emerson, n-o să-ţi mai poată face nimic.

Blord rânji:

— Şi să spunem că voi fi pus la un detector de minciuni sau voi fi nevoit să explic de unde am eşantionul ăla de metal lichid.

Dacă nu ştii, pot să-ţi spun că şantajul este considerat, chiar şi în Ridge Stars, delict major. Nu, draga mea, noi avem două atuuri în faţa lui Emerson. Mai întâi, suntem singurii care-i cunoaştem identitatea. În al doilea rând, ei nu ştie asta. Nu putem renunţa când avem un cât de mic avantaj.

— Bine, răspunse tânăra, scuturând energic din cap. Marian zicea că o să facă tot ce-i stă în puteri, dar că să nu-ţi imaginezi că laboranţii tăi s-ar putea măsura vreodată cu vrăjitori ca Emerson, Ashleyton sau Hounsley. Cât despre mine, nu pot să mă bucur când îmi imaginez ce planuri cumplite cloceşti în minte.

Blord o privi serios:

— Draga mea, aici nu e vorba de ce vreau eu. Trebuie să mă folosesc imediat şi de cel mai mic amănunt dacă vreau să câştig.

Două ore mai târziu, Magrusson suna din nou.

— Cum? Oraşul Hid de pe planeta cu peşteri? se miră Blord. Bine, aţi făcut o treabă bună… Da, da, ţinem legătura…

CAPITOLUL 19

DINTR-0 PEŞTERĂ din Carnot apăru o umbră, care sări peste o grămadă de pietriş, apoi se ghemui lângă o stâncă, privind către oraşul Hid. Acest oraş se întindea pe o câmpie denivelată. Clădirile lui înalte se ridicau până aproape de tavanul din piatră ce acoperea întreaga aşezare. Din tavan izbucneau fascicule de lumină care se reflectau asupra oraşului.

Ieşind din spatele rocii la lumina zilei, umbra cu pricina căpătă contur uman. Merse mai departe şi în scurt timp păru că se dizolvă în lumina aceea nefirească, artificială, ce inunda oraşul. Ajuns în oraş, omul invizibil începu să meargă mai încet. Traversa de pe un trotuar pe altul, să nu intre în umbra vreunei clădiri. Era atent la cei care mergeau grăbiţi alături de el. Se oprea din când în când să asculte frânturi de conversaţii. Apoi rămase jumătate de oră uitându-se la clădirea administraţiei centrale, deasupra căreia plutea o navă spaţială. În cele din urmă îşi făcu loc către o clădire cu câteva uşi de acces, pe a cărei firmă scria cu litere luminoase, multicolore:

CHEZ MADAME

JOCURI ŞI DAME

Omul invizibil se strecură uşor pe una dintre intrări şi pătrunse într-o sală de jocuri neobişnuit de lipsită de animaţie. Traversă apoi un coridor bine luminat, într-un dispozitiv lăsat lângă una dintre uşi se afla o cheie. Uşa dădea către un apartament luxos. Ca şi cum ar fi fost la el acasă, necunoscutul intră nonşalant într-unul dintre dormitoare şi-şi scoase costumul care-l făcea invizibil. Nici nu se întinse bine pe pat, că auzi din nou cheia în uşă.

O voce de femeie exclamă:

— Oooh!

Apoi zgomot de paşi.

Uşa dormitorului se deschise brusc şi în încăpere dădu buzna

o femeie solidă, cu o alură maternă. Să fi avut vreo cincizeci de ani.

— Artur! izbucni ea. Artur, tu eşti! Sau poate… zâmbi ea plină de afecţiune… poate că în spatele acestui chip se ascunde un alt om…

Artur Blord îi răspunse:

— Sunt încântat că te bucuri să mă vezi, Kate.

— Artur, îl mustră ea. Nu glumi. Mă bucur nu e suficient ca să exprime ce simt eu. Aici, în Hid, nimeni nu scapă de nefericire. Acum o lună oraşul a fost capturat, cei care au preluat puterea i-au ucis pe Cei Şapte şi pe Boss Tanser însuşi. Au pus mâna pe clădirea administraţiei. Au râs de noi când am încercat să ne apărăm. Au luat în zeflemea armele noastre, cu care noi am putea face faţă oricărui atac al poliţiei dacă s-ar afla vreodată că aici, sub munte, există un oraş ca ăsta.

Oftă, apoi continuă:

— Artur, aş vrea să mă scoţi de aici. Au mărit programul de lucru la douăsprezece ore pe zi. În toate fabricile se fac tot felul de şmecherii, iar oamenii care se ascund aici sunt practic legaţi de maşinăriile care mai lucrează şi bine din când în când. S-a ales praful de toată munca mea.

Artur Blord se întunecă:

— Şi ce se fabrică aici?

— Instrumente…

— Ce fel de instrumente?

— Nu pot să-ţi vorbesc decât despre cele pe care le avem aici. Pune-te în locul meu. Sunt practic prizonieră într-o cuşcă şi aşa destul de strâmtă. În uşi, în ferestre, în pereţi, peste tot sunt ascunse dispozitive care ne urmăresc permanent, pas cu pas, pe mine şi pe toţi clienţii mei.

— Vă urmăresc, se miră Blord.

— Sunt un fel de emiţătoare de raze X. Îmi radiografiază structura scheletului şi tot interiorul corpului şi compară imaginea obţinută cu înregistrări mai vechi stocate în memorie. În felul ăsta se asigură că sunt eu… Dar ce s-a întâmplat?

Blord sărise în picioare şi încerca să scoată de sub pat costumul care-l făcea invizibil. Femeia îl privea nedumerită. Brusc, pe faţa ei grăsuţă, simpatică, se întipări groaza.

— Oh, Doamne! murmură. Precis că unul din dispozitivele

acelea care văd tot te-a înregistrat deja intrând aici.

Se auzi o bufnitură în uşa încăperii. Blord împinse din nou costumul sub pat şi, ridicând din umeri neputincios, acceptă să i se pună cătuşele fără să opună rezistenţă.

Îl duseră direct la centrul administraţiei. Intrând într-un ascensor, Blord se gândea încordat: cel mai important lucru era ca ei să nu-i afle adevărata identitate. Îşi spuse că oricum n-ar fi avut nimeni vreme să verifice atent fiecare individ dintr-un oraş cu o jumătate de milion de locuitori. Din fericire, el apucase să-şi ia câteva măsuri de precauţie înainte de a-şi părăsi nava. Ascensorul se opri. Fu condus în continuare pe un coridor mochetat până în dreptul unei uşi pe care scria: DIRECTORAT ORĂŞENESC. Dincolo de uşă se dovedi a fi o încăpere mare, cu câteva sute de funcţionare stând la birouri şi diferite maşini. Pe lângă unul din pereţi erau înşirate mai multe pupitre. O tânără se apropie de ei şi-i îndrumă către unul dintre ele, unde stătea o altă fată, o blondă.

— L-aţi percheziţionat? întrebă ea.

Îl percheziţionară atent. Îi luară pistolul de la brâu, blasterul pe care-l avea în manşetă, cele trei cuţite tratate electronic şi portofelul, apoi îl scotociră în căptuşeală după ceilalţi bani pe care-i avea ascunşi acolo şi îi confiscară şi pantofii cu tocuri goale în interior. Nu-i verificară însă dinţii, nici nasturii hainei şi nu-şi dădură seama că sub unghiile de la mâini şi de la picioare avea ascunse tot felul de pastiluţe transparente. După ce isprăviră, îl îmbrânciră pe un scaun în faţa blondei. Începu interogatoriul.

Numele? Răspunse că-l cheamă Len Cristopher. Ocupaţia? Fără.

— Nicio ocupaţie? fu întrebat pe un ton răstit.

— Ei, mă învârt şi eu pe aici, pe dincolo, răspunse Blord evaziv.

— Hoţ, completă tânăra pe formular.

Blord simţi că e momentul să protesteze.

— Hei, hei, stai puţin, scheună el cât putu de jalnic. Ce se întâmplă? Eu am venit în Hid ca de obicei şi ce găsesc aici?… tot felul de reguli… Fata zâmbi ironic.

— Ei, da, s-a mai schimbat câte ceva. Pe unde ai venit până aici?

— Nu zic, protestă Blord.

Observă cu coada ochiului cum unul dintre cei care-l păzeau se repezea asupra lui. Se feri, aşa că nu primi lovitura în plin. Dar căzu pe spate şi aşteptă ca ceilalţi să toarne apă pe ei să-l trezească. Dădu din cap ameţit. Femeia îl avertiză:

— Noi suntem obişnuiţi să ni se răspundă la întrebări.

Blord replică ţâfnos:

— M-a lăsat un tovarăş de-al meu într-una din peşterile de la nord de Hid, na! Am mers două ore pe jos până aici.

De fapt el venise dinspre sud. Dar era un luptător înrăit. Cu toate astea se gândi: în ce dracu m-am băgat?!

Tânăra ordonă:

— Duceţi-l la hartă!

Era o hartă a peşterilor obişnuită, tridimensională. Blord o cunoştea bine. Toate ieşirile, toate căile de acces, toate drumurile închise îi fuseseră întipărite în minte prin hipnoză. Privindu-le acum, avu un moment de ezitare. Nu era imposibil ca unele intrări să fie prevăzute cu dispozitive de urmărire. Era, aşadar, destul de riscant să mintă până la capăt.

— Arată caraghios, încercă el să glumească.

— Pe unde? răsună aspru vocea tinerei femei.

Blord se hotărî să spună adevărul. Important era să nu dea ochii cu Emerson sau cu Ashleyton sau cu ceilalţi. Nimic nu era mai primejdios decât să se lase examinat de vreunul dintre aceştia. Pe de altă parte, peştera pe unde pătrunsese el nu avea cum să fie supravegheată, pentru că nu l-au arestat decât după ce a intrat la Chez Madame. Indică totuşi pe hartă peştera cu pricina.

Tânăra îl asigură:

— Chestia asta va fi, desigur, verificată la detectorul de minciuni.

— Eu de ce crezi că spun adevărul replică Blord. Pot să-mi dau seama şi singur când sunt la înghesuială.

Se simţea acum mult mai liniştit. Convingerea lui că toate cazurile individuale sunt de obicei lăsate pe seama subalternilor se dovedise a fi corectă. Cât despre detectorul de minciuni, era pregătit să facă faţă. Avusese grijă să se supună unei şedinţe de hipnoză.

— Şi acum, spuse femeia, aş vrea să ştiu unde ai stat ascuns

până acum?

— Am ajuns aici astăzi, răspunse Blord, dar îşi dădu seama imediat că a făcut o gafă.

— Astăzi? se miră tânăra. Bine, dar e imposibil. De opt zile aici n-a mai venit nimeni. S-ar fi declanşat alarmele.

Se întoarse şi privi către ceilalţi.

— Luaţi-l de-aici, ceru ea, şi duceţi-l la şeful directoratului. Cred că minte, dar am primit ordin ca toate persoanele suspecte să treacă pe la numărul trei.

Cinci minute mai târziu, Blord stătea, ţeapăn, în faţa celebrului profesor Ashleyton. Înainte ca savantul să apuce să spună ceva se deschise uşa şi în cameră intră Brian Emerson. Era o întâmplare, se gândise Blord, că marele savant intrase în acea încăpere. Dar această coincidenţă îl făcu să se înfioare. Niciodată, în toată cariera lui, soarta nu i se împotrivise în aşa mare măsură.

Emerson se apropie de Ashleyton şi, peste umărul acestuia, se uită la actul de identitate al lui Blord, cu numele Len Cristopher, pe care Ashleyton tocmai îl citea. Blord avu astfel timp să-i observe pe amândoi. Erau bine fardaţi, dar el le studiase imaginile tridimensionale şi putea să-i recunoască fără probleme după felul în care şedeau sau umblau. Pe Ashleyton îl recunoştea după umerii uşor aduşi, iar pe Emerson după pieptul parcă înfundat. Ashleyton era înalt şi slab, avea degetele osoase şi capul ţuguiat. Emerson era înalt şi solid, avea o faţă masivă, cu maxilare proeminente. Privindu-i, Blord simţea că se cutremură. Brusc, toată întâmplarea i se păru de domeniul fantasticului. Una era să stea în biroul lui, pe scaun, şi să urmărească înregistrările pe care le avea cu aceşti oameni şi cu totul altceva era să-i vadă în condiţiile din Hid pe ei, oameni care fuseseră aclamaţi şi socotiţi cetăţeni onorabili, transformaţi acum într-un soi de super-piraţi.

Emerson râse. Avea un râs grav, gutural, care sugera încredere în sine.

— Ar fi foarte interesant să aflăm, măi Cristopher, vorbi el, cum ai făcut de ai intrat aici fără să declanşezi alarmele. Există teoretic numai trei posibilităţi. Ori ai purtat un costum care să te facă invizibil, ori… ei, dar n-are nicio importanţă. Când o să mai treci tu pe-aici, o să ne luăm toate măsurile de apărare.

Ridicând din umeri continuă:

— Eşti un om norocos, să ştii. În mod normal până acum ai fi lucrat deja la o maşină într-una din fabricile de pe Hid. Pe tine însă te vom trimite pe Delfi II.

— Hm! exclamă Blord sincer surprins. Şi pentru ce, mă rog?

— Felul în care ai pătruns în oraş pur şi simplu m-a impresionat. Şi trebuie să ştii că pe mine de mult nu m-a mai impresionat ceva. De fapt, pot să spun că sunt dezgustat de toate specimenele astea umane cu care trebuie să am de-a face… Dar să revenim… Cred că ai auzit de Artur Blord, nu?

Blord tăcu, aşteptând să vadă ce va urma. Îl tulburase puţin faptul că îşi auzise numele.

Emerson spuse mai departe:

— Primul lucru pe care vrem să-l facem este să punem mâna pe tot imperiul lui Blord.

— Ce vreţi să faceţi?! izbucni Blord în râs. Se stăpâni însă şi spuse batjocoritor:

— Uite ce e, şefu', dacă te pui cu Blord să ştii că ai să muşti ţărâna înainte de a-ţi da seama când te-a pocnit.

Emerson nu răspunse imediat. Zâmbetul de pe chipul lui păli, dar rămase la fel de încrezător în sine şi vorbi pe un ton neutru, fără nicio urmă de ezitare:

— Artur Blord trebuie să moară în două săptămâni, şi asta pentru că ştie sau e pe cale să afle ceva despre mine. Pe urmă planul meu este să deţin controlul absolut asupra întregii lui organizaţii. Dar ajunge, ai aflat destule. Tu, Cristopher, vei primi instrucţiuni atunci când vei fi gata de plecare. Şi acum, dă-mi seringa, Ashleyton.

Lui Blord îi fu de ajuns să arunce o privire înspre lichidul gălbui din seringă ca să-şi dea seama că putea să se aştepte le ce e mai rău. Îi era limpede acum că prezenţa lui Emerson în biroul lui Ashleyton nu fusese întâmplătoare. Probabil că blonda de la Directorat îl anunţase pe Ashleyton că au capturat un infractor mai ciudat, iar Ashleyton s-a gândit că Emerson l-ar putea folosi pentru scopurile lui.

Cât putu el de discret, Blord încercă să ducă mâna stângă la gură. Dacă ar fi putut să înghită pastila pe care o avea sub unghia degetului mijlociu… Ca să nu atragă atenţia întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu mine, şefu'?

Emerson râse din nou.

— Asta e ceea ce se cheamă otrava în-şapte-zile. În faza primară, cea care se comercializează, reacţionează cu sângele şi în cea de-a şaptea zi provoacă moartea. Dar cine înţelege complexa structură proteică a substanţei poate să lungească perioada de supravieţuire după inoculare. Ce am eu aici, spre exemplu, acţionează în treisprezece zile. Nu există decât două tipuri de antidot. Unul dintre ele se prepară chiar din otravă şi, din fericire, poate fi administrat în orice moment înainte de moarte. Înţelegi, deci, rânji Emerson, că atâta vreme cât reţeta substanţei se află la noi, vei fi nevoit să ne urmezi întocmai instrucţiunile. Dacă vrei să-ţi salvezi viaţa va trebui să te întorci în Hid după antidot.

Se opri. Părea foarte amuzat. Apoi adăugă:

— Cel de-al doilea tip de antidot trebuie luat înainte. Oamenii deştepţi au de obicei o doză de aşa ceva pe sub unghii. Ţineţi-l de mână! Nu, nu prietene, râse profesorul triumfător. La noi nu ţin şmecheriile astea… Ridicaţi-i mâneca!

Acul pătrunse în braţul lui Blord, provocându-i o durere ascuţită.

— Asta e tot, spuse Emerson. Acum duceţi-l la transportor!

CAPITOLUL 20

O ORĂ MAI TÂRZIU, în biroul lui Blord consiliul de război nu ajunsese încă la nicio concluzie. Blord cercetă atent chipurile celor cinci din încăpere: un bărbat şi patru femei. Pentru prima oară în viaţa lui avea un sentiment ciudat în faţa acestor oameni care lucrau pentru el. Se simţea cumva altfel faţă de ei, îndepărtat, izolat. Otrava îl făcea să înţeleagă altfel unele lucruri. Îi privi mai atent şi constată, ca şi cum atunci ar fi aflat, că echipa lui era alcătuită aproape exclusiv din femei. Era ciudat că bărbaţii care veniseră în Ridge Stars nu se dovediseră niciodată demni de încredere.

Evana Travis vorbi, pe un ton sincer:

— Eu sunt sigură că Artur se va gândi la ceva.

Blord îi zâmbi amabil, dar spuse:

— Din momentul în care m-au prins m-am gândit, şi nu o dată, că ceea ce trebuie să fac voi face de unul singur. Oricare va fi planul nostru final, eu trebuie să mă întorc în Hid, să-i găsesc pe Emerson şi pe Ashleyton în viaţă şi să-mi primesc antidotul.

Se făcu linişte. Cele trei cercetătoare se uitară una la alta. Sarah Gray, chimistă, îl privi şi-i spuse:

— Solicitarea dumneavoastră ne limitează din start posibilităţile de decizie. Nu ne-aţi spus încă ce instrucţiuni v-a dat Emerson. Le-am putea întinde o cursă.

Blord zâmbi plictisit. Ideea era la fel ca tot ce se spusese până atunci vagă, oarecare, lipsită de imaginaţie, aproape lipsită de sens.

— Uite care e treaba, Sarah. În douăzeci şi opt martie la ora 11, deci de azi în nouă zile, trebuie să mă întâlnesc cu o legătură căreia să-i comunic informaţiile pe care mi le-au cerut. Încearcă tu să concepi o cursă pentru situaţia asta.

— Bine, dar ce informaţii vor? se repezi Marian Clark, coordonatoarea serviciului de cercetare, cea care-i adusese

metalul lichid.

— Eu trebuie să aflu câte ceva despre angajamentele lui Artur Blord şi să-i comunic lui Hounsley, omul de legătură.

Magrusson, celălalt bărbat din încăpere, spuse, ştergându-şi faţa dolofană acoperită de sudoare:

— Sper că n-o să le treacă prin cap să arunce în aer clădirea asta…

Blord zâmbi şi se uită la el. Ceilalţi râseră şi asta îl înveseli şi pe grăsan.

— Nu-ţi face griji pentru pielea ta, bătrâne, îl linişti Blord. Emerson are câteva idei fixe, şi una din ele este să pună mâna pe toate proprietăţile mele. De tine o să aibă nevoie să i le administrezi.

— Bine, dar… răbufni Magrusson disperat.

— Nu mă întreba cum ar fi posibil aşa ceva. Dacă el reuşeşte să se facă stăpân pe averea mea, asta înseamnă că sistemul legal galactic nu are nicio eficienţă. Să presupunem că mă vor omorî. Bineînţeles, toţi cei din această încăpere depind de mine. La fel şi alte câteva zeci de familii răspândite în tot Ridge Stars şi alţii, aproape o mie de oameni. Hm! dar asta nu sună chiar aşa de rău, zâmbi Blord. Sunt sigur că nici măcar Magrusson nu mai ştie exact cât de mare e averea mea, în câte oraşe stăpânesc. Pe câteva planete toate fabricile, toate centralele electrice, toate minele sunt ale mele. Testamentul meu e imprimat în circuit şi e protejat, aşa încât, orice s-ar întâmpla, este inviolabil. Pot să spun, adăugă el întunecându-se la faţă, că nici Ashleyton, nici nimeni altcineva nu poate face modificări în circuitul de înregistrare. Eventual ar putea să adauge ceva…

Magrusson oftă discret.

— În ultima vreme toate au mers rău. În primul rând, ticălosul ăla de Philips se tot amestecă mereu şi…

Blord îl întrerupse, anunţând:

— După cum văd, va trebui să ne continuăm discuţia altădată.

Şedinţa se încheie într-o tăcere deplină.

Trei zile mai târziu, Blord se afla în laboratorul principal.

— Ei, cum se comportă substanţa noastră?

Fiziciană răspunse:

— În metalul lichid tensiunea dintre cristale este de obicei reglată de deplasarea gravitonilor. În metal se produce

permanent o mişcare moleculară, dar – şi ăsta e procesul cel mai important – sunt absorbiţi relativ repede gravitonii de pe stratul imediat alăturat şi se produc astfel reacţii de lichefiere în lanţ. O parte din gravitoni sunt absorbiţi încă din faza de energie gravitică – fâsâitul care se aude – şi din cauza asta durează cam o oră până când o bucată de metal topit poate fi resolidificat.

Apoi, schimbând brusc subiectul îl întrebă:

— Te-ai gândit că ai putea să foloseşti metalul împotriva lui Emerson?

— Parcă numai o dată? mărturisi el dând din cap.

După două zile, Blord se întoarse în laborator, de astă dată însoţit de Evana, pe al cărei chip se putea citi tristeţea.

— Sunt puţin încurcat, începu Blord. Să zicem că într-o bună zi Emerson vine aici să mă ucidă şi, imediat cum deschide uşa, este întâmpinat cu focuri de armă. Daţi-vă seama că nu mi-aş dori să se întâmpla aşa ceva. Practic nu-mi pot permite să-l ucid înainte de a obţine de la el antidotul. Dar el nu ştie asta şi, deci, e clar că trebuie să am totuşi la dispoziţie un sistem de apărare. Există oare în lumea ştiinţei ceva care să-mi fie de folos?

Tânăra cercetătoare îl privi atentă, apoi răspunse:

— Încă nu e confirmat, dar acum vreo şapte ani circula pe Pământ un zvon cum că specialiştii de la E.G.S. ar fi inventat un fel de scut protector împotriva oricărui tip de arme laser. Se pare că era vorba de devierea fluxului de energie, având ca efect distrugerea armei şi, bineînţeles, a atacatorului. Am infiltrat tot felul de spioni la E.G.S., am apelat chiar şi la Hounsley, dar tot ce-am putut afla a fost că au murit câţiva dintre cei mai remarcabili cercetători. Asta e tot ce ştiu deocamdată.

Blord o lăsă să termine, apoi spuse:

— Ştii, îmi dau bine seama că ai dreptate. Eu abordasem chestiunea asta dintr-un punct de vedere eronat. Îmi amintesc, m-ai avertizat că niciunul dintre cercetătorii mei nu se poate compara cu Emerson sau Ashleyton. Nici nu se poate pune problema în felul ăsta. Timp de zece ani ei au adunat descoperirile a mai mult de nouăsprezece mii de oameni de ştiinţă de la E.G.S. Ce e drept, în terenul lui e invincibil.

— Vrei să spui că ai o idee? întrebă Evana.

Mormăind, Blord clătină din cap.

— Trebuie să mă mai gândesc. Eu am ca obiect de studiu

oamenii cu psihologia lor. Metodele mele preferate sunt trucurile. Trebuia să-mi fi dat seama mai de mult… Nu se poate să nu existe ceva care să nu…

Nici în cea de-a şasea zi şi nici în a şaptea nu-i veni totuşi nicio idee. În a opta zi, Blord stătea la masa lui de lucru şi se gândea, aproape disperat: oare fusese într-adevăr înfrânt? Dar gândul i se frânse de la jumătate, pentru că intră în cameră Evana, însoţită de Magrusson. Grăsanul avea mutra unui om care nu înţelege nimic.

— Am o veste proastă pentru tine, începu el, încurcat. Vrei să ţi-o spun de-a dreptul sau vrei să te iau mai pe ocolite?

Blord râse, dar asta nu păru să-i bine dispună şi pe ceilalţi. Magrusson era mult prea amărât. Pentru el viaţa era o afacere cât se poate de serioasă, aşa încât se implica prea mult în tot ce făcea şi asta îi crea o permanentă stare depresivă.

Bombăni către Blord:

— Eşti ceva de speriat! S-ar putea că mâine pe vremea asta să fim morţi cu toţii, iar ţie îţi arde de râs!

Blord reuşi cu greu să se stăpânească. Se aşeză din nou pe scaun. Se simţea mai relaxat şi mai liniştit ca niciodată.

— Îţi mulţumesc, rosti în cele din urmă. Aveam nevoie să-mi atragă cineva atenţia. Dă-i drumul, spune-mi ce te frământă.

— În primul rând, începu Magrusson, e vorba tot de Philips ăla. Ultima lui…

Evana surprinse expresia de pe chipul lui Blord şi se grăbi să adauge:

— Se referă la Philips, cel care se tot ţine de capul tău. Dar Blord părea că nici nu auzise. Se aprinsese de entuziasm.

— Philips! izbucni el, încântat. Da, sigur, asta el Cum de nu m-am gândit să-l folosesc pe Philips, dacă tot îşi vâră el nasul peste tot…

Sărise în picioare, iar ochii lui negri aruncau parcă scântei.

— Magrusson, strigă, adu-mi-l pe Philips. Spune-i că sunt de acord cu tot ce-mi cere. Spune-i ce vrei tu, numai adu-mi-l aici!

Directorul general rămăsese cu ochii aţintiţi la el.

— Eşti nebun, cu siguranţă, îi spuse. Ai uitat că trebuie să te întorci în Hid? Ce te face să crezi că Emerson are să-ţi dea antidotul?

— O să mi-l dea, strigă Blord sălbatic, dacă vrea să rămână în

viaţă.

— Mie mi se pare cam periculos ce faci.

— Dar şi e periculos, răspunse Blord. Primejdiile fac ca viaţa să fie interesantă. Ce fraier am fost! Trebuia să-mi dau seama. Asta a fost de la bun început legătura: Hounsley.

— Philips!

— Adevărata primejdie şi marea ta problemă, rosti Magrusson sfătos, este aceea că îi admiri pe cei de teapa lui Emerson. Pot să pun pariu că ai să-i laşi în viaţă.

Blord nici nu-a auzise. Spunea:

— Partea asta cu Philips o să fie cam sinistră, dar… în fond, el a vrut-o…

Artur Blord murise, în urma unui accident: îi explodase propriul pistol laser. Raportul poliţiei arăta că probabil l-a scos din toc, cu cine ştie ce scop, şi atunci s-a produs un scurt-circuit.

Pe Delfi II vestea se răspândi cu viteza luminii. La intrarea clădirii de două sute de etaje, Blord Building, se strânsese o mulţime de gură-cască. Se uitau toţi în sus, spre ultimul etaj, care fusese distrus de explozie. Ştirea fu transmisă prin circuitul eldofonic şi ajunsese deja pe Pământ şi pe alte stele mai îndepărtate. Renumele acestui om era de-a dreptul surprinzător. Pretutindeni, posturile publice de eldofonie, toate ziarele, înfăţişau imagini ale cadavrului lui, aproape sfârtecat, zăcând, într-o baltă de sânge la picioarele biroului.

Nu era o fotografie prea reuşită, însă putea să stârnească groaza. Pe chipul contorsionat de chinurile morţii se întipărise un rânjet sinistru, pentru a-l caracteriza parcă pe marele magnat. Un Blord care arăta sinistru, sugerând un lup rapace, murise acolo, în biroul acela princiar. Poza izbutise să şocheze milioane de admiratori ai extraordinarului om de afaceri, iar editorialiştii câştigaseră bani grei din asta.

Majoritatea ziariştilor şi comentatorilor de presă fuseseră, însă, generoşi cu elogiile. Erau prezentate în detaliu fantasticele lui fapte eroice. Ziarele publicau vorbele directorului general, Magrusson, care declarase: „Eu nici măcar n-am ştiut că e în birou. Credeam că e printr-un alt colţ al galaxiei. Dar aşa a fost să fie. El întotdeauna venea şi pleca, neştiut de nimeni, ca un spiriduş”.

În final, articolele arătau apreciativ că Blord trăise din plin această viaţă imprevizibilă şi presărată cu primejdii.

În cea de-a cincea zi, interesul public se orientă brusc spre un alt subiect: averea lui Blord. Ziarele dădeau diferite cifre estimative, de la un milion de miliarde de stelari în sus. Apoi alte şi alte cifre, până când s-a pus întrebarea: dar cine sunt moştenitorii acestei averi uriaşe?

În cea de-a şaptea zi directorul general al firmei Registered Circuit sosi de pe Fasser IV şi anunţă public că în circuitul de înregistrare se aflau două testamente. Unul din ele, cel care fusese întocmit cu o săptămână înainte de moartea lui Blord, era în totală contradicţie cu primul. Era un testament absolut valabil, care stipula că întreaga avere avea să-i rămână unui oarecare Johann Smith, un tip ce locuia la hotelul lui Blord. Bineînţeles că în scurt timp clădirea cu pricina fu luată cu asalt de ziarişti. Găsiră acolo un individ cu o personalitate de-a dreptul electrizantă, care semăna mult – chiar dacă nimeni nu-şi dădu seama de asta – cu profesorul Brian Emerson, şi care făcu o declaraţie stupefiantă:

— Cândva i-am salvat viaţa lui Artur Blord. Acum am să las totul în seama avocaţilor mei. Eu am să revin aici atunci când lucrurile se vor mai limpezi.

A doua zi dispăru fără urmă.

CAPITOLUL 21

ARTUR BLORD ştia că existau mai multe moduri de a pătrunde în Hid pe care profesorii, veniţi de curând de pe Pământ, n-aveau cum să le ştie. Toate căile de acces în oraş erau absolut sigure pentru protecţia acestei ascunzători, dar reprezentau o adevărată problemă pentru persoanele care încercau să intre ilicit. Fuseseră toate concepute de Boss Tanser, care-şi luase măsuri deosebite de securitate. Departamentul de coordonare al lui Blord plătise bani grei ca să obţină planurile secrete de la asistenţii lui Tanser.

Blord sosi purtând costumul care-l făcea invizibil, în primul rând pentru că avea câteva probleme de rezolvat: trebuia să ucidă un om. Şi îşi făcu treaba temeinic, cu sânge rece. Apoi, nemaiavând niciun motiv să se grăbească, porni agale pe străzile oraşului Hid. Oraşul se schimbase. Bulevardele erau acum înţesate de femei şi bărbaţi eleganţi, sălile de pariuri gemeau de jucători şi atunci când uşile se deschideau şi se închideau, se revărsau în stradă cascade de râs, clinchete de pahare, zgomotul tocurilor pe marmură, strigătele crupierilor. Blord privea trecând interioarele luminate şi semnele de circulaţie răspândite pe străzi.

Era acelaşi Hid de demult, însă puţin schimbat. Ascunzătoarea celor mai mari bandiţi aştepta ca poliţia să uite de ea. Fabrica în care trudiseră aproape toţi locuitorii oraşului era acum închisă. Dându-şi seama că agoniseala lor fusese folosită pentru a asigura paza oraşului, toţi şarlatanii notorii adunaţi aici se conformaseră atât de bine noii situaţii, încât şefii lor se declaraseră pur şi simplu încântaţi. Se zvonea chiar că Hid avea să devină un fel de centru secret al magnaţilor din Ridge Stars. Plutea în aer un entuziasm care-i molipsea pe toţi locuitorii. Cu toţii vorbeau ceva mai tare, râdeau mai zgomotos, pariau fără prejudecăţi. Parcă se presimţea că se vor petrece

lucruri mari.

Blord îşi dădu seama că planul lui era corect. Dacă i-ar reuşi, atunci Ridge Stars ar fi salvat de la un lanţ de crime fără egal în istoria omenirii. Gândindu-se mulţumit la ce avea să realizeze, Blord se întoarse pe drumul pe care venise. Câteva ore mai târziu, intra în Hid prin acelaşi loc pe unde intrase şi în urmă cu câteva săptămâni.

Nu făcu decât câţiva paşi, că simţi deodată cum ceva se prăbuşeşte asupra lui, îi imobilizează braţele şi-l catapultează practic cu o viteză incredibilă pe o linie gravitică. În scurt timp, viteza cu care se deplasa scăzu şi putu să vadă unde avea să ajungă. Destinaţia era una dintre mai multele maşini transportate de un autotren. Fu coborât uşor în acea maşină, care, fără şofer, porni către oraş pe un drum denivelat. Cât timp a durat călătoria, a avut mâinile şi picioarele legate. Brusc, maşina intră într-un tunel, apoi opri lângă un container metalic.

Oamenii care aşteptau acolo îl scoaseră din maşină, îi desfăcură legăturile şi-l duseră la Directorat. De această dată găsi acolo o altă fată la un alt pupitru. Nu mai aşteptă însă să i se pună nicio întrebare. Spuse pe un ton ameninţător:

— Fă bine şi anunţă-l pe Numărul Unu că-l caută Artur Blord. Rezultatul fu cel dorit.

Îl aşteptau într-o cameră mare. Erau cam doisprezece oameni care stăteau în picioare, grupaţi câte trei-patru şi vorbind în şoaptă. Întoarseră toţi capul spre uşă când intră Blord, cu cătuşe la mâini, supravegheat atent de cei patru gardieni. Emerson înaintă spre el, încruntându-se. Le făcu semn celor patru să iasă.

— Dacă eşti într-adevăr Blord, începu el, atunci află că-ţi admir curajul, dar nu şi inteligenţa.

Blord zâmbi.

— Mă tem, Emerson, că ai să-mi admiri şi inteligenţa atunci când voi termina ce am de făcut.

— Emerson! exclamă cel care purta acest nume.

În spatele lui se auzi un freamăt de voci.

— Ne cunoaşte! şopti cineva. În încăpere se aşternu o linişte deplină. Toţi cei care fuseseră profesori-cercetători la E.G.S., mai puţin Emerson, aşteptau încordaţi, cu ochii larg deschişi, să vadă ce minune avea să urmeze. Numai Emerson părea să nu se

mire de nimic. Zâmbi. Apoi izbucni în râs, un râs gutural, înfundat, spunând:

— Asta e chiar bună! Aşadar, îl aveam pe Blord în mână de câteva zile bune şi noi nu ştiam!

Oprindu-se brusc din râs, îi spuse lui Blord:

— Idiot nebun ce eşti! Noi nici măcar nu te bănuiam de aşa ceva. Voiam chiar să-ţi dau antidotul.

— Sunt convins de asta, pentru că n-am de gând să mor aşa curând.

Vorbele acestea veniră ca un duş rece. Emerson făcu un pas înapoi, uluit.

— Nu e deloc amuzant ce spui… Cine era nefericitul ăla din birou care a tras în noi când am venit să te omorâm?

— Te superi dacă mă aşez? întrebă Blord.

Fără să aştepte vreun răspuns, se şi îndreptă către cel mai apropiat scaun şi, aşezându-se, ridică mâinile încătuşate şi ceru:

— Ce-ar fi să-mi scoateţi şi chestiile astea. Chiar că nu e nevoie de ele.

Nu se mişcă nimeni.

— Hai, hai, îndrăzniţi, insistă Blord pe un ton aspru. M-au percheziţionat ca la carte. Mi-au schimbat hainele, mi-au curăţat unghiile de la mâini şi de la picioare, mi-au scos toţi dinţii falşi. Victoria pe care o voi obţine asupra voastră nu va fi favorizată de niciunul din trucurile astea tehnologice. Sper că sunteţi suficient de inteligenţi ca să înţelegeţi corect situaţia.

O clipă se făcu linişte. Apoi Emerson strigă paznicii.

— Dezlegaţi-l, le ordonă aspru.

După ce gardienii plecară, Emerson rosti din nou:

— Hai, acum vorbeşte! Cine era cel din birou?

— Îl cheamă Philips, răspunse Blord fără nicio ezitare. Se tot ţinea de capul meu. Intenţiona să mă şantajeze. Eu i-am arătat că Artur Blord nu e de mămăligă. Iar tu nu i-ai dat nicio şansă. Am văzut tot, adăugă, aproape în şoaptă. Am văzut crima filmată cu o cameră ascunsă. Foarte, foarte interesant…

Emerson înlemnise. Simţea că stă să-şi dea duhul.

— Chiar că e interesant, mârâi el printre dinţi. Sper să-ţi dai seama că eşti sub puterea noastră şi că noi vrem să obţinem de la tine absolut toate informaţiile de care avem nevoie. În mod special vom afla cine ce ştie, ce măsuri ţi-ai luat şi alte lucruri

de felul ăsta.
Blord clătină din cap zâmbind:
— Mă tem că nu va fi chiar aşa de simplu. Vezi tu, eu am un mare avantaj faţă de voi toţi: eu nu mă tem de moarte. Pare ciudat, trebuie să recunosc. Oamenii cred în general că deţin un sfert din Ridge Stars, ceea ce e de fapt o uşoară exagerare. Asta înseamnă că am suficiente motive pentru a-mi dori să trăiesc. Ei bine, aceşti oameni se înşală. Mie viaţa mi-a oferit tot ce mi-am dorit. Pentru mine singurele lucruri care contează sunt momentele de tensiune maximă, cum e ăsta. Chiar şi ele au început să devină banale.
Emerson vorbi:
— Vrem să auzim un singur cuvânt care să reprezinte o probă suficient de sigură.
Blord nu luă în seamă întreruperea. Zâmbetul îi pieri, însă, de pe chip. Se aplecă uşor înainte şi continuă:
— Tot ce v-am spus a fost un preambul pentru următoarea afirmaţie: unuia care are bani şi căruia nu-i e frică de moarte îi vine foarte uşor să şantajeze, să mintă, să-i înspăimânte de moarte pe toţi ceilalţi. Mă gândesc mai ales la colegul domniilor voastre, profesorul Hounsley, pe care-l plăteam ca să mă ţină la curent cu tot ce se întâmpla şi care, vă rog să observaţi, nu se află în această cameră şi nici nu are să apară de acolo de unde se află.
Ar fi fost şi dificil pentru el să se mai arate cumva, se gândea Blord. Oricum, morţii nu mai vin să ceară nimic.
Apoi, calm, imperturbabil, îşi expuse condiţiile.

După o săptămână, în biroul său de pe Delir II, Blord simţea că ceva se schimbase. De astă dată cele patru femei erau numai zâmbet. Până şi chipul ca o lună plină al lui Magrusson se mai înseninase.
— Ei, a fost destul de simplu, spuse Blord, fără falsă modestie. A trebuit să-mi înscenez moartea ca să aflu că Emerson a intervenit în sistemul de înregistrare, unde a introdus un testament fals. În timp ce Ashleyton şi Emerson îl omorau pe Philips în biroul meu, eu am cerut ca omul de legătură între mine şi ei să fie Hounsley. I-am oferit acestuia o sută de milioane de stelari ca să mă lase să aflu ce secrete se ascund la

bordul navei experimentale *Creative Physics.* Sumele astea îi fac întotdeauna pe oameni să-şi piardă minţile şi e interesant să faci asemenea oferte când ştii prea bine că nu ai de gând să plăteşti. Hounsley a fost de-a dreptul şocat când a aflat că n-am murit. Am ştiut că-i al meu atunci când Emerson a venit pe Delfi II şi, spunându-şi Johann Smith, a încercat să pună mâna pe averea mea. Era clar că Hounsley nu-i spusese nimic de discuţia noastră. Poate că avea totuşi de gând să mă trădeze, nu ştiu. Am ajuns în Hid chiar în ziua în care el era de serviciu pe *Creative Physics* şi l-am omorât în momentul în care m-a lăsat să urc la bord.

Blord se opri şi-l privi întrebător pe Magrusson.

— Ce s-a întâmplat?

Grăsanul întrebă:

— Dar cum de nu purta şi el echipamentul acela care face să ricoşeze orice explozie?

— A, ba da, purta unul, răspunse Blord, dar eu l-am sugrumat, aşa că n-a fost nicio problemă.

— Oh! exclamă Magrusson.

Blord continuă:

— Imediat cum am rămas singur le-am primit la bord pe Marian şi pe Sarah. Restul a fost floare la ureche. I-am anunţat că deasupra oraşului pluteşte o navă spaţială gata oricând să deschidă focul. Le-am servit apoi din nou placa obişnuită: că nu mi-e frică de moarte. Ştiam prea bine că lor le era groază să moară, aşa încât… râse el din toată inima.

Evana dădu din cap:

— Eu nu pot să înţeleg de ce i-ai lăsat în viaţă pe Emerson şi pe ceilalţi.

Blord o ţintui cu privirea şi-i spuse:

— Draga mea, eu nu omor pe nimeni dacă nu trebuie neapărat s-o fac. Aş fi putut chiar să-l las şi pe Hounsley să trăiască. Dar dacă ar fi să-i ucid eu pe toţi care o merită, ar trebui să-mi construiesc un tun cât toate zilele şi să arunc în aer vreo câteva planete din Ridge Stars. Şi pe urmă, profesoraşul ăsta, care nu mai are acum nimic de ascuns, a devenit şi el una din cuceririle mele. Asta dă bine la dosar.

Încheie pe un ton meditativ:

— Sunt de acord că Emerson e un megaloman. Mai devreme

sau mai târziu cred că are să încerce din nou să pună mâna pe mine. Atunci chiar că va trebui să-l omor. Până atunci, însă, nimic nu-mi poate sta în cale. Aşa încât... să nu mai vorbim despre asta.

CAPITOLUL 22

EVANA TRAVIS ascultase atentă toate cuvintele lui Artur Blord.

— Problema e, spuse ea în cele din urmă, că în Ridge Stars nu se mai poate întâmpla practic nimic nou. În fiecare zi Artur Blord Holding Company poate să producă vreo câteva zeci de milioane de stelari, dar în momentul de faţă totul stagnează. Până şi escrocii notorii au devenit banali şi convenţionali. N-au trecut decât opt luni de când Emerson a fost gata-gata să te omoare, adăugă, aproape în şoaptă.

Blord îşi continuă însă discursul, de parcă nici n-ar fi auzit ce spusese Evana.

— Uite, spre exemplu Corbett, tipul ăla pe care mi l-a băgat Magrusson pe gât. Ca de obicei: bărbatul – subaltern neloial. Responsabil cu investiţiile. De o bună bucată de timp încheie contracte de vânzare-cumpărare cu alte firme, oprindu-şi pentru sine un comision. Nu m-aş fi gândit să iau măsuri dacă el n-ar fi făcut o mare greşeală: cumpăra de la ăia marfă proastă. Aşa ceva nu se iartă.

Făcu o pauză, dar nu apucă să continue cu ce mai avea de spus, că în acea clipă eldofonul de pe birou începu să bâzâie. Se aprinsese beculeţul albastru, care anunţa o convorbire intergalactică.

— După cum se vede, mai spuse Blord cu mâna pe receptor, gaşca din Ridge Stars nu prea mai are cu ce să se distreze… Aici e Artur Blord, vorbi el în receptor.

Pe ecran apăru imaginea unui cer întunecat. În depărtare se vedea o navă spaţială şi într-un colţ un punct luminos, roşu.

— Ce dr… exclamă Blord.

O voce repezită îl întrerupse:

— Domnule Blord, vă vorbeşte căpitanul Gray, comandantul cargoului *Zand.* Am fost atacaţi de nava pe care o vedeţi.

— Trageţi şi voi, răspunse Blord. Şi adu-mi cadavrul ăla. E un om, dacă nu ne induce cumva în eroare culoarea asta roşie.

— Asta am vrut să ştiţi, domnule. Cred că la început nu m-au văzut. Au aruncat mortul afară, iar eu am văzut un punct roşu pe ecran.

Şansa era de partea lui Gray. Cei din nava cealaltă azvârliseră trupul şi se îndepărtaseră cu viteză maximă. Şi-au dat seama că nu erau singuri şi s-au întors să tragă în inamic. Din amândouă navele izbucneau salve. Situaţia nu putea continua prea mult în acest fel. Cum ambele nave erau dotate cu arma atomice, incidentul avea să ia sfârşit repede. Ambele echipaje înţeleseră în acelaşi moment că lupta trebuie să înceteze. *Zand* se apropie cu o viteză uluitoare de cadavru şi, cu ajutorul undelor tractoare, îl aduseră la bord. Cea de-a doua navă întoarse spatele şi se îndepărtă cât putu de repede. În câteva secunde dispăru de pe ecran, deşi urma ei galbenă, luminoasă, mai persistă o vreme.

— Bine lucrat, căpitane, îl felicită Blord. Meritaţi o primă, şi dumneata şi echipajul dumitale. Anunţă-mă imediat cum ai noutăţi.

Apoi, sprijinindu-se de spătarul scaunului, îi spuse Evanei:

— Imaginează-ţi că m-am săturat de tevatura asta. Tot felul de porcării. Ţii minte ce mi-a spus ieri Lane Stetson, comisarul-şef de pe Marmora? În fiecare lună se comit în Ridge Stars nouă mii de crime despre care se află. Nu intră aici şi tentativele de omor, cum a fost cea pe care tocmai am văzut-o şi noi. Şi de cele mai multe ori victimele sunt anunţate ca „dispărute” şi…

Se întrerupse, pentru că pe ecran apăru în sfârşit chipul căpitanului Gray. Era un tip bronzat, ars de sorii mai multor galaxii.

— Raportez, domnule Blord. Îmi pare rău, dar nu-l putem identifica. A fost împuşcat înainte de a fi aruncat în spaţiu. Ucigaşii şi-au luat toate măsurile de prevedere.

— Aha! exclamă Blord, fără însă să comenteze. De fapt în acel moment începu să fie de-adevăratelea interesat de acel caz.

Nouă ore mai târziu iahtul lui Blord se întâlni cu *Zand.* În câteva clipe experţii fură pe cargou. Cercetările începură.

Blord privea cadavrul. Are în jur de patruzeci de ani, se gândea. O figură inteligentă, sensibilă, încrezătoare… asta conta

mai mult. Nici măcar moartea nu-l putuse tulbura. Asemenea oameni nu-şi pierd uşor urma prin oraşul galaxiilor. Trebuia să existe pe undeva fişa lui de identitate.

Apăru cineva care-i făcu câteva fotografii. Blord se trase mai la o parte. Ajunse, fără să vrea, alături de căpitanul Gray şi se simţi obligat să-i explice de ce se afla acolo.

— Mi-au atras atenţia două lucruri, începu el. Erau foarte hotărâţi să distrugă cadavrul. Pe de altă parte, şi-au riscat pielea încercând să vă împiedice să-l luaţi voi. Concluziile sunt limpezi. Avem de-a face cu nişte ţipi duri, ticăloşi experimentaţi, care nu lasă nicio urmă pe unde trec. Probabil li s-a spus că de data asta cel ucis era o persoană însemnată. Prima dovadă că am dreptate este că n-au lăsat asupra mortului niciun obiect care să ne ajute la stabilirea identităţii.

Aşa era. Doi oameni întorseseră hainele mortului pe toate feţele, doar-doar or găsi un indiciu cât de mic, o etichetă, ceva. Până la urmă se lăsaseră păgubaşi.

Unul dintre ei spuse:

— Sunt făcute din stofă, imitaţie de lână, ceva foarte obişnuit. Se vând miliarde de metri din asemenea material pe an. Fără măcar o etichetă de la croitor, ne e practic imposibil să aflăm cine e.

Ridică neputincios din umeri. Nu era singurul dezamăgit. Cel de la aparatul de raze X turba de furie:

— Prostul ăsta era perfect sănătos. N-avea nici măcar o măsea cariată. Nicio intervenţie chirurgicală. S-au gândit nemernicii că în fişele de la poliţie sunt înregistrate toate bolile, toate operaţiile suferite.

Se părea că nici măcar amprentele lui nu existau la poliţie. Ceva mai devreme Blord îi dăduse Evanei fotografia cu amprentele şi ceruse să fie comparate cu înregistrările poliţiei. Înainte ca echipa să ajungă pe *Zand,* şeful unităţii, care de altfel se purtase destul de prietenos, îl anunţase: „Nu există o asemenea înregistrare”.

Blord se apropie de cadavru şi-i studie atent capul, care fusese zdrobit. Unda laser penetrase craniul imediat deasupra urechii drepte, traversase creierul şi ieşise prin tâmpla stângă. Moartea survenise instantaneu. Interesantă era însă direcţia undei laser. Blord se îndepărtă şi le făcu loc celor doi care

acopereau cadavrul.

— Bineînţeles, spuse el. A fost împuşcat exact înainte de a fi fost aruncat în spaţiu. L-au împuşcat de aproape, dintr-o parte. Oricum, criminalii nu puteau fi siguri dacă rana a fost sau nu mortală, pentru că practic forţa undei laser l-a aruncat din navă. Blord tăcu şi se încruntă. Spera că ucigaşii vor acţiona în continuare. Cu cât va mai trece ceva timp, cu atât îndoielile lor vor spori.

— Să presupunem, vorbi din nou Blord făcând o grimasă, că vor încerca să se convingă. Ştim cu toţii că în corpul oricărei fiinţe umane lăsate libere în spaţiu se declanşează, din cauza stării de vid, hemoragie internă. Dar oamenii ăştia n-au fost prea prudenţi. Probabil că n-au verificat dacă nu cumva victima lor purta pe sub haine un costum transparent de salvare pentru asemenea cazuri. În mod normal, asta l-ar fi putut scăpa de la moarte. Dar cum Gray l-a recuperat atât de repede, ei n-au avut cum să fie siguri dacă a murit sau nu.

Continuă, prins de gânduri:

— Aşa că, interceptând, fără îndoială, convorbirea mea cu căpitanul Gray, acum vor şti sigur unde să-l caute. O să aranjăm pe cineva în aşa fel încât să arate exact ca mortul. Şi ştiu şi cine are să se ofere voluntar pentru treaba asta: un fost agent comercial de-al nostru, pe nume Corbett.

Blord „ancoră” nava în aer, deasupra blocului Blord Building, apoi sări în grădină şi intră în biroul său aflat la ultimul etaj al clădirii. În momentul în care el deschise uşa, Evana se ridică de pe scaunul lui. Îl privi speriată, apoi zâmbi.

— Aveam un mesaj pentru tine, spuse, strecurându-se uşor în biroul ei.

Se întoarse repede, gândindu-se îngrozită ce-o să spună dacă el are s-o întrebe ce căuta la biroul lui. Se linişti însă când îşi dădu seama că atenţia lui era deja absorbită de mesajul pe care i-l lăsase. Tremurând încă din toate încheieturile, se întoarse la ea în birou şi se aşeză pe scaun. Treptat, simţea cum încordarea nervoasă dispare.

„Am reuşit, se gândea ea. Am reuşit pe ultima sută de metri, când eram gata-gata să renunţ. Am aflat cel puţin un amănunt important în legătură cu acea crimă.”

Totul apăruse absolut din întâmplare. Cel care privea acea

hartă avea impresia că vede o imagine tridimensională şi că poate observa fiecare din cele două sute de stele din orice unghi ar fi dorit. Altfel spus, dacă priveai o anumită constelaţie, ţi se părea că pe hartă apare numai ea. Evana trasase pe hartă nişte linii imaginare, notându-şi de fiecare dată într-un tabel, numele planetelor intersectate de acele linii. Mintea ei făcea tot felul de conexiuni logice. Căpitanul Gray şi străinul acela călătoriseră în aceeaşi direcţie înainte ca cealaltă navă să pornească înapoi. Acum, în mod sigur, nava misterioasă se ducea undeva anume şi venea de undeva. Era interesant de aflat aceste adrese.

Se prefigurară două rute posibile. În primul rând, direcţia din care veniseră criminalii. Planetele aflate pe acea linie erau Lanvery, Leprechaun, Lorelei. Se opri aici, pentru că…

— Lorelei. Da, sigur, Lorelei…

CAPITOLUL 23

BLORD NU MAI APĂRU decât după trei zile. În cea de-a treia zi, după ce se înseră, oamenii lui sosiră, aducându-l cu ei pe Corbett deghizat, însoţit de un individ dinţos, care se recomandă Silkes. Prins asupra faptei, Silkes recunoscuse că a încercat să-l omoare pe Corbett. Avea impresia că nimeni nu va putea să mai scoată nimic de la el. Dar se înşela.

După interogatoriu, Blord făcu un semn scurt din cap înspre agentul lui comercial.

— Bine, Corbett, ţi-ai făcut numărul. Acum, dacă te duci la Magrusson să-ţi prezinţi demisia, compania o să renunţe să te mai dea în judecată şi nici n-o să-ţi ceară să restitui banii pe care i-ai primit ca mită cât timp ai lucrat la noi ca agent comercial.

Tăcu şi îl privi scrutător pe celălalt.

— Chiar, câţi bani ai făcut tu din afacerea asta?

— Nouăzeci de milioane de stelari, răspunse Corbett calm, apoi plecă.

Blord se întoarse către Silkes.

— Se pare că această crimă are să pună la punct o mulţime de lucruri. Din fericire, ai recunoscut totul, aşa încât mă văd nevoit să-ţi dau o mie de stelari şi să te îmbarc pe un cargou care pleacă spre Pământ, să te las să te duci unde vrei, imediat cum vei ieşi din Ridge Stars.

După ce criminalul plătit ieşi din birou, Blord verifică din nou informaţiile pe care le deţinea. Nu era cine ştie ce, dar, într-un anumit sens, însemna totul. Cel care îl angajase credea că un om care murise era încă în viaţă. Îi dăduse lui Silkes numele lui. Într-un univers cu sute de mii de stele era uşor să faci pierdut un nume. Restul avea să fie foarte simplu.

A şi fost simplu. Dar oare cine era profesorul Philip Amand King? În douăzeci de minute primiră răspunsul de la Biblioteca

Centrală din Suderea. Trimiseră şi o fotografie şi biografia celui care era descris ca fiind specialist în probleme legate de regiunea lipsită de viaţă a planetei Lorelei.

— Lorelei! exclamă Blord în gura mare, după ce receptă mesajul. Ei, da, sigur, Lorelei…

O chemă pe Evana şi-i explică pe scurt ce aflase şi ce anume dorea. Fata dădu aprobator din cap şi ieşi zâmbind. O oră mai târziu, îi aduse hârtiile pe care de fapt ea le scrisese deja cu aproape patru zile în urmă. Erau trei foi diferite. Pe prima scria: *În ultimii doi ani, treizeci şi şapte de cargouri spaţiale au fost reţinute captive pe Lorelei. În istoria sistemului Ridge Stars, au fost atrase şi distruse de această planetă o sută, nouăzeci şi două de nave intergalactice. După părerea celor de la departamentul de transporturi, în ultimii cinci ani s-a înregistrat un număr de dispariţii mult peste medie. Traficul intergalactic s-a mărit de aproape o sută de ori în ultimii ani, de la deschiderea reţelelor de transport locale. Unităţile service au fost astfel suprasolicitate, ceea ce explică nivelul scăzut al calităţii reparaţiilor, responsabil pentru numeroase accidente.* Pe cea de-a doua foaie era scris: *Din cele treizeci şi şapte de nave capturate în ultima vreme de Lorelei, şase fuseseră întreţinute de noi, şaptesprezece de* ***Squire & Blakely,*** *patru de* ***Corliss Company,*** *iar celelalte de firmele enumerate mai jos.* Era şi o anexă, cu numele firmelor respective. Pe cea de-a treia pagină era o însemnare scurtă: *Profesorul Philip King, care se ocupa de această problemă, a dispărut în urmă cu o lună de la reşedinţa sa de pe Fasser IV. Până acum nimeni altcineva n-a reuşit să descopere o metodă de a pătrunde în zona lipsită de viaţă a planetei Lorelei.*

Blord puse hârtiile de-o parte şi o privi pe tânăra lui asistentă.

— Din câte înţeleg eu, profesorul King a descoperit o anumită însuşire a planetei Lorelei şi s-a lăsat ispitit de ideea de a-şi folosi găselniţa în mod ilegal. E vorba de recuperarea navelor eşuate pe Lorelei. Nu e greu să-ţi dai seama. Legea spune că cine salvează o navă eşuată primeşte drept recompensă jumătate din încărcătura ei. King şi ceilalţi cu care lucra doreau însă totul. King a aflat natura forţei care atrage vehiculele pe Lorelei. Curând, însă, a fost ucis. Criminalii nu erau siguri şi nu ştiu nici acum dacă el mai trăieşte sau nu. S-au gândit însă că, şi

dacă mai e în viaţă, n-ar avea curaj să vorbească, pentru că se făcea şi el, la rândul său, vinovat de crimă.

— Acum, o rugă pe Evana, aş vrea să afli tot ce se poate despre firma *Squire & Blakely Spaceship Service and Repair Corporation.* Mi se pare ciudat că şaptesprezece dintre nave au fost reparate şi întreţinute de ei.

Totul era mai mult decât suspect. Poate că-i plătiseră pe mecanicii de la alte forme să refuze comenzile pe care le primeau şi să-şi acopere astfel mârşăviile.

O chemă din nou pe Evana, care de-abia ajunsese în biroul ei şi-i ceru:

— Verifică bine şi cargourile.

Se simţi deodată mult mai bine. Întinse mâna şi apăsă una din tastele eldofonului. Imediat, pe ecran apăru chipul lui Magrusson, care, încruntându-se, îi explică situaţia. După ce Blord termină ce avea de spus, Magrusson îl întrebă:

— Uite ce e, Artur, de ce nu laşi tu poliţia să se ocupe de toată afacerea asta?

Observă expresia de pe chipul lui Blord şi se grăbi să-şi îndrepte greşeala:

— Ei, hai, acuma nu te înfuria. Ştiu că nu-ţi place ca poliţia să se amestece în treburile tale.

— Cel puţin deocamdată n-ar avea niciun rost, răspunse Blord.

Magrusson se uită la el gânditor.

— Da, înţeleg, ai nevoie de probe.

— Exact! confirmă Blord. Tribunalul n-ar putea practic să le dovedească vinovăţia.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Chipul lui Blord se întunecase.

— Am de gând să-l distrug pe cel care se află în spatele acestei afaceri, indiferent cine-ar fi el.

În ochii lui Magrusson se citea panica.

— Artur, rosti el cu o voce tremurătoare, tu ştii prea bine cum stau lucrurile. În ziua de azi nu mai poţi să distrugi o firmă făcând asupra ei presiuni financiare sau de orice altă natură. Cei de la Asigurări ar putea să-ţi confişte toate fondurile dacă le forţezi mâna.

Nu despre asta era însă vorba. Blord era furios că nu fusese

înţeles bine. Dar încordarea îi pieri când văzu chipul îngrozit al lui Magrusson, care-l implora să renunţe. Dolofanul îşi imagina deja averea uriaşă a lui Blord risipită şi se înfiorase.

— O să mă gândesc eu la o soluţie, îl linişti Blord în cele din urmă. Dar îşi aminti care era motivul pentru care de fapt îl sunase.

— Plec înspre Lorelei peste câteva minute, îl anunţă, şi vreau să-ţi dau câteva instrucţiuni.

După douăzeci de minute era deja plecat.

În „dimineaţa” următoare, după timpul din Suderea, Blord o sună pe Evana. O oră mai târziu, mesajul era încă pe eldofon. Blord era la masă când îşi dădu seama că ea ar fi trebuit să răspundă de mult. Merse în camera unde era pupitrul de comandă şi sună din nou. Îl găsi pe Magrusson. Chipul acestuia apăru pe ecran în câteva secunde.

— Domnişoara Travis… Imediat, să văd, răspunse acesta.

Schimbă câteva vorbe cu cineva, apoi apăru din nou, anunţând:

— Cei de la pază spun că Miss Travis a ieşit aseară imediat după ce ai plecat. Nu s-a întors încă.

Blord se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Mda, s-a purtat cam ciudat în ultimele zile…

Apoi, schimbând brusc subiectul, întrebă:

— Ai informaţia pe care ţi-am cerut-o?

— Încă nu. Dar navele se adună.

— O.K.!

Lorelei era o stea extraordinară. Nu era însă vizibilă de departe cu ochiul liber. Blord scoase capacul telescopului, îl reglă şi privi în direcţia planetei către care se îndrepta. Câteva steluţe străluceau pe cerul întunecat al unei nopţi de neuitat. Curând, descoperi şi planeta pe care o căuta.

Principala ei caracteristică era aceea că era alcătuită în proporţie de şaizeci la sută din heliu. Heliul, substanţă „inertă”, fusese în timp anihilat de focurile care izbucniseră în jurul planetei. Acum atmosfera ei nu era suficientă pentru a dezvolta materie vie, dar nu era nici definitiv moartă. Era un fel de instabilitate biologică.

Asemeni unor lipitori uriaşe, masele de heliu absorbeau şi ultimele izbucniri de energia a ceea ce, cu ani în urmă, fusese

un soare strălucitor. Şi asta nu era tot. Protejată de acţiunea altor sori pe de o parte de dimensiunile sale impresionante, pe de altă parte de viteza mică de rotaţie, plutea în întuneric, sorbind lacomă tot ce se apropia de ea, aşa încât nicio navă spaţială nu-i scăpa, indiferent de echipamentele electronice, gravitaţionale sau radioactive cu care ar fi fost dotată.

Blord avu mai puţin timp de meditaţie decât şi-ar fi dorit. Simţi o bufnitură ca o explozie. Îi izbise parcă fiecare părticică a corpului şi imediat fu inundat de o lumină orbitoare. În măruntaiele navei lui, motoarele masive începură să huruie şi să duduie îngrozitor, apoi se opriră. Blord simţi cum privirea i se înceţoşează… Avea senzaţia că pluteşte ca un balon. Îl durea fiecare muşchi… Se declanşaseră alarmele de pe Lorelei…

Probabil că iahtul fusese sabotat când a fost revizuit ultima oară. Astfel, pătrunsese deja în zona lipsită de viaţă a planetei Lorelei, soarele ucigaş.

Pierdu ceva vreme încercând să evalueze pagubele. Nava căzuse pe suprafaţa planetei. Avea o viteză de aproape şaizeci de mii de kilometri la oră în momentul în care Blord acţionă sistemul antigravitaţional de mare viteză. Ducea la bord aproape cincizeci de tone de explozibil. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă ar fi reuşit să-şi înscrie nava pe orbită? Cine ştie? Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Blord izbucni în râs, un râs înfundat, uşor forţat. Se întrebase de nenumărate ori oare cum avea să fie când o să i se apropie funia de par. Şi iată că ziua aceea sosise. Era captiv pe o planetă care modifica structura electronică a tuturor obiectelor aflate în vecinătatea sa. Iar maşinile, dependente de interacţiuni atomice de mare fineţe, îşi încetau instantaneu funcţionarea. Şi totuşi se pare că exista o modalitate de a le repune în funcţiune. Poate că profesorul King făcuse o asemenea descoperire. Zâmbetul i se şterse însă de pe chip când îşi aminti de ce se afla acolo. Răsuci de un fel de volan, care puse în mişcare o roată, în legătură cu o alta, mai mare şi tot aşa, până la o roată cu diametrul de circa cinci metri, care cântărea cincisprezece tone şi avea turaţia de o rotaţie pe minut. Acest dispozitiv avea rostul de a porni un dinam.

Era practic o centrală electrică pentru situaţii excepţionale. Electricitatea era forma de energie cea mai rezistentă la

acţiunea atmosferei de pe Lorelei. Nici aceasta nu putea de fapt să pună nava în mişcare, dar făcea posibilă comunicarea intergalactică prin eldofon.

Centrala începu să funcţioneze. Se aprinse becul de control al eldofonului, iar ecranul se lumină. Blord făcu legătura cu Suderea. După câteva secunde, pe ecran apăru faţa plinuţă a lui Magrusson.

— Salut, Artur! exclamă el.

Calmul dolofanului îl uimi pe Blord, dar îl şi ajută să se elibereze de tensiunea pe care o trăia. Rămase pentru o clipă tăcut, încercând să se relaxeze. În cele din urmă reuşi să schiţeze un zâmbet. Dar înainte ca el să spună ceva, Magrusson îl anunţă:

— Am aflat ce voiai să ştii în legătură cu *Squire & Blakely.* Uite, o să-ţi arăt chiar acum hârtiile, să le citeşti. E cea mai rapidă cale.

Ceea ce văzu Blord era un document uluitor. Andrew Squire şi Walter Blakely erau printre cei mai detestaţi oameni care trăiseră vreodată în Ridge Stars. Se ştia că fabricau droguri şi otrava *în-şapte-zile.* Fuseseră amândoi judecaţi pentru crimă, dar fuseseră eliberaţi repede, din lipsă de probe. Se ocupaseră cu un fel de trafic de carne vie pe planete îndepărtate, aflate la extremitatea sistemului solar. Despre o perioadă lungă din vieţile lor nu se ştia, oficial, nimic.

Dar cu timpul se pare că cei doi se mai potoliseră. Deveniseră chiar mai prudenţi. Cu cinci ani în urmă intraseră în nişte afaceri legale: producţie, reparaţii pentru nave spaţiale. În lumea financiară intergalactică se ştia că au bani lichizi şi depozite bancare în valoare totală de circa trei sute de milioane de stelari. La Blakely, ca hobby, scria „Femei”, iar la Squire, „Cluburi de noapte”.

— Mai ciudat e, spuse Magrusson după ce Blord termină de citit, că cei de la centrul de informaţii mi-au comunicat că Miss Travis a luat cunoştinţă de datele de pe aceste hârtii încă de acum trei zile… şi nu s-a întors încă…

— Cine ştie în ce s-o fi băgat, mormăi Blord. Trimite câţiva oameni s-o caute. Pune ea ceva la cale, dar mie povestea asta nu-mi miroase a bine.

Apoi se grăbi să întrebe:

— Unde se află acum navele?

— Vor fi în apropiere de Lorelei în douăsprezece, cel mult cincisprezece ore. Artur, vru Magrusson să afle, poţi să-mi spui ce ai de gând să faci?

Blord nici nu auzise întrebarea. Îşi făcea tot felul de socoteli. În cincisprezece ore bătălia lui ar putea fi pierdută sau câştigată. Trupul lui ar putea deveni o mână fumegândă de cenuşă ori s-ar putea pierde în spaţiu. În cele din urmă privi din nou spre chipul de pe ecran al lui Magrusson şi-l întrebă:

— Ce-ai făcut cu banii? Cât le-ai dat?

— Comandantul Jasper are cu el cincizeci de milioane de stelari, iar…

Tăcu şi făcu ochii mari.

— Acum am înţeles, Artur! Piraţii ăia, indiferent cine ar fi ei, de-abia aşteaptă să le pice ceva. O parte dintre navele pregătite vor ajunge pe Lorelei şi vor fi dezmembrate în câteva zile. Bineînţeles, ei se vor speria de faptul că i-ai descoperit şi vor fi şi ispitiţi de bani.

Înainte să poată răspunde ceva, Blord simţi o bufnitură care aproape îl aruncă de pe scaunul de la pupitrul de comandă. Avu o senzaţie puternică de gol în stomac şi-şi dădu seama ce s-a întâmplat: îl lovise din plin un obiect masiv.

Sosise deja nava pirat.

CAPITOLUL 24

SQUIRE, de la *Squire & Blakely,* era beat mort. Se tolăni pe tejgheaua barului. Îi era clar un singur lucru: tânăra aceea suplă şi prietenoasă era foarte interesată de persoana lui.

— Să mai luăm un rând, îi propuse Evana Travis.

Squire o privi printre aburii de alcool care-i înceţoşau mintea. Era un tip scund şi gras, cu un chip ca tăiat din topor. Ochii şi-i ţinea întredeschişi. „Sunt beat, se gândea. Şi asta e şansa mea.”

Apucă paharul cu băutură, îngăimând:

— Mulţumesc. Despre ce vrei să vorbim?

— Tocmai spuneaţi că vă interesează ideea mea şi că aţi vrea să mă angajaţi la firma dumneavoastră.

— Da, da, vino mâine. Dar nu-mi mai arăţi ăla o dată?

Evana scoase obiectul cerut din geantă. Era un aparat micuţ, numit *biograf.* Avea o istorie interesantă, dar Evana nu intenţiona să i-o spună acelui om ameţit de băutură. Îl luase de la departamentul de coordonare al *Blord Holding Company,* fără să ştie nimeni.

— Acesta e altul. Am două, spuse ea. V-am explicat, dacă-l foloseşti o dată, trebuie să-l laşi după aceea douăsprezece ore să se reîncarce.

Squire luă aparatul şi puse degetele pe senzori. Rămase apoi holbându-se la el, amuzat de ţiuiturile pe care le emitea.

— Ce naibii are? întrebă el uşor iritat. De ce ţopăie acele astea aşa?

— Trebuie să mai lucrez la el, răspunse Evana. Ştiu cum să-l pun la punct. Dacă aş putea avea acces la laboratoarele dumneavoastră pentru câteva săptămâni…

Se abţinu să zâmbească văzând că pe chipul celuilalt se citea o lăcomie feroce.

— În laboratoarele noastre? Mda, da, cred că poţi să perfecţionezi chestia asta la noi. Uite, mai spuse, scotocindu-se

prin buzunare, asta e cartea mea de vizită… Vino pe la noi mâine…

— Precis am să vin, răspunse Evana. Contul meu de la bancă e aproape epuizat.

A doua zi dimineaţă era ferm convinsă că planul ei avea să izbândească. Squire şi Blakely îmbătrâniseră făcând bani pe seama prostiei altora. Bineînţeles că n-ar fi lăsat să-i scape încă un fraier.

Evana nu se miră deloc atunci când fata de la ghişeul de informaţii îi spuse că Andrew Squire a venit personal să o conducă la noul ei loc de muncă.

Blakely era un tip înalt, solid, o copie mărită a partenerului său. El examină biograful cu ochi somnoroşi, sclipind de cruzime. După ce îl încercă, declară satisfăcut:

— Corect! Meniul de azi dimineaţă n-a conţinut nici vitamina C nici B1. Sigur că da, era normal să lipsească astea şi multe altele dintr-un singur fel de mâncare. Aha, uite-aici!…

Aparatul înregistra rapid toţi parametrii, iar Evana îşi dădu seama că Blakely o priveşte cu ochii aceia ciudaţi, fără însă să-i adreseze niciun cuvânt. Era clar că dorea să afle despre acel obiect mai mult decât fusese în stare să-i spună partenerul lui, ameţit de băutură. Fără să stea pe gânduri, Evana începu să-i explice tot ce auzise ea cu câteva săptămâni în urmă de la cercetătorul principal din laboratoarele lui Blord.

Era vorba, în esenţă, despre energia corpului omenesc, energie care variază atunci când organismul primeşte vitamine, minerale sau calorii. Inventatorul pornise de la ideea că proporţiile diferite în care aceste substanţe sunt absorbite pot fi stabilite prin măsurători, fie standardizate pentru întreaga rasă umană, fie alternând de la un individ la altul. În cel de-al doilea caz, aparatul, care indica substanţele necesare în organism, avea să fie folosit după un control medical atent. În varianta lui iniţială, acest aparat prezenta dezavantajul de a se încărca rapid cu energie, refuzând astfel să mai reacţioneze la variaţii de mare fineţe. Devenea astfel inutilizabil pentru circa douăsprezece ore. Şi asta din cauza unor tulburări în regimul energetic, pe care inventatorii, după sute de ani, nu reuşiseră să le corecteze…

Departamentul de coordonare de la *Artur Blord Holding Company* rezolvase problema saturaţiei energetice în mai puţin de o oră, în urmă cu trei săptămâni. Bineînţeles, Evana nu-i spuse asta lui Blakely. Îl vedea cum jubilează la gândul că, deşi inventarea aparatului nu mai era o chestiune de actualitate, îmbunătăţirea ar putea fi brevetată.

— N-o să fie prea complicat, îl asigură Evana, încrezătoare. Ultimele descoperiri legate de controlul câmpurilor de energie vor face ca totul să devină floare la ureche.

Înţelese, după ce termină de vorbit, că încheiase o afacere.

— Să comanzi tot echipamentul suplimentar de care ai nevoie, o sfătui Blakely, generos. Ne place ideea dumitale. Noi le dăm întotdeauna mână liberă celor care lucrează pentru noi.

Evana era hotărâtă să se târguiască:

— Mi-ar trebui câteva lucruri, începu. Dacă aş putea să primesc ceva bani pentru aparate şi…

Îi înmână o listă. Fără să o privească măcar, Blakely îi spuse partenerului său:

— Domnule Squire, vrei să dictezi în circuitul de înregistrare o procură prin care s-o împuterniceşti pe Leah Caroll… Am pronunţat bine numele? o întrebă el pe Evana.

Ea dădu din cap afirmativ, iar el continuă:

— … prin care s-o împuterniceşti, deci, pe Leah Caroll să comande echipament în numele nostru.

După ce Squire şi Evana semnară, Blakely se întoarse către ea şi o întrebă:

— Mulţumită?

Generozitatea lor era de-a dreptul impresionantă.

— Vai, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, rosti ea cu o voce încărcată de recunoştinţă.

După ce Evana plecă, Squire îi vorbi lui Blakely:

— Drăguţă fată! Cam prostuţă, dar… Chiar! ce-o să facem cu ea? întrebă, după o scurtă ezitare.

Partenerul său îl privi sever:

— Ce facem noi de obicei cu oamenii care, dacă i-am lăsa în viaţă, s-ar da grozavi cu realizările lor? Va muri în ziua în care va face minunea asta să meargă.

CAPITOLUL 25

STÂND ACOLO, pe scaunul pupitrului de comandă, Blord trăia unul din rarele lui momente de depresie. Îi răsună însă în timpane un bubuit de ciocan la una dintre intrări. Privi întunecat chipul lui Magrusson de pe ecranul eldofonului. Iată, se gândea, că şi Artur Blord, marele magnat din Ridge Stars este în sfârşit singur. Niciodată nu realizase în ce măsură depindea el de alţi oameni şi de o mulţime de maşini.

Îşi veni însă repede în fire şi-i spuse lui Magrusson:

— De-acum încolo să dormi la birou. Vreau să pot lua legătura cu tine oricând, zi şi noapte, până când o să am ceva nou să-ţi comunic. La revedere!

Întrerupse legătura înainte ca celălalt să poată răspunde ceva. Întinse mâna şi stinse singurul bec ce ardea. Rămase o vreme, singur, în întuneric. Apoi aprinse o lanternă electrică şi se îndreptă către camera de salvare. Îşi scoase toate hainele şi îmbrăcă, direct pe piele, un costum ca de cosmonaut subţire, transparent, dintr-o singură bucată. Se încinse în jurul bustului cu o centură cu butelii de oxigen, pe urmă se îmbrăcă la loc cu hainele sale. Câteva minute mai târziu trăgea de maneta care acţiona o trapă sub scaunul de comandă, în locul unde fusese acesta rămase în podea o gaură circulară. Pe acolo coborî Blord şi, trăgând de o altă manetă, repuse scaunul pe locul lui.

Nu era nimic miraculos, nimic original cu pasajele secrete. La fiecare dintre ele este interesantă forma inedită. În afară de firma care construise acel dispozitiv – o firmă de altfel obscură – Blord era singurul care ştia de acel culoar.

Merse grăbit de-a lungul unui coridor îngust şi ajunse într-o cămăruţă care părea, la prima vedere, nemobilată. Dar Blord apăsă pe un buton şi făcu să apară un scaun din podea. Un alt buton şi unul dintre pereţi deveni un panou cu aparatură de interceptare sonoră. Blord conectă toate aparatele la centrala

proprie aflată în încăperea de alături şi îşi puse căştile la urechi. Auzi clar zgomotul făcut de ciocanele pneumatice şi îşi dădu seama de unde venea. Invadatorii încercau să forţeze intrarea C-4. Nu avea să mai dureze mult…

În circa cinci minute zgomotul se opri. Apoi se auzi un fâsâit, urmat de un tropot de cizme pe podeaua metalică. Urmă o pauză scurtă, cât timp fu conectat pasajul de trecere de la o navă la cealaltă. Se auzi vocea cuiva care răcnea:

— Renson şi Messner, păziţi intrarea. Nu trebuie să mai pătrundă nimeni în nava noastră. Pete!

— Aici, căpitane Grieson!

— Pune o bombă la capătul coridorului.

Se auzi un foşnet, apoi un fel de scheunat, după care se aşternu liniştea. Dar nu pentru mult timp. Vocea lui Grieson răsună din nou, plină de satisfacţie:

— Asta o să-i împiedice pe cei care ar vrea să creeze o ambuscadă. Acum e-n regulă. Vreau ca nava asta să fie a mea în cinci minute. Omorâţi toţi bărbaţii, iar pe femei să le aduceţi la mine în cabină. Fiecare grup să trimită câte un om aici, la mine, să-mi raporteze. La treabă!

Era interesant să poţi urmări traseele tuturor grupurilor numai după zgomotele pe care le făceau.

— Nu e nicio femeie! Absolut nimeni!

Poate că e un iaht mai vechi, pe care nu l-am văzut de prima dată, se auzi o altă voce.

— Da… spuse altcineva. Atunci unde sunt morţii? Până acum au fost mereu morţi.

Blord îşi văzu confirmate bănuieli mai vechi. Se gândise mereu la navele capturate, cu ani în urmă, de Lorelei. Unele din ele probabil că se ciocniseră de ea. Altele, căzând într-un anumit unghi, intraseră pe orbită şi deveniseră un fel de sateliţi lipsiţi de viaţă, adevărate sicrie plutitoare pentru personalul şi pentru pasagerii aflaţi la bord. Niciodată, în istoria sistemului Ridge Stars, nu existaseră supravieţuitori ai vreunei nave pătrunse în zona moartă a planetei Lorelei.

Grieson tună din nou, furios:

— Cum? Nimeni la bord? Prostii! N-aţi aflat al cui e iahtul?

Se auzi un foşnet de hârtii, apoi se făcu linişte. Probabil că cineva îi dăduse căpitanului documentele lui Blord. Din nou

linişte. Era limpede că cineva fusese teribil de surprins. În cele din urmă, căpitanul izbucni în râs:

— Blord, deci? Marele Artur Blord! Aşadar, cel mai grozav om, cel care nu pierde niciodată, a căzut în capcană.

Râsul sarcastic încetă. Căpitanul întrebă ceva, dar Blord nu putu înţelege ce. Răspunsul pe care îl primi fu însă destul de grăitor. Mai mulţi oameni scoaseră strigăte de protest:

— Cum adică să-l aducem viu?…

— Noi îi omorâm pe toţi ăştia, nu?…

— Focul iadului să-i ardă pe prizonieri!

Un răcnet al lui Grieson îi linişti pe toţi.

— Ăsta l-a luat pe profesorul King, îi anunţă. Trebuie să aflu şi să spun la şefi ce ştie Blord despre şmecheriile noastre. Acuma apucaţi-vă să goliţi pe-aicea. Hai!

Blord îi aşteptă să ia de pe iaht tot ce putură lua. În câteva minute urmau să-l golească. Ieşi din încăperea de unde căpitanul Grieson comanda acţiunea care avea drept scop desfacerea în bucăţele a întregii nave.

În cabina căpitanului era o îngrămădeală de mese, scaune şi dulapuri. Mai avea şi un dormitor, care se vedea prin uşa întredeschisă. De când păşise pe acel cargou, Blord avusese impresia că aude nişte zgomote ciudate. Erau motoarele, care mergeau undeva dedesubt. Deşi existau protecţii fonice, zgomotul motoarelor se auzea clar. În acel colţ îndepărtat de spaţiu, huruitul acesta era ceva pur şi simplu miraculos. Motoare electrice funcţionând în zona moartă a planetei Lorelei! …

Blord se aşeză pe scaunul pe care i-l arătase căpitanul. Nu avea timp de pierdut. Scopul cu care venise aici era să ajungă la bordul navei-patrulă, nava pe care se afla în acel moment, şi, prin forţa banilor, să obţină informaţiile de care avea nevoie. Voia să ştie exact dacă Squire şi Blakely erau cei care coordonau bandele de piraţi sau nu. Voia să afle numele altor nave-patrulă, numele comandanţilor lor şi, dacă era posibil, dorea o listă cu toţi mecanicii care participau la sabotaj. Şi, bineînţeles, încerca să descopere secretul motoarelor care puteau funcţiona în condiţiile de pe Lorelei.

Grieson nu-i făcu prea multe probleme. Când Blord îi oferi suma de unsprezece milioane de stelari, faţa acestuia se

congestionă şi se acoperi brusc de sudoare.

— Uite ce e, omule, mormăi Grieson răguşit. Eu execut numai. Dar ştiu că treaba asta cu Lorelei n-o să mai dureze un an. Dacă poţi să-ţi dai seama de ceva… Da’ cu animalele astea de pe aici…

Făcu un semn cu mâna către cabinele echipajului, în primul rând, îi ceru Blord, vreau să-mi scoţi nava dincolo de zona de influenţă a planetei.

Şi asta era uşor. Fu rezolvată şi problema cine să vorbească cu echipajul. Căpitanul urma să primească unsprezece milioane de stelari, o sumă pe care, ca pirat, n-ar fi putut s-o câştige toată viaţa lui. Se angajă deci să vorbească şi cu oamenii, să le spună că vor primi de la Blord câte o sută de mii de stelari fiecare. Banii aveau să fie plătiţi în spaţiu, în condiţii convenabile pentru toată lumea.

Blord rămăsese în pragul uşii şi privea scena fascinat. Mai avusese el de-a face cu ţipi duri, dar toţi se ocupau cu treburi mai mult sau mai puţin cinstite, iar demnitatea era pentru ei mai degrabă o trăsătură de caracter. Aici domnea frica. Atmosfera era încărcată cu o stare de violenţă latentă.

Explicaţiile nu erau suficiente, dar matahala de comandant era un adevărat negustor. O lua mereu de la capăt cu onestitatea lui Blord. Îi repezise pe toţi cei care îndrăzniseră să-l întrerupă. Era atât de hotărât, încât pentru moment nimeni nu i se împotrivea în niciun fel.

Nu-i fu însă de folos niciun argument. Suspiciunea era prea mare. Suma imensă oferită nu mai însemna nimic pentru oamenii cărora le fusese anulată orice fel de capacitate de a judeca dacă ceva e bine sau e rău. „Moartea! cereau ei. Un om mort nu mai poate niciodată să vină ca martor şi să identifice un pirat!”

Disputa luă sfârşit când unul dintre ei strigă:

— Ăsta s-a dat cu Blord. Să-l aruncăm şi pe el în spaţiu!

Grieson nu ezită nicio clipă. Se apropie de cel care vorbise şi-i trase un pumn în figură. În cădere, omul îşi zdrobi ţeasta. Rămase mort pe loc.

Liniştea care se aşternuse fu tulburată de vocea răsunătoare a lui Grieson:

— Bine, idioţilor! N-am chef să mă cert cu voi. Am fost

însărcinat să vă comunic oferta şi o să vă las o oră să vă gândiţi. După aia veniţi să-mi spuneţi ce-aţi hotărât. Dacă vreunul din voi mai vociferează v-a luat mama dracului. Acuma luaţi-l pe ăsta de-aici şi căraţi-vă!

Ieşiră toţi cu coada între picioare. Fără nicio îndoială, căpitanul Grieson ştia cum să-şi stăpânească echipajul. Uriaşul se afundă într-un scaun.

— Unsprezece milioane de stelari, mormăi. Dar îţi dai seama că nu pot să-ţi ofer nimic altceva în schimb?

— O, ba da! răspunse Blord, şi ai să primeşti pentru treaba asta un milion de stelari, indiferent dacă eu trăiesc sau nu.

Aşteptă o clipă, să vadă sclipirea aceea în ochii lui Grieson. Acesta îl întrebă:

— Şi cum ai să te descurci?

— Lasă-mă, îi ceru Blord, să-l sun pe Magrusson. El nici nu ştie în ce m-am băgat. Poţi să asculţi şi să-ţi dai seama de asta după ce spune el. O să-l anunţ să te plătească dacă tu îmi dai ce ţi-am cerut.

Câteva minute bune domni din nou liniştea. Comandantul privea fix în podea. În cele din urmă spuse:

— De unde ştii că n-am să ţi-l iau după ce termini de vorbit? Iar milionul va fi oricum la mine.

— Ştiu, pentru că dacă scap de aici în viaţă am să-ţi dau şi celelalte zece milioane.

Din nou linişte. Apoi:

— Ce vrei să fac?

Blord îi spuse ce avea de făcut.

O jumătate de oră mai târziu, Blord se îndrepta hotărât către ieşire. Uşa avea gheaţă pe margini. Simţi un fior rece străbătându-i trupul. Privi neliniştit cum se deschidea încuietoarea. Aerul pătrunse înăuntru cu un şuierat. Blord nu ezită. Nu avea de gând să fie împuşcat ca profesorul King. Înainte ca cei doi să tragă, el îşi făcu vânt şi sări în gol. Întunericul spaţiului îl înghiţi imediat.

CAPITOLUL 26

ÎN CEA DE-A ŞASEA ZI de când fusese angajată la *Squire* & *Blakely,* Evana Travis se duse la lucru ca de obicei.

„Uită-te la mine, se gândea ea. Sunt secretara lui Blord de puţin timp şi i-am învăţat deja metodele atât de bine, încât pot să rezolv o problemă pentru care el n-a găsit încă o soluţie."

Înainte cu o zi îl sunase pe Magrusson şi aflase că Blord era tot în spaţiu. Asta o făcuse să se hotărască. Aceea avea să fie ultima zi de lucru la *Squire & Blakely.* În acea dimineaţă trebuia să termine ce făcuse acolo şi să se întoarcă în Blord Building înaintea şefului său.

Râse, mulţumită de ea, conştientă că făcuse ceva extraordinar.

„Problema lui Artur, se gândea ea, este că nu a tras toate foloasele de pe urma escrocului de Corbett. I-a folosit numai trupul, nu s-a gândit că i-ar fi fost mult mai util în alte moduri."

Îşi petrecu dimineaţa aşa cum îşi propusese, dar, când să plece la laborator, se deschise uşa şi intrară cei doi, Andrew Squire şi Walter Blakely. Cel mai scund rânjea.

— Cum merge treaba? o întrebă.

În comportamentul lor era ceva ce o neliniştea. Reuşi însă să zâmbească.

— Mai am nevoie de câteva zile, răspunse. Trebuie să mai fac nişte îmbunătăţiri care să reducă timpul de saturare. Vreau ca totul să fie perfect.

— Arată-mi şi mie unul din aparate, îi ceru Blakely.

Ea i-l întinse. Squire, care stătea puţin mai încolo scoase din buzunar un pistol. Se uită la Blakely, aşteptând parcă un ordin. Fără îndoială, el era subalternul, iar Blakely, şeful. Cel mai mare nu era înarmat. Fuma dintr-o ţigară, tolănit pe una din banchetele de metal. În ochii lui somnoroşi plutea o expresie de mulţumire, de împăcare cu toată lumea.

Evana îl privi încordată, întrebându-se dacă au aflat cumva ce făcuse ea. În cele din urmă murmură:

— Eu nu prea înţeleg…

— Nu înţelege, domnule Squire, o îngână Blakely ironic.

Squire nu întoarse capul. Privirile îi erau aţintite asupra ei.

— Dar e simplu, continuă celălalt. Noi riscăm să fim arestaţi pentru piraterie. O să ne trebuiască vreo câţiva ani şi o grămadă de parale să ne plătim cauţiunea. Aşa că nu ne putem permite să pierdem biograful. După părerea mea, când o să-l poată folosi toată lumea, noi vom avea profituri de aproape un miliard de stelari.

Departamentul de coordonare al Artur Blord Holding Company estimase chiar la mai mult.

Blakely se enervă dintr-odată. Fără să-şi ia ochii de la Evana, ordonă:

— E-n regulă, Squire. Trage!

Blord făcu o singură greşeală. Când îşi făcu vânt să sară, puse piciorul pe marginea trapei de ieşire. Răceala metalului pătrunse prin pantof până la piele, trecând prin costumul de protecţie pe care-l purta. Chiar şi dacă îşi trase repede pe cap gluga pe care erau fixate tuburi pentru capsulele de oxigen şi reuşi să vâre înăuntru una din capsulele pe care le avea prinse de centură, continuă să-şi simtă piciorul îngheţat după contactul cu metalul acela care rămăsese multă vreme în vid.

Acolo, în spaţiu, nu mai exista nicio problema. Nici durere, nici nelinişte, numai întuneric şi aşteptare. Capsula de oxigen sub presiune se destupă, iar Blord putu să respire perfect. Fiecare recipient dura douăzeci de minute. Piciorul începu să i se încălzească treptat, aşa încât în scurt timp nu mai avea nicio senzaţie neplăcută. Pentru că în spaţiu nu mai există nimic rece. Rece e gheaţa, rece e zăpada, aerul care te împresoară. Toate aste sunt reci, iar temperatura lor se transferă asupra organismelor vii.

Dar spaţiul înseamnă absenţa temperaturii. În acel vid absolut, căldura oricărui corp se transformă în radiaţie.

După vreo două-trei ore, Blord nu mai simţea acea căldură plăcută care-l copleşise. Începuse să i se facă frig. Nu trecu însă nicio jumătate de oră până când detectorul de energie pentru

care îi plătise lui Grieson un milion de stelari îşi făcu datoria.

Apărură şase nave spaţiale. Blord fu luat la bordul celei pe care se afla comandantul Jasper.

Trecuse aproape o lună când Magrusson dădu buzna în biroul lui Blord de pe Delfi II. Era palid şi tulburat.

Artur, îl anunţă, tocmai m-a sunat de pe Fasser IV comisarul Hedgerow. Vrea să vorbească cu tine.

Cu cât Blord era mai calm, cu atât directorul său general se agita mai tare.

— Nu înţelegi?! izbucni acesta din nou. E o oficialitate guvernamentală care poate să-ţi confişte tot ce ai dacă dovedeşte că din cauza ta a falimentat firma *Squire & Blakely.*

— Fă-mi legătura, ceru Blord sigur pe el.

Pe ecran apăru chipul unui om „bine hrănit”. Când vorbi, vocea îi răsună plin, baritonal. După câteva minute, Blord îl întrerupse:

— Asta e o noutate pentru mine. Nu ştiam că în ziua de azi mai există firme care pot da faliment. Credeam că toate îşi iau măsuri de protecţie, chiar şi împotriva unor gesturi nesăbuite de moment. Cum de li s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Ca orice altă firmă, îi explică Hedgerow, *Squire & Blakely* are angajaţi împuterniciţi să cumpere echipamente. E drept că întotdeauna apar şi escroci, dar…

Blord îşi aduse aminte de unul pe nume Corbett şi zâmbi sarcastic.

— Din fericire, spuse, găinarii ăştia nu merg niciodată prea departe.

Comisarul râse cam silit.

— *Squire & Blakely* n-a avut norocul ăsta. Un agent comercial – o femeie – a încheiat în numele lor un contract de o sută de miliarde de stelari, prin circuitul de înregistrare. E vorba de maşini uzate, care nu mai pot fi revândute. Firma a dat, astfel, faliment.

— Bine, dar dacă e vorba de o femeie, eu ce legătură am? se miră Blord.

— Domnule Blord, recenta dumneavoastră victorie a făcut vâlvă în lumea presei. Nu s-a făcut însă public faptul că atât Grieson, căpitanul navei-patrulă de pe Lorelei, cât şi Leah

Caroll, agentul care a ruinat firma *Squire* & *Blakely* au dispărut fără urmă. O parte din membrii echipajului au acuzat firma amintită. Cum cei doi patroni ai firmei nu mai au în prezent niciun fel de disponibilităţi materiale, povestea asta ar putea să dureze câţiva ani buni. De aceea au apelat la un comisar guvernamental. Vreau să vă întreb un singur lucru, domnule, adăugă Hedgerow serios. Squire şi Blord susţin că o ameninţau pe fată cu o armă, apoi, când s-au trezit, şi-au dat seama că fuseseră în stare de inconştienţă timp de optsprezece ore. Eu acum tare aş vrea să ştiu: cum a făcut ea asta?

— Uite ce e, răspunse Blord. Cred că pot să-ţi explic. Eu unul folosesc o mulţime de metode diferite de apărare împotriva eventualilor intruşi. Dacă aş fi fost în locul acelei Leah Caroll, aş fi folosit un gaz paralizant care se emană atunci când ridici mâna într-o anumită poziţie. Efectul lui e instantaneu.

Hedgerow râse admirativ.

— Felicitări, domnule Blord. După cum ştii, criminalii recidivişti nu au dreptul să apară în faţa instanţei ca reclamanţi. Aşa încât, chiar dacă am afla cumva că în spatele acestei afaceri se află vreun angajat de-al dumneavoastră, tot n-am putea să vă acuzăm de nimic.

Oficialul, plin de respect, făcu un gest aprobator din cap. Apoi imaginea lui dispăru de pe ecran.

Blord se întoarse şi îl văzu pe Magrusson ştergându-şi faţa cu o batistă.

— Şi dacă, îngână el, Squire şi Blakely n-au să fie găsiţi vinovaţi?…

Tremurând tot, mormăi:

— Artur, Evana asta mă omoară cu zile. Dacă se mai apucă vreodată de aşa ceva, eu… Dar citesc în ochii tăi că tu o aprobi, îngăimă el privindu-l pe Blord.

Acesta zâmbi:

— Aşa e. A dovedit că ştie să se descurce în competiţia din Ridge Stars. E chiar interesant s-o urmăreşti cum evoluează. Este exact tipul de femeie care-mi place. Ridicându-se în picioare, adăugă:

— Cred că am să mă duc să-i spun şi ei asta.

CAPITOLUL 27

— CÂND SUNT ÎN SPAŢIU mă simt apărat de neamuri de teapa ăstuia, spuse Blord, privind înspre cel care zăcea, inconştient, pe pat.

Avea în jur de patruzeci de ani, păr blond şi un chip care, chiar şi în situaţia critică în care se afla, exprima cruzimea. Îl chema Fred Gantley şi era singura rudă a lui Blord încă în viaţă.

Blord se întoarse cu spatele spre pat şi-l întrebă pe agentul care-l adusese pe Gantley la hotelul Suderean de pe Delfi II:

— Cu cine a avut de-a face, Lodge?

— Bineînţeles, zâmbi acesta, cu toţi magnaţii din Ridge Stars.

Şi începu să-i numească.

Blord îl asculta dus pe gânduri. Sosirea vărului său de pe Pământ nu-l mişca prea tare, mai ales că nu-l mai văzuse pe Gantley niciodată. Pe urmă, auzise tot felul de vorbe, cum că acesta era hotărât să facă bani de pe urma lui.

După ce Lodge îi termină de înşirat toate acele nume, Blord dădu serios din cap şi spuse:

— Cred că e ceva serios. Aş vrea să ştiu, numai, până unde aveau de gând să meargă?

— Îl anchetaţi chiar aici, în hotel? întrebă Lodge.

— Da, fu răspunsul lui Blord.

Nu se mai obosi să-i explice că hotelul era proprietatea sa şi că orice cuvânt de-al lui devenea aici lege. Adăugă, însă:

— Marian Clarke şi ajutoarele ei sunt în camera de alături, îi controlează bagajele. Imediat cum termină cu asta vom afla care sunt cele mai recente evenimente stocate de creierul dragului meu văr.

— Cred că o să fie palpitant, râse Lodge. Eu însă aş vrea să trag un pui de somn. Să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de mine, şefu’, mai spuse el, apoi plecă.

— Douăzeci şi opt de oameni! exclama Blord o oră mai târziu, clătinând mirat din cap. Apoi ridică din umeri, întrebând: altceva ce mai avem?

Marian Clarke era calmă.

— A primit cinci costume, explică ea. Fiecare dintre ele era dotat cu tot felul de dispozitive electronice. Cu totul, erau nouă microfoane şi trei aparate care puteau transmite imagini ale tuturor celor aflaţi în apropierea lui. Acum, adăugă ea repezit, dacă vrei să iei loc, o să scotocim puţin prin amintirile lui şi, de asemenea, o să vedem nişte lucruri pe care el nici măcar nu le bănuieşte. O să aflăm astfel exact cine se foloseşte de el.

Imaginile care se derulară pe ecran erau foarte diferite ca importanţă şi ca intensitate. Dar Blord nu era omul care să se plictisească privind aşa ceva. El făcuse carieră în Ridge Stars numai pentru că fusese în stare să anticipeze primejdiile şi pentru că era receptiv la evoluţiile neprevăzute ale evenimentelor. Nu-şi dădea întotdeauna seama imediat de semnificaţia unei anumite scene. Realiza că e vorba de ceva interesant de-abia după ce imaginea respectivă trecuse deja.

Făcu un semn cu mâna înspre Marian, spunând:

— Animalele astea mici… da, da, alea de acolo… Să le mai vedem o dată. Mai privi o dată arătările acelea micuţe şi cu coarne care reveniseră pe ecran. Se încruntă, dar nu mai spuse nimic până la sfârşit.

Mai târziu, în timp ce o întreagă echipă strângea echipamentele şi evacua încăperea, Marian vru să ştie:

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit la scârboşeniile alea?

— Ai mai văzut aşa ceva vreodată? o întrebă Blord.

Ea răspunse, ridicând din umeri:

— Există atâtea feluri de animale pe planetele colonizate, încât nimeni, cred, nu poate să le cunoască pe toate. Tu le-ai mai văzut vreodată?

— Le-am văzut desenate, rosti el, pe pereţii unei clădiri care nu mai există de mult.

Marian îl privi curioasă. Apoi ochii ei scânteiară de uimire.

— Şi eu, şopti. Dar credeam că după ce i-ai dărâmat castelul, Skal a părăsit partea asta de galaxie. Se priviră, amândoi la fel de nedumeriţi.

— Dar de ce i-au arătat vărului tău aceste animale? O fi poate

o cursă. Şi pe urmă, de ce ar risca Skal să ducă asemenea animale cu el? De unde provin oare? Şi la ce folosesc?

Blord izbucni în râs.

— Mă ameţeşti cu întrebările tale. Crezi că eu pot să-ţi răspund la toate?

Tăcu. Chestia asta cu Skal nu era deloc amuzantă. Agil, şiret, deţinător al unor secrete ştiinţifice necunoscute de oameni, Skal reuşise să scape nevătămat atunci când i-a fost dărâmat castelul. Blord nu uitase nicio clipă asta.

Încercând să-şi amintească ceva, spuse:

— N-am aflat încă un lucru: ce anume l-a determinat pe vărul meu să bată drumul până aici. Parcă nu-mi vine să cred că vrea numai să obţină de la mine nişte bani, când atâţia ani de zile…

Dintr-un colţ al camerei se auzi bâzâitul eldofonului.

Blord făcu legătura, iar pe ecran apăru chipul dolofan al lui Magrusson. Era palid şi speriat. Când vorbi, vocea lui semăna mai degrabă cu un scheunat jalnic.

— E de necrezut, Artur. Ăsta e jaf la drumul mare, să ştii. E…

Blord se aplecă uşor spre ecran.

— Stăpâneşte-te, Magrusson.

Se cam răstise, deşi era de-acum obişnuit cu ieşirile melodramatice ale directorului său general.

Magrusson se agită însă şi mai tare.

— Artur, dar nu înţelegi! E guvernul oficial din Ridge Stars şi ăştia pot să…

Tăcu, făcând un efort vizibil să se abţină şi în cele din urmă spuse:

— Mai bine vorbeşti tu personal cu omul. O să-ţi explice el mai bine decât sunt eu în stare.

Pe ecran apăru chipul unui tânăr arogant. Purta uniforma albastră a Poliţiei Ridge Stars. Şi tonul lui era la fel de arogant ca şi înfăţişarea.

— Dumneata eşti Artur Blord de la *Artur Blord Holding Company, Limited*? întrebă el.

Blord îl privi curios. Nu ştia cine e, dar îl surprinse acea ostilitate făţişă din partea unui poliţist. Multă vreme el şi-l considerase prieten pe comisarul Lane Stetson. Dar chipul pe care-l vedea acum prin eldofon nu părea deloc prietenos.

— Da, răspunse într-un târziu. Eu sunt Artur Blord.

Celălalt vorbi:
— Am fost însărcinat să vă informez că începând de astăzi s-a fixat un impozit de douăzeci şi cinci la sută pe tranzacţiile interplanetare ale companiei *Artur Blord Holding Company, Limited.* Toţi banii vor fi vărsaţi în contul comandamentului general al poliţiei, de pe Marmora II, în data de întâi a fiecărei luni. Veţi primi în curând spre semnare şi un acord formal. Asta-i tot.
— Stai puţin! clipi nervos Blord. Ce…
Magrusson bombănea:
— Douăzeci şi cinci la sută! E nemaipomenit! Artur, suntem ca şi ruinaţi!
— Magrusson, îl certă Blord, iar grăsanul se potoli. Tinere, se adresă el ofiţerului de poliţie, eu nu sunt la curent cu aşa ceva. Mă văd nevoit să-ţi cer explicaţii. Poliţia nu are dreptul să perceapă niciun fel de taxe. Asta e apanajul organizaţiei îndreptăţite în mod oficial să se ocupe de impozite în Ridge Stars.
Tânărul ofiţer răspunse:
— Am primit o autorizaţie absolut valabilă. Principalul motiv este acela că fenomenul de piraterie e în continuă creştere. Magnaţii care sunt beneficiari ai serviciilor noastre de protecţie trebuie să ne achite această taxă – o cotă de douăzeci şi cinci la sută. Cine refuză să plătească nu va primi protecţie din partea poliţiei.
Ridicând din umeri, adăugă, parcă şi mai arogant:
— Noi aşteptăm să primim prima plată în întâia zi a lunii următoare.
Cu un zgomot surd, chipul ofiţerului dispăru de pe ecran.
Blord rămase câteva clipe nemişcat, apoi se uită ironic spre Magrusson, care tremura tot. În cele din urmă se întoarse şi privi către trupul nemişcat al lui Fred Gantley. Spuse ca pentru sine:
— Nu se poate să nu fie o legătură între ăsta şi… dar…
Îşi întoarse din nou privirea către directorul său general, care era încă la eldofon.
— Magrusson, am să-l caut pe Lane Stetson, comisarul, să aflu ce se petrece. Noi nu avem nicio obiecţie când trebuie să ne achităm de nişte obligaţii legale. Eu însă cunosc problema

pirateriei intergalactice la fel de bine ca şi ei şi ştiu că o asemenea acţiune extremă nu se justifică nicicum. Spaţiul est infinit, navele-pirat pot dispărea uşor, iar ascunzişurile sunt practic în număr nelimitat. Nicio sumă de bani plătită poliţiei n-ar putea schimba nimic din toate astea. Eşti de acord cu mine, nu?

Imaginea lui Magrusson dispăru de pe ecran. Blord apăsă câteva butoane, apoi, în locul directorului general apăru un operator în uniformă.

— Regret, spuse el după ce ascultă solicitarea lui Blord. Domnul Lane Stetson nu mai lucrează în Poliţie. Iar Jason Gregory, noul comisar, nu poate accepta în acest moment nicio convorbire.

— Unde e Stetson? întrebă Blord.

— Îmi pare rău, veni replica pe un ton oficios, nu-mi este permis să dau niciun fel de informaţii.

Chipul poliţistului se întunecă, apoi dispăru de pe ecran. Apăru din nou Magrusson. Blord se gândea încruntat. În cele din urmă şopti:

— Magrusson, se întâmplă ceva. Eu plec pe Marmora II. Am să-ţi comunic mai târziu… Ce s-a întâmplat?

— O, Artur, nu vreau să te supăr cu mărunţişuri într-un moment ca ăsta, dar vei lipsi de aici cel puţin câteva săptămâni şi… Ce facem cu *Strigoiul*?

— Asta-mi mai lipsea! bombăni Blord. O să trebuiască să te ocupi tu de asta, Magrusson. Eu nu mai am timp.

Magrusson insistă:

— Ţi-am spus, Artur, toată lumea zice că e… şi pe urmă, ai promis că te duci tu să vezi despre ce e vorba!

— Nu vă mai purtaţi ca nişte puştani, îl repezi Blord.

Întrerupse convorbirea şi se întoarse spre Marian.

— Ai tu grijă de el, Marian, te rog, îi spuse, arătând cu capul spre Gantley. Apoi ieşi fără să mai rostească niciun cuvânt.

CAPITOLUL 28

BRIAN EMERSON se întoarse cu spatele la eldoreceptorul care de o oră era conectat la aparatele instalate în costumul lui Gantley şi-şi frecă satisfăcut mâinile una de alta.

— Se pare că am reuşit, Ashleyton, spuse. Cade în cursa pe care i-am întins-o.

Rămase în picioare, iar statura lui saturnină era de-a dreptul impresionantă. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani. Zâmbetul pe care-l afişa nu diminua ci, dimpotrivă, accentua parcă impresia de putere fizică şi psihică pe care acest om o emana.

— Ştii, Ashleyton, vânarea unui om de talia lui Blord oferă o plăcere intelectuală care te face să crezi că viaţa merită trăită. De data asta sunt absolut sigur că nu mai are nicio şansă. Ideea de a-l aduce aici pe vărul lui a fost pur şi simplu genială.

— Pe mine tare m-ar interesa departamentul lui de coordonare, vorbi Ashleyton.

Emerson aprobă din cap încântat.

— Fiecare din noi e interesat în câte un fel de Blord. Să punem mâna pe el şi pe urmă mai vedem noi…

Ashleyton se încruntă.

— Ce-au vrut să spună ultima oară, când au pomenit cuvântul „strigoi”?

Emerson făcu un semn de nerăbdare din mână.

— De ce te ocupi de neurasteniile unui amărât de funcţionar? Partea cea mai grozavă, rânji el, este că Blord a ajuns un nimic, o simplă îmbucătură la ospăţul celor mai buni. Mor de nerăbdare să văd ce faţă are să facă atunci când va afla că întregul guvern din Ridge Stars este acum în subordinea mea…

Trecură două săptămâni şi cinci zile. Fusese o perioadă foarte importantă pentru Emerson, şeful comandamentului poliţiei. În fiecare oră, zi şi noapte, primise, din toate colţurile galaxiei, ştiri

despre oameni care fuseseră ucişi, înlocuiţi sau daţi dispăruţi. În locul câtorva mii de ofiţeri guvernamentali fură plasaţi agenţi de-ai lui Emerson, în cele mai importante posturi. Metodele lor de lucru erau crima, jaful, şantajul.

Emerson se droga ca să poată rămâne treaz. Nu dormea decât câte cincisprezece douăzeci de minute. În aceste condiţii, şi cel mai puternic om începe să cedeze. Într-o dimineaţă, privind data afişată de deşteptător, îşi aduse aminte de Blord. Agitat, îl chemă urgent pe Ashleyton. Aşteptând ca acesta să sosească, se ridică în picioare şi se apropie de fereastră. Era un geam uriaş, din plastic transparent, de la care vedea un peisaj care-l fascinase încă din prima zi când ajunsese aici, în urmă cu mai bine de o lună.

Planeta Marmora II fusese aleasă de Poliţia Spaţială a Guvernelor Terestre anume să adăpostească cartierul general al acestei instituţii. Distanţa dintre această planetă şi celelalte era comparabilă cu distanţa dintre Mercur şi Soare. Avea două emisfere. Una dintre ele era expusă în permanenţă către soare. Ziua era cald ca într-un cuptor. Noapte, temperatura scădea până la zero absolut. Lipsită de atmosferă, cu suprafaţa brăzdată de trecerea mileniilor, planeta se rotea încet pe orbită, în jurul soarelui.

Înclinarea axei era minimă. În douăzeci şi opt de presiderale, planeta descria o rotaţie. Mişcarea lentă dădea naştere unei zone de alternanţă între lumină şi întuneric, unde ziua toridă se întâlnea cu eterna noapte îngheţată. Timp de paisprezece ore suprafaţa planetei era expusă la acea arşiţă de iad, insuportabilă, iar restul de paisprezece ore stăpânea întunericul de gheaţă.

Acolo, în acea reproducere de coşmar a alternanţei zi-noapte de pe Pământ, se afla sediul central al Poliţiei Spaţiale din Ridge Stars. Clădirile, magazinele, terenurile de aterizare, zonele rezidenţiale, ocupau aproape şase mii de kilometri pătraţi, suprafaţă acoperită de o cupolă uriaşă.

Emerson privea afară din biroul său, construit deasupra cupolei – kilometri întregi de plastic transparent. De la acea înălţime, unde aerul rarefiat făcea să se vadă totul clar pe o mare distanţă în jur, cerul înstelat părea că s-a aşternut de-a dreptul sub fereastră. Munţii care mărgineau imensa cupolă se

distingeau atât de limpede în toată măreţia lor, încât se puteau zări şi cele mai mici pietre.

Emerson era încă în dreptul ferestrei când Ashleyton, răspunzând chemării, intră în cameră.

Fără să spună niciun cuvânt, se apropie de biroul lui Emerson şi lăsă acolo un dosar. Celălalt se apropie, îl luă şi citi prima pagină încruntat. Crisparea de pe chipul lui se transformă într-o dezlănţuire de mânie. Izbind cu pumnul în masă, strigă:

— Ce-ai păţit? Blord trebuia să fie aici de o săptămână. Unde e? Ce pune la cale? Bănuieşte oare ceva?

Ashleyton ridică din umeri. Spre deosebire de Emerson, el, deşi era înalt, nu era la fel de solid. Se obişnuise cu accesele de furie ale şefului său. Răspunse calm:

— Poate s-a răzgândit… Până la urmă a încercat să ia legătura cu Stetson. Dacă n-a reuşit…

Emerson se linişti imediat. Spuse încetişor:

— Asta o să-i creeze suspiciuni. Să fiu în locul lui, dacă aş afla că Stetson a suferit un accident mortal, eu aş încerca imediat să descopăr ce s-a întâmplat. La *Blord Holding Company* ce mai e nou?

Ashleyton îi arătă raportul.

— N-ai citit încă decât prima pagină.

Emerson răsfoi documentul. Citind, dădea din cap admirativ.

— Trebuie să recunosc, Ashleyton, Blord se mişcă repede. Chiar în timp ce zbura a negociat cu compania de transporturi, care a fost de acord, după ce a mărit tarifele, să-i înlesnească această călătorie, chiar dacă a primit oficial protecţia poliţiei. Practic, n-a refuzat să plătească taxa, dar a supus legalitatea ei dezbaterii unui tribunal. În acelaşi timp a organizat o campanie politică de demascare a celor care au fixat această taxă. Şi asta încă nu-i nimic. Până acum ne-a anticipat toate mişcările, cu o singură excepţie. Şi nu m-ar mira dacă ăsta ar fi singurul lucru pe care nu l-ar considera important. Mai grozav e că a făcut totul fără să ştie că joacă jocul nostru. A, trebuie neapărat să aflăm dacă nu cumva e chiar aici, sub nasul nostru.

Se aşeză pe scaun. Dar imediat se ridică şi se apropie de fereastră. Privind încântătorul peisaj, întrebă:

— Tu cum ai face să pătrunzi în sediul poliţiei? Dar cum ai putea să-l prinzi pe unul care a intrat aici deghizat?

După ce mai vorbiră o vreme despre asta, Emerson spuse:

— Poate numai să se mascheze şi să-şi schimbe îmbrăcămintea. Nu şi-ar putea transforma însă tot trupul. Trebuie să punem mâna cumva pe el. Când lista suspecţilor se reduce la patru-cinci, îi omorâm imediat pe toţi. Ia-i şi pe ceilalţi să te ajute. Consider asta ca pe o problemă de importanţă majoră.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Artur Blord ne-a mai dat o dată planurile peste cap. Trebuie să fim absolut siguri că n-are să ne mai încurce niciodată. Pentru asta trebuie să-l ucidem. Alternativa ar fi să-i distrugem definitiv organizaţia şi să rămână un om ca oricare altul. În acest moment, rânji Emerson, putem apela la oricare dintre cele două soluţii. Chiar la amândouă.

CAPITOLUL 29

ÎN URMĂTOARELE cinci zile, Emerson se gândise în mai multe rânduri la Blord. De fiecare dată acţionase imediat. Mai întâi şi-a propus să plece în secret cu o navă şi să se întoarcă pe neaşteptate.

Când venise pentru prima oară, ca Jason Gregory, noul comisar, nu fusese foarte atent la aterizare. Acum urmărea toate amănuntele. Anunţase turnul de control care-i sunt intenţiile. Când se apropie suficient, anunţă prin eldofon cine e şi aşteptă să primească permisiunea de a ateriza.

Nave spaţiale aterizau şi decolau aproape în fiecare minut. În cupola de plastic erau decupate numeroase intrări şi ieşiri. Pretutindeni în aer, pluteau cargouri cu materiale şi echipamente care aşteptau să coboare la sol. Din când în când apărea câte o navă de război, care avea întotdeauna prioritate.

Când sună eldofonul, o jumătate de oră mai târziu, şi i se oferi permisiunea de a ateriza, Emerson era gata să testeze planul pe care şi-l pregătise. „Ancoră” nava şi coborî cu o capsulă de salvare. Intră prin trapa care-i fusese indicată, apoi parcă mica ambarcaţiune şi luă o maşină către Patrol City. Nu-l întrebă nimeni nimic. Nimeni nu se miră că a venit cu un vehicul de salvare şi nu cu iahtul. Nici măcar în următoarele zile nu băgă nimeni de seamă că acea capsulă spaţială a rămas în locul în care fusese parcată mai mult decât ar fi fost normal.

Emerson se întrebase câte spaţii de parcare au fost folosite în ultima săptămână. Răspunsul era semnificativ. În afară de cele ale poliţiei erau o sută nouăzeci şi patru. În toate cazurile staţionau nave spaţiale de mari dimensiuni. Emerson se interesă ce măsuri a luat poliţia pentru a preveni folosirea ilegală a acestor garaje. I se spuse că, în conformitate cu regulamentul, străinii nu aveau voie să folosească parcările oficiale. Emerson nu se mai putu abţine.

— Mai lăsaţi-mă cu regulamentele voastre, îl repezise el pe ofiţerul care-i dăduse informaţia. Eu vreau să ştiu ce faceţi concret pentru a preveni ilegalităţile.

Ofiţerul se zăpăcise de tot.

— Păstrăm evidenţa… răspunse. Verificăm periodic locurile de parcare.

— Cât de des?

— Nu avem un termen. Cât se poate de regulat…

În sfârşit, omul îşi dădu seama că Emerson era pur şi simplu exasperat. Se grăbi să adauge:

— Ultima dată le-am controlat acum aproape o lună. Vreţi să facem o altă verificare?

— Da, şuieră Emerson şi întrerupse convorbirea.

Fu informat că în urma raidului s-a descoperit o navetă de salvare neoficială. Ofiţerul care-i dădu vestea era de-a dreptul uluit.

— Nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată, rosti el.

— De unde ştii? exclamă Emerson. Continuă, fără a aştepta să i se răspundă: vreau să puneţi la punct un sistem de prevenire pe viitor a unor asemenea situaţii. Nava asta pe care aţi găsit-o poate fi verificată în vreun fel?

— Nu prea cred…

— I-aţi verificat înregistrarea?

— E fabricată ilegal.

Emerson clătină din cap, ca pentru sine. Existau, într-adevăr, multe asemenea vehicule. Iar cosmosul e prea mare ca să poată fi descoperite toate fabricile neautorizate. Şi el construise tot felul de nave, chiar şi copii după cele ale poliţiei. Deşi era ilegal, practic toţi magnaţii din Ridge Stars aveau, la un moment dat, nevoie de asemenea nave neînregistrate. Nu era de mirare că Blord folosise şi el acelaşi procedeu. Faptul că descoperise iahtul lui Blord – în mod sigur al lui era – îl făcu pe Emerson să se simtă în al nouălea cer de fericire. Dădu ultimele instrucţiuni:

— Lăsaţi vehiculul acolo unde e. Am să vin să-l văd personal. Asta-i tot.

Chipul ofiţerului dispăru de pe ecran.

Emerson ştia că pe navă nu va găsi niciun indiciu. Nici n-a găsit. Înainte de a o părăsi, însă, chemă un mecanic care s-o regleze în aşa fel încât după ce se va înălţa câteva sute de metri

să se prăbuşească. Impactul ar fi fost suficient să provoace moartea celui care s-ar fi aflat înăuntru.

În drum spre birou se opri la sediul companiei de transporturi publice şi se interesă cum era aceasta organizată. Stătu acolo de vorbă cu un individ scund şi îndesat, care tot ridica din umeri când vorbea.

Acesta îi explică pe un ton plin de importanţă:

— Anul trecut am asigurat transportul pentru nouăzeci şi opt de mii de persoane. Mulţi dintre călători nu voiau să plătească taxa de staţionare. Bineînţeles, era vorba de cei care veneau cu transporturi de marfă.

— Când oamenii urcă sau coboară de pe navele lor trebuie să îndeplinească vreo procedură standard? Trebuie să-i controlaţi pe fiecare? Sunt obligaţi să se legitimeze? vru să afle Emerson.

Celălalt ridică din umeri.

— Sistemul nostru e mult mai eficient. Fotografia şi numele fiecărui pasager sunt trimise la turnul de control. Cum apare un individ suspect, emitem un semnal codificat şi un ofiţer de poliţie se prezintă la intrare şi-l înhaţă.

Întors la biroul lui, Emerson îl anunţă pe Blord ca fiind o persoană suspectă şi, pentru siguranţă, ordonă să se monteze la toate intrările dispozitive de identificare.

Ca o ultimă precauţie, verifică modul în care nou-veniţii sunt înregistraţi la hotel sau primiţi în gazdă la poliţişti acasă.

Tot mai lucra când fu anunţat că a venit din nou Ashleyton să vorbească cu el.

Acesta intră şi-l anunţă pe Emerson:

— Avem nevoie de ajutor. Eu şi cu Murrison nu ne putem descurca singuri.

Emerson îl privi muşcându-şi buzele. Fusese absolut sigur că stăpâneşte situaţia, iar cuvintele lui Ashleyton îl puseră pe gânduri. Se stăpâni însă, gândindu-se că nu mai ştia nimeni altcineva ce făcuse el în ultima vreme. Vrând să înţeleagă mai bine despre ce era vorba, întrebă:

— Murrison lucrează împreună cu tine?

Ashleyton aprobă din cap.

— Ceilalţi sunt toţi ocupaţi. Dar îl ştii pe Murrison. Nu dă niciodată înapoi când e vorba să ucidă pe cineva.

Emerson rânji. Murrison era cea mai mare autoritate în

domeniul fizicii nucleare, dar avea câteva hobby-uri, printre care crima, sub cele mai rafinate forme. El fusese cel care concepuse structura noului guvern din Ridge Stars, folosind ca principiu de bază eliminarea tuturor celor care ocupau posturi-cheie. Dacă Murrison şi Ashleyton, lucrând împreună, erau în încurcătură, atunci era clar că se simţea lipsa minţii luminate a lui Emerson.

— Cum adică aveţi nevoie de ajutor? întrebă el răstit.

Ashleyton era concentrat.

— Am redus cercul suspecţilor la trei persoane. Dacă din ăştia trei unul nu e omul nostru, atunci, în mod sigur, Blord nu se află în Patrol City.

— Mi se pare inexact. Sunt aici peste optzeci de mii de oameni.

Celălalt continuă tulburat:

— Am folosit echipe întregi şi tot felul de aparate de măsură. Avem o înregistrare a parametrilor lui Blord de la ultima…

Se opri, discret, nedorind să învie amintiri neplăcute.

Emerson îl repezi:

— Spune mai departe! Aveţi parametrii… Aţi verificat toate persoanele adulte?

— Chiar şi pe cei din spitale.

— Şi aţi rămas la trei. De ce nu i-aţi omorât?

— Eu aşa voiam să fac, răspunse Ashleyton, trecându-şi degetele prin păr. Dar îl ştii pe Murrison. El crede în statistici. Emerson aşteptă să vadă ce va urma. Ştia că Murrison era un tip simandicos, care se ocupa foarte serios de hobby-urile lui. Ashleyton spuse mai departe:

— S-a gândit la trei metode de a provoca moartea simulând un accident. Vom folosi pentru fiecare dintre cei trei suspecţi o metodă diferită. Dacă prima încercare dă greş, inversăm metodele şi tot aşa până când toţi cei trei oameni vor fi supuşi fiecare la „accidente”. Şefu’, Murrison e convins că în mod sigur una din ele trebuie să reuşească. Aşa că până acum n-am făcut încă nimic. Dumneata ce propui?

Emerson se hotărî imediat.

— Aduceţi-i la mine pe toţi trei. Garantez că am să-l descopăr pe Blord în trei secunde, cât ar fi el de bine deghizat.

Intrară toţi trei o dată şi păreau să se mire că noul comisar voia să-i vadă. Emerson dădu mâna cu fiecare, gândindu-se dacă

nu cumva Blord i-ar putea strânge mâna într-un fel aparte. Nu reuşi însă să-l identifice.

Se aşeză pe scaun, puţin derutat, totuşi foarte încrezător în sine. Îl privi pe Murrison, care venise cu cei trei. Fizicianul era cel mai tânăr dintre cercetătorii care veniseră cu el în spaţiu. Părea acum puţin obosit, ceea ce nu era deloc de mirare. Ca şi ceilalţi, lucrase şi el continuu, zi şi noapte. Vorbi, iar vocea lui răsună răguşită:

— Domnule Gregory, spuse, folosind pseudonimul lui Emerson din politeţe şi parcă fără să se gândească deloc la asta, cred că ar trebui să-i lăsaţi pe aceşti domni în seama mea. Am să-i conduc într-o scurtă expediţie.

Unul dintre cei trei i se adresă lui Emerson:

— Domnule Gregory, noi suntem cu toţii nedumeriţi. Nu ştim de ce ne-aţi chemat aici. Sigur că da, am fi bucuroşi să-l ajutăm pe noul comisar, însă…

Emerson îl întrerupse, întrebându-l pe Murrison:

— Îţi exprimi cumva vreo preferinţă în legătură cu aceşti domni?

„Care din ei e Blord?” dorea de fapt să spună.

— Pentru moment nu, răspunse Murrison.

— Înţeleg. Aşadar, e nevoie să-i iei pe toţi cu dumneata în acea călătorie.

Celălalt aprobă din cap, spunând:

— Probabil că vom avea o discuţie după ce vom ieşi în spaţiu. Atunci voi fi foarte sincer cu fiecare dintre ei.

O clipă, Emerson se amuză. Îşi putea imagina cum avea să fie discuţia aceea sinceră. Vor fi cu toţii demascaţi. Va fi, desigur, o muncă migăloasă. Nu putea să nu fie de acord că asta era cea mai sigură metodă. Era riscant să ucizi pe cineva pe teritoriul oraşului Patrol City, chiar şi sub pretextul unei morţi accidentale. În spaţiu, însă, totul ar fi fost mult mai simplu.

Cinci zile mai târziu, Ashleyton dădu buzna în biroul lui Emerson, strigându-i:

— Am găsit cadavrul lui Murrison.

Emerson îl privi prostit, apoi înţelese ce însemna asta.

— Vrei să zici că cel care i-a adus pe ăia trei aici, care i-a cărat cu el în spaţiu… ăla era chiar Blord, care se dădea drept Murrison…

Se aşeză pe scaun, încercând să se calmeze. În cele din urmă spuse, ca pentru sine:

— Bine, domnule Blord, să vedem ce poţi face împotriva guvernului din Ridge Stars.

Se rezemă de spătar şi apăsă butonul eldofonului. Faţa îi era crispată, ochii mijiţi. Imediat cum avu legătura, începu să-şi dicteze instrucţiunile.

CAPITOLUL 30

CÂND REUŞI SĂ SCAPE din Patrol City, Artur Blord se simţea mai degrabă dezamăgit decât satisfăcut. Abilitatea cu care se deghizase în Murrison, slugoiul lui Emerson, îl făcuse să capete încredere în sine. Pătrunzând astfel în cartierul general al poliţiei, beneficiase o vreme de avantajul de a-şi fi putut ascunde adevărata identitate.

De fapt, asta îl şi salvase. Fusese sincer surprins când îşi dăduse seama că poliţia fusese preluată de Emerson şi de banda lui de ticăloşi. Realizând în ce primejdie se afla, îl urmărise şi-l ucisese pe Murrison, pentru simplul motiv că el era singurul dintre puţinii oameni de încredere ai lui Emerson cu care el, Blord, semăna cât de cât, cel puţin ca statură.

Şi astfel reuşise să scape. Însă din acel moment, se putea considera un om „însemnat”. Aveau să-l caute şi să-l omoare. Iar declaraţiile autorităţilor vor confirma că a fost un simplu accident, chiar dacă martori la crimă ar fi fost câteva zeci de oameni de pe stradă. Din acea clipă, Blord devenise cel mai vulnerabil locuitor al sistemului Ridge Stars.

Nici nu avusese Emerson timp să-şi dea seama ce s-a întâmplat, că Blord şi ieşise pe una din căile de acces oficiale. Dându-se drept Murrison, comandantul navei, nimeni nu-l întrebase nimic. Niciunul din membrii echipajului nu simţi lipsa capsulei de salvare.

Astfel, Blord ajunse la iahtul său, pe care îl „ancorase” undeva, deasupra planetei. Fixă direcţia: Delfi, apoi conectă pilotul automat şi se duse la culcare.

Când se trezi, pusese deja la punct un plan.

N-avea niciun rost să încerce să-l înfrunte pe Emerson de unul singur. Avea nevoie de sprijinul marilor industriaşi. Toţi cei pe care îi ştia el erau, însă, cunoscuţi pentru reticenţa lor atunci când era vorba să colaboreze cu cineva. Chiar dacă erau în joc

propriile lor interese, preferau să se descurce singuri. Întrebarea era, în ce colţ al spaţiului se afla? Cu cine ar fi putut să ia legătura mai repede?

Stând la pupitrul de comandă, Blord urmărea atent aparatura de bord. Se afla la circa două sute de ani lumină de cea mai apropiată stea. Văzute dintr-un anumit unghi, constelaţiile galaxiei descriau parcă o curbă luminoasă pe cerul întunecat. Fuseseră numite după literele alfabetului: de la A până la Z.

Blord îşi dădu seama că tocmai trecea pe lângă constelaţia I, care cuprindea stele ca Izducun, Imogene şi Idyllc. Venea dinspre Marmora şi se îndrepta spre Delfi, deci cobora de-a lungul curbei. Blord ştia că în constelaţia **I** existau cinci planete locuite. Toate se aflau la un nivel tehnologic relativ redus, iar proprietarii lor erau dintre cei mai mărunţi din Ridge Stars. Cel mai mare oraş avea numai un milion de locuitori şi fusese construit în cea mai mare parte cu banii lui Blord, chiar dacă mulţi oameni nu ştiau asta.

Îşi continuă călătoria. Se gândea deja la planeta Hargan, *marele* ***H,*** cum i se spunea. Acolo era şi oraşul Hargan. Dacă ar poposi pe acea planetă, s-ar întâlni chiar cu Geoffrey Hargan în persoană. Sigur, cine altul ar fi fost mai potrivit? Dacă ar reuşi să-l convingă pe Hargan, ar reuşi, prin intermediul lui, să-şi atragă de partea sa o grămadă de alte personalităţi.

În ciuda raţionamentelor sale, Blord se apropie de planeta Hargan copleşit de îndoieli. Se gândea dacă să se limiteze la o convorbire prin eldofon, sau să rişte şi să coboare pe planetă. Pericolele ce ar fi putut urma îl făceau să ezite. În cele din urmă îşi spuse că nu are de ales. De nenumărate ori susţinuse că o convorbire prin eldofon nu poate avea acelaşi impact ca o întrevedere personală.

Probabil că, aflând de sosirea lui Blord, Hargan avea să-l considere rival. Strângând din buze, mijindu-şi ochii, Blord se gândea ce măsuri defensive să-şi ia. În cele din urmă se hotărî să-şi asume toate riscurile. În timp ce întunericul nopţii îmbrăţişa planeta, Blord lansă o ambarcaţiune de salvare şi o teleportă pe unul din domeniile pe care le deţinea în secret în apropiere de oraşul Hargan. Apoi lăsă nava pe orbită şi, după ce-l anunţă pe Hargan că soseşte, coborî şi el într-un al doilea minivehicul.

Cum păşi pe suprafaţa planetei fu arestat şi dus imediat la Hargan, care stătea chiar în centrul oraşului.

Se trezi mai târziu într-o bibliotecă mare, elegant mobilată. Îşi dădu seama, chiar dacă nu mai intrase niciodată acolo, că era camera de lucru a lui Hargan.

Se deschise o uşă chiar în spatele lui. Blord se întoarse. În prag stătea un bărbat înalt, puternic. Chipul lui inteligent afişa insolenţă. Era mai solid decât Emerson. Avea capul mai mare şi burtă, în timp ce Emerson părea mare şi vânjos. Cu toate acestea, asemănarea dintre cei doi era uluitoare.

Hargan se aşeză pe un scaun, chiar lângă uşă.

— Artur, mă bucur să te văd, rosti el cu falsă afecţiune.

Blord ridică mâinile încătuşate, răspunzând:

— Jeff, cred că n-ai de gând să mă ţii cu astea la mâini, nu?

Felul acesta de a vorbi, spunându-şi pe nume, ca şi cum ar fi fost prieteni, era de fapt o ironie a magnaţilor din Ridge Stars unul faţă de altul.

— Artur, se încruntă Hargan, adevărul e că tu eşti un om periculos. Nimeni nu ştie cum procedezi, dar de obicei faci nişte lucruri extraordinare. Acum, de pildă, cred că ai venit să mă omori. Spune drept, ce ai de gând?

Calm, Blord îi explică toată povestea cu noua taxă şi încheie spunându-i:

— Acum înţelegi, sper, cu ce ne confruntăm. E un grup de cercetători împotriva cărora nimeni, de pe Pământ sau din Ridge Stars, nu poate face nimic. Au pus acum mâna şi pe poliţie.

După ce Blord termină de vorbit, se făcu linişte. Hargan părea încurcat. Apoi, brusc, vorbi:

— Să înţeleg că Emerson face ceva ce n-ar trebui să facă?

Blord îl privi uluit, apoi îi răspunse:

— Se pare că nu prea vorbim aceeaşi limbă. Eu trebuie să înţeleg că restricţiile financiare impuse de Emerson nu te deranjează?

Hargan ridică din umeri.

— Ne-a mai sosit un concurent. Pare să fie un tip ambiţios. Dar dacă se bagă în treburile mele, eu îl termin cât ai zice peşte.

Blord se sprijini de spătarul scaunului. Îşi revenise din şoc, dar era încă surprins. Nu pentru că nu s-ar mai fi lovit niciodată de o atitudine ca asta. Se aşteptase însă ca Hargan să poată face

distincţia între un om cinstit, care vrea să devină cineva, şi un criminal sadea, în cele din urmă, oaspetele spuse:

— Încă nu te deranjează cu nimic, dar în curând va face bani grei pe seama ta. Ai răbdare să înceapă poliţia să-ţi ia douăzeci şi cinci la sută din profiturile tuturor tranzacţiilor.

Hargan părea de gheaţă.

— Mă miră tare mult că te agiţi atâta. De ce nu faci ca mine? Fii calm. Sigur că vor percepe o taxă, dar numai pe hârtie. Banii îi vor strânge însă nişte oameni. Iar pe Hargan, cei care strâng banii sunt oamenii *mei.* Vezi tu, Artur, nu e prea bine ce faci, continuă el, fără să-i bage în seamă pe cei şase gardieni care-l păzeau pe Blord. Tu eşti un simplu industriaş. Da, poţi să mituieşti câţiva politicieni. Poţi, într-o oarecare măsură, să influenţezi votarea unor legi. Aici, pe Hargan eu fac legile. Eu conduc oraşele şi poliţia. Da, aici eu sunt stăpânul. Poate că nu sunt atât de cunoscut cum eşti tu, poate că tu lucrezi la un nivel mai mare. Cred că ai cel puţin de două, dacă nu de trei ori mai mulţi bani decât am eu. Dar aici, pe Hargan, eu sunt şef! Cu puterea politică pe care o am, eu manevrez mult mai mulţi bani decât ai putea tu să ai vreodată. Practic, toate resursele planetei sunt la dispoziţia mea. Aşa încât, spuse, ridicând din nou din umeri, Emerson nu înseamnă pentru mine nimic. Dacă e cazul, pot să fac un târg cu el. Sigur că da, pot. O să primească şi de la mine o taxă. În fond, dacă e împotriva pirateriei… nu?…

— Dar nu înţelegi, îl întrerupse Blord. Emerson este chiar piratul-şef. Asta tot încerc să-ţi spun!

Hargan clipi, iar ochii lui aruncau scântei.

— Ei bine, eu…

Dădu din cap a mirare, apoi adăugă pe un ton admirativ:

— Artur dragă, omul ăsta e un geniu! Eu, unul, nu cred că aş fi fost în stare de aşa ceva…

CAPITOLUL 31

BLORD HOTĂRÎ că era timpul să plece de pe planeta lui Hargan. Hotărârea lui nu schimbă însă cu nimic situaţia.

Se aşeză mai bine pe scaun, dând impresia că se gândeşte la un răspuns. De fapt, el încerca să aleagă cea mai bună metodă de a scăpa din acea încăpere. Erau acolo şase oameni care-l păzeau. Doi stăteau chiar lângă scaunul lui, gata la orice mişcare să-l imobilizeze. Câte unul păzea fiecare uşă, iar ceilalţi doi îl încadraseră protector pe Hargan.

Blord vorbi încetişor:

— Jeff, cred că ai uitat cum am obţinut tot ce avem, şi eu şi tu. Ai uitat cum trăim noi aici, în Ridge Stars, că aici oamenii vin de pe Pământ să se îmbogăţească şi să îmbogăţească galaxia.

Făcu o pauză, apoi, zărind din nou pe chipul lui Hargan expresia aceea de nedumerire, continuă:

— Principalul scop al libertăţii noastre este ca tot ceea ce facem să fie bine făcut. Opinia publică e foarte exigentă cu marii industriaşi. Uite, spre exemplu, oamenii ăştia…

Ridică mâinile încătuşate arătând spre cei doi care îl păzeau, în aşa fel încât să atingă încheietura mâinii celui din dreapta. Aparent, fusese o mişcare spontană, dar de fapt obţinu rezultatul dorit. Reuşise să-l zgârie pe acel om cu unul din inelele pe care le purta. În acest inel era înfipt un ac scurt, suficient să pătrundă în piele cuiva. Dar în momentul în care se înfipse, inoculă în mâna gardianului o doză de hipnotic. Substanţa avea acţiunea unui anestezic slab. Omul nu simţi decât o înţepătură scurtă, ca şi cum s-ar fi zgâriat, când acul îi pătrunse în piele. Bineînţeles, nu dădu nicio importanţă acestui fapt. Supraveghea în continuare atent ce se întâmpla în încăpere.

Blord vorbea în continuare, fără să ia în seamă incidentul.

— … gardienii ăştia nu-ţi mai sunt la fel de devotaţi cum îţi

erau acum zece ani. N-or să recunoască niciodată, dar fiecare are, în secret, ceva să reproşeze.

Hargan păru să-şi revină din uluială. Spuse pe un ton amabil:

— Cine nu vrea să mai lucreze pentru mine e liber să plece oricând. Artur, astea sunt cele mai stranii cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Şi ce mă miră este că ele vin din partea unui om care şi-a câştigat reputaţia de invincibil. Chiar nu-ţi dai seama că ce prevăzuseră pământenii acum două sute de ani nu mai e de actualitate? Oamenii de azi sunt total diferiţi. Descendenţii celor ce visaseră la zilele astea sunt nişte fiinţe corupte, care pot fi uşor reeducate sau cumpărate, aşa cum sunt toţi cei cu care şi tu ai avut de-a face. Aici, în spaţiu, sunt de o mie de ori mai mulţi miliardari decât pe Pământ. Oamenii nu-şi mai doresc acum fleacuri. Experimentul a scăpat practic de sub control. Nimeni nu-i mai poate estima cotele, cu atât mai puţin un Guvern Terestru care-i poate oferi atât de puţin unui mare om de ştiinţă cum e Emerson, care vine aici să devină, ca şi noi, un mare magnat.

Blord nu-l mai asculta de mult. Se gândea numai ce să facă cu paznicul hipnotizat. La momentul potrivit, trebuia să acţioneze atât de prompt, încât să nu dea naştere nici unui incident violent.

Îşi dădu, însă, seama că Hargan avea dreptate, într-adevăr, lumea era aşa cum era, iar el, Blord, gândea nerealist. Aşa era, marele experiment scăpase, într-adevăr, de sub control. În toţi acei ani el trăise cu convingerea că totul avea să meargă bine. Chiar când propria lui afacere se extinsese, asemeni unei caracatiţe, într-un întreg colţ de galaxie, el încă mai spera într-o societate stabilă. Înţelegea acum că totul fusese o iluzie. El nu putuse niciodată să schimbe nimic în situaţiile critice. Se mulţumise să-i studieze pe cei ambiţioşi şi mândri, cum era Hargan, care puteau într-adevăr să stăpânească situaţia. Acum înţelegea clar că toate astea nu însemnau nimic. Emerson avea să cucerească întregul Ridge Star şi de aici cumplitele consecinţe pentru el şi pentru întreaga umanitate.

Pentru o clipă, lui Blord i se făcu frică. Era conştient că, va avea de luptat în bătălia cea mai mare a vieţii lui chiar dacă va scăpa de Hargan. Dar, de fapt, asta era şi ideea. Lupta conta, nu rezultatul ei. În acest moment şi în cele care vor urma, lucrurile

nu au valoare decât în sine. Fiecare mişcare pe care avea s-o facă, fiecare cuvânt pe care avea să-l rostească, urma să schimbe ceva, în bine sau în rău.

Importantă era, însă, călătoria şi nu locul de destinaţie. Nu experienţa în totalitatea ei, ci fiecare etapă în parte – farmecul replicii pătrunzătoare, al gesturilor făcute în felul şi la momentul potrivit. Asta era de fapt esenţa vieţii.

Convins fiind de aceste lucruri, Blord spuse:

— Jeff, ne pierdem vremea de pomană discutând în felul ăsta. După cum vezi, rosti, ridicând din nou, demonstrativ, mâinile încătuşate, eu mi-am asumat riscul de a veni aici să vorbesc cu tine personal. Cred că în momentul ăsta te-ai convins deja că nu am de gând să te omor, ci vreau să-ţi cer ajutorul pentru viitor. În acelaşi timp, chiar dacă nu-ţi vine să crezi, şi tu vei avea nevoie de mine. N-ai vrea, totuşi, să-mi scoţi chestiile astea de la mâini şi să-mi înapoiezi naveta de salvare?

Aşteptă curios să vadă reacţia. În acel moment, pentru Hargan ar fi fost cel mai simplu să-l lase să plece. Acesta însă se aşeză mai bine pe scaun şi răspunse:

— Artur, mă faci să mă simt prost. Cu câţiva ani în urmă, după o mică tranzacţie de-a ta, care pe mine m-a păgubit de un miliard de stelari, am început să visez la ziua în care tu ai să stai aici, în biroul meu, purtând… astea… la mâini.

— Sigur, îl linişti Blord, ăsta e unul dintre visele tale copilăreşti, de la începutul carierei, când încă nu erai suficient de încrezător în propriile tale puteri.

— Nu e vorba de asta. Mi-e greu să-mi imaginez că te-aş putea lăsa să pleci pur şi simplu. Cred că…

Din nou începu o propoziţie, dar nu reuşi s-o termine.

Blord înţelese ce voia celălalt să spună. Pusese mâna pe un duşman şi era peste puterile lui să-l elibereze.

— Jeff, vorbi Blord deschis, alternativa ar fi moartea sau captivitatea.

— Ştiu, ştiu, îngână acesta, regretând sincer.

— Acum, însă, cea mai bună soluţie e cea prietenească. Eu am de gând să lupt împotriva lui Emerson. Dacă voi câştiga, atunci va fi şi meritul tău…

— Bine, îl contrazise Hargan dar în condiţiile date, nu poţi fi sigur că vei învinge. Poate că ar fi mai bine să-l caut pe Emerson

să văd ce părere are şi el despre toată povestea asta. Ştii, asta n-ar fi rău deloc. Da, acum îmi dau seama. Mai întâi Emerson are să-mi ofere o sută de milioane de stelari pentru tine. Pe urmă, eu o să-ţi dau drumul şi mai iau şi de la tine două sute de milioane.

În final, Emerson se va oferi să mă scutească de plata taxei aceleia de douăzeci şi cinci la sută. Ce părere ai de asta, Artur?

Ochii lui Hargan aruncau scântei. Era clar că se hotărâse. Blord înţelese că pierduse bătălia verbală. Fără nicio ezitare, trecu la fapte.

Se întoarse către paznicul hipnotizat şi, arătând cu mâna către el, strigă:

— Tu!

Fără să aştepte vreun răspuns, ordonă:

— Pregăteşte-te să tragi! Un pas înapoi! Supraveghează-i pe toţi. Îl împuşti imediat pe cel care mişcă!

Surpriza fu totală. Hargan rămase prostit, dar la sugestia lui Blord, se ridică şi-i dezlegă cătuşele de la mâini. Se resemnase.

— Artur, spuse el admirativ, nu ştiu cum ai făcut asta, dar e extraordinar.

Blord nu avea timp de pierdut. Îi dezarmă pe ceilalţi paznici şi îi ordonă celui hipnotizat să aibă grijă de ei. Apoi se strecură pe uşa pe care venise Hargan în bibliotecă. Ajunse într-un dormitor.

Se dezbrăcă cu cea mai mare viteză. Îşi schimbă repede toate hainele, punându-şi pe dedesubt un costum transparent care să-l protejeze de variaţiile de temperatură şi apoi, peste îmbrăcăminte, un alt costum care să-l facă invizibil. După aceea strigă prin uşa întredeschisă:

— Trimite un om să deschidă uşa dinspre coridor.

Nu-l văzu nimeni ieşind. Numai când trecea pe sub praguri se putea zări silueta unei umbre. Continuă să meargă chiar pe mijlocul culoarului. Aşteptă un lift liber. Paznicul de la primul etaj se miră să vadă că liftul coboară singur, uşile se deschid, dar dinăuntru nu iese nimeni. Făcu un pas înăuntru, se uită peste tot, dar nu văzu nimic. În timpul acesta, Blord se strecurase deja pe lângă ofiţerul de la uşă. Ajuns afară, se îndreptă spre nava de salvare pe care o ascunsese în apropierea oraşului.

Urcând la bord, se gândi că n-a rezolvat nimic nici de astă dată. Refuzul lui Hargan de a-l ajuta fusese un eşec notabil. Existau, desigur, şi alte persoane importante în Ridge Stars. Avea să ia legătura cu ei cât mai curând posibil. Dar poate că mulţi dintre ei vor gândi la fel ca Hargan. Probabil că unii or să accepte să-l ajute, dându-şi seama că n-au altă soluţia.

Sau poate că va trebui să-l înfrunte pe Skal de unul singur.

Pentru prima oară după atâta timp, Blord îl sună pe Magrusson. Acesta îi ascultă, palid, toată povestea. El n-avea însă nimic de raportat.

Blord înţelese că n-avea altceva de făcut decât să se întoarcă pe Delfi şi să se gândească la ce avea să urmeze, îl rugă pe Magrusson:

— Să mă ţii la curent!

Apoi întrerupse legătura.

CAPITOLUL 32

STĂTEA PE SCAUN, gândindu-se ce avea de făcu, când sună din nou eldofonul. Era Magrusson.

— Artur, îngăimă el îngrozit, Poliţia Spaţială a dat un comunicat în legătură cu tine. L-am înregistrat. Ascultă…

Chipul lui dispăru de pe ecran. După o scurtă pauză, se auzi o voce care spunea: „Doamnelor şi domnilor. Poliţia Spaţială face public următorul comunicat: Guvernul din Ridge Stars a aprobat confiscarea patrimoniului firmei *Artur Blord Holding Company, Limited,* începând cu ziua de astăzi. Operaţiune a fost necesară ca urmare a faptului că Artur Blord a refuzat, în mod arbitrar, să susţină acţiunile poliţiei de eliminare a pirateriei, o problemă majoră a traficului intergalactic. Vieţile a mii de oameni sunt astfel puse în pericol de atitudinea autocrată a unui individ. În consecinţă, compania lui va fi condusă de poliţie în folosul societăţii, până când căile de transport spaţiale vor fi în siguranţă. Ca o garanţie a faptului că dreptul de proprietate al indivizilor este inviolabil, guvernul l-a numit pe Frederick Gantley, singura rudă în viaţă a lui Artur Blord, să fie custode al averii acestuia."

Chipul lui Magrusson apăru din nou pe ecran.

Blord îl privi o clipă, apoi şopti:

— Deci de asta l-au adus aici pe vărul meu!

Directorul său general păru că n-a auzit. Întrebă pe un ton jalnic:

— Ce ne facem, Artur? Ăştia pot să ne ruineze. Pot să ne termine înainte ca noi să mişcăm un deget. Toată afacerea va fi clasată înainte ca cineva să afle ceva.

Blord se gândise deja la asta. Conştient de importanţa evenimentului, îşi dădu seama de consecinţele lui catastrofale. Multă lume nu ştia, dar personalitatea lui Blord era parţial o iluzie. El folosise banii şi puterea cu multă imaginaţie. Acesta

era punctul lui forte şi nimeni n-ar fi putut spune că nu-i aşa. Cu câteva mii de oameni care-i stăteau permanent la dispoziţie, cu o grămadă de bani plasaţi acolo unde era nevoie, orice dorinţă devenea realitate.

Şi Blord nu-şi refuzase nimic. Era, într-adevăr, inteligent – nici asta nu putea nimeni să n-o admită – şi probabil că ar fi făcut şi mai mulţi bani. Dar vremurile se schimbaseră. Era foarte posibil ca Blord să nu mai ajungă niciodată la succesele pe care le avusese înainte.

— Artur, putem avea încredere în vărul ăsta al tău? întrebă Magrusson.

— Sigur că nu, răspunse Blord iritat. Fred e o simplă marionetă în mâna lor. Trebuie să-l înlăturăm. Unde e? Aţi dat de el?

Magrusson bombăni:

— Suntem cu ochii pe el. Stă mai mult prin baruri.

— Răpiţi-l. Duceţi-l într-un loc sigur până când am să pot veni acolo să rezolv situaţia.

Îşi dădea bine seama că orice început însemna confuzie, nesiguranţă. Nimeni nu putea să preia o organizaţie atât de complexă cum era a lui şi să prindă de la început firul tuturor zecilor de mii de tranzacţii în curs de desfăşurare în fiecare moment. Nimeni nu putea şti cu siguranţă câţi bani avea Blord în cele o sută de bănci la care era acţionar.

Rând pe rând, prin intermediul Evanei, acesta le sună pe toate fostele lui secretare şi le dădu instrucţiuni precise în legătură cu depozitele lui bancare la care ele erau împuternicite să aibă acces.

Toată acţiunea părea să-i facă plăcere. Primise atâtea critici şi se făcuse atâta publicitate în jurul faptului că fusese generos cu atâtea femei tinere. Dar, pentru el, asta era o garanţie a loialităţii acestor femei faţă de el. Avusese grijă ca ele să nu mai aibă nevoie să lucreze niciodată şi niciuna dintre ele nu-şi mai oferise vreodată serviciile vreunei alte persoane care le-ar fi putut folosi împotriva lui Blord.

Unele din ele se măritaseră, altele nu. Dar toate, fără excepţie, îi promiseseră că-l ajută.

În acelaşi timp, Blord luase legătura cu mai bine de o sută dintre oamenii săi de încredere de pe diferite planete din Ridge

Stars, toţi având împuternicirea de a semna cecuri. Prin ei reuşi să retragă sume mari de bani şi hârtii de valoare de prin bănci.

Desigur, o parte din banii lichizi s-au pierdut. Au fost destui – mai ales bărbaţi, după cum experienţa de ani o dovedise – care au folosit prilejul ca astfel să se îmbogăţească.

Blord aprecie că recuperase astfel aproape o jumătate din întreaga lui avere.

Apropiindu-se de oraşul Suderea, primi prin eldofon un document care stipula oficial confiscarea. Fred Gantley era numit administrator.

— Lui Gantley o să-i dăm drumul repede, îi spuse Blord lui Magrusson. Nu trebuie să lipsească prea mult. Emerson poate să numească un alt custode dacă află că primul a dispărut.

Imediat cum ateriză, Blord se duse la sediul local al firmei *Registered Circuit.* Aşa cum se aştepta, decizia de confiscare fusese deja înregistrată în circuit. Altfel n-ar fi fost valabilă.

Începu apoi să împrăştie bani în stânga şi în dreapta.

Era ceva obişnuit pentru el, însă, în ultimii ani nu se ocupase personal de asta. Rând pe rând, îi cumpără cu bani pe toţi cei cinci responsabili de la *Registered Circuit.*

Maşina, însă, era incoruptibilă, în sensul că pentru, a anula sau modifica un act o dată înregistrat, era nevoie de o hotărâre judecătorească. Această regulă prevenea, de fapt, eventualele intervenţii nelegale ale guvernului. Când fusese construită reţeaua, puterea de decizie a judecătorilor era limitată la modificări minore. În ultimii cinci ani, însă, circuitul se extinsese enorm. Robotizat la cel mai înalt nivel, în legătură eldofonică cu alte planete, acest sistem permitea accesul tuturor la informaţiile pe care le conţinea.

La sugestia lui Blord, intervenindu-se abil, fu strecurat în această reţea infernală un amendament, prin care se stipula că atâta vreme cât Fred Gantley era administratorul firmei, toate actele oficiale trebuiau semnate de el personal. În situaţia în care Gantley s-ar fi aflat în imposibilitate de a semna, dacă nu cunoştea foarte bine detaliile unei afaceri, nu avea dreptul să delege pe altcineva să semneze în locul lui.

Blord propuse ca amendamentul să fie valabil timp de două luni. Circuitul reduse, însă, termenul la trei săptămâni. În orice caz, Blord ştia acum că are la dispoziţie trei săptămâni. Îl sună

pe Magrusson şi-i ordonă se-l elibereze imediat pe Fred Gantley, pentru ca acesta să-şi poată prelua sarcinile.

Arătându-i amendamentul, Blord îi spuse zâmbind:

— Hai, Magrusson, prietene, bucură-te. Gândeşte-te ce se va întâmpla când vor afla oamenii lui Emerson. Nimeni nu poate şti ce are să facă Fred în continuare.

Magrusson nu se lăsă păcălit:

— Şi tu crezi că ăştia or să accepte aşa ceva?

Blord îl privi serios şi, dând din cap, spuse:

— Oricum, noi am câştigat trei săptămâni.

În timpul ăsta trebuie să-l supraveghem cât putem de atent. După aceea…

— … potopul! adăugă Magrusson, posomorât.

Blord ezită. Pentru prima dată în viaţă era de acord cu directorul său general.

— Până atunci trebuie să ne gândim la ceva. Eu unul contez pe faptul că avem de partea noastră autorităţile locale. Au făcut deja o greşeală.

— Şi dacă Emerson vine să se ocupe personal?

— Atunci misiunea noastră va fi şi mai dificilă.

Magrusson îl întrebă dezarmat:

— Artur, chiar n-ai tu nicio idee?

Blord întrerupse legătura. Nu, nu avea nimic, decât vreo câteva soluţii vagi şi o doză foarte mare de încăpăţânare.

CAPITOLUL 33

DUPĂ CE PLECĂ de la *Registered Circuit,* Blord trecu pe la unul din birourile lui secrete din zona depozitelor de materiale. O chemă pe Evana de la un eldofon cu fir direct. Ea nu era acolo, dar un robot preluă mesajul.

Evana sosi o oră mai târziu, obosită şi supărată. Îl anunţă că departamentul de coordonare, care era acum condus de Marian Clark, urma să fie confiscat după-amiază. Îi spuse necăjită:

— N-a găsit nimic, Artur. Nu are niciun indiciu despre locul unde s-ar putea ascunde Skal. De fapt, tu ce vrei de la el?

— Ajutor.

— Atât de prost stau lucrurile? întrebă ea îngrijorată.

— Lucrurile stau atât de prost, încât, dacă e cazul, am să mă duc personal pe Delfi I să-l caut pe Skal.

Pe masa de lângă el se aprinse becul albastru al eldofonului. Blord se uită la el. Evana, surprinzându-i expresia, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Ia toate măsurile!

Voia să spună: îndrumă-mă prin labirintul ăsta de depozite. Verifică în ce garaje sunt parcate cargouri şi pregăteşte una din nave să plece imediat. Să ai la îndemână costume invizibile. Cheamă ajutoare.

Nu era cazul să mai spună toate lucrurile astea. După atâţia ani de colaborare, Evana ştia exact ce are de făcut. Se grăbi să rezolve totul, fără să mai stea pe gânduri, fără să mai pună întrebări.

Blord aşteptă câteva secunde, apoi apăsă pe amplificatorul de sunet. Nu porni eldofonul.

— Da? răspunse, îngroşându-şi vocea.

— Aha! Artur Blord! se auzi un glas cunoscut.

Blord înlemni. Apăsă butonul eldofonului. Pe ecran apăru imaginea unei creaturi ghemuite în întuneric, o reptilă lungă,

care de-abia se zărea. Dar nu putea fi altcineva.
— Simt o satisfacţie ciudată să iau din nou legătura cu tine, vorbi Skal.
Blord se linişti şi spuse:
— Văd că te ţii iar de şotii. Pretinzi că-mi cunoşti toate mişcările. Recunosc că nu-mi dau seama da unde ai ştiut că sunt aici, dar…
Skal îl întrerupse, rostind pe un ton glacial:
— Te avertizez! Nu veni pe Delfi I. Nu vreau să se ştie că sunt din nou în Ridge Stars şi nici n-am de gând să te ajut să lupţi împotriva lui Emerson sau împotriva oricui altcuiva.
— Emerson ăsta e altfel decât toţi pe care i-ai cunoscut, încercă Blord să spună. Ideea mea e…
— Ideea ta e inacceptabilă, veni prompt replica. Nici nu mă amuză şi nici nu mă interesează afirmaţiile tale.
— Skal, începu Blord serios, vreau să-ţi pun două întrebări. Unu: a fost o întâmplare că vărul meu a văzut animalele acelea?
— Nu. Aveam în momentul ăla un plan la care am renunţat după aceea.
— Aveai nevoie de ajutorul meu?
— Care-i a doua întrebare?
— Am vreo şansă să-l înving pe Emerson?
— Nu, dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut. Ai nevoie de ceva imaginaţie. Îşi sugerez să te apuci de politică, chicoti creatura.
— Înţeleg, răspunse Blord. Dacă te răzgândeşti şi vrei să mă ajuţi, anunţă-mă.
Se auzi un *clic* şi imaginea monstrului dispăru de pe ecran.
Evana intră în cameră. Chipul i se întuneca pe măsură ce Blord îi povestea ce vorbise cu Skal.
— Bine, Artur, dar de ce nu te-ai contrazis cu el, de ce n-ai încercat să-l convingi?
— Evana dragă, răspunse el zâmbind şi clătinând din cap uşor amuzat de nervozitatea ei, Skal poate să hotărască şi singur. Până la urmă e cea mai strălucită minte pe care am cunoscut-o vreodată. Întotdeauna el acţionează logic. Îţi garantez că înţelege totul la un nivel pe care noi nici nu ni-l putem imagina. Eu nu-l contrazic pe Skal atunci când îmi spune că aşa ceva nu-l interesează. Încerc doar să înţeleg ce pune la cale.
Zâmbetul i se stinse. Adăugă, aproape în şoaptă:

— Aş vrea să ştiu şi eu de ce mi-a dat de înţeles că locuieşte undeva în Ridge Stars.

— Dar noi ştiam asta dinainte.

— Bănuiam doar. Ştiam de animalele alea, dar de la asta până la a spune că ştiam de prezenţa lui… Am să încerc să ghicesc dacă vrea ceva, dar nu s-a hotărât ce anume. După cum se poartă, pare să fie ceva important, altfel nu m-ar fi refuzat atât de categoric. Evana, trebuie să aflăm cum a reuşit să dea de mine aici, în biroul ăsta, când acum o oră eu nu ştiam încă unde o să merg. Şi mai trebuie să aflăm ce treburi are el pe-aici.

— Eu ce trebuie să fac?

Blord o privi cu ochii mijiţi.

— Ia legătura cu sediul local al poliţiei spaţiale prin…

— Cu poliţia spaţială?! izbucni Evana. Dar asta e organizaţia lui Emerson.

Blord făcu semn din cap că da.

— Se ocupă încă de o mulţime de probleme de rutină. Mulţi dintre angajaţi sunt oameni cinstiţi. Dacă faci legătura cu ei printr-una dintre firmele noastre fantomă, slugoii lui Emerson nici n-or să afle.

Femeia făcu semn că a înţeles.

— Şi ce vrei să aflu? îl întrebă.

— Tot ce se poate şti despre Skal. Foloseşte orice mijloc. Spune-le că eşti ziaristă şi scrii un articol, sau că firma ta are de gând să construiască un Skal de jucărie… eşti…

— Bine, bine, Artur, dar tu ce ai de gând să faci?

Blord ezită o clipă, apoi răspunse:

— După cum văd eu, trebuie să aflăm exact care sunt oamenii lui Emerson.

Evana ridică din umeri.

— Află cine e şeful poliţiei şi ai să ştii.

— Nu, nu cred că-i aşa simplu, răspunse Blord. E clar că mai-marii sunt puşi de Emerson, dar mai sunt şi ceilalţi. Şefii de departamente, subalternii lor, îşi pot vedea liniştiţi de treabă luni de zile, fără să-i deranjeze cineva. Pot aresta oameni, pot ucide, pot fi folosiţi ca paravane pentru mârşăviile lui Emerson. O să fie greu să aflu cine se ocupă de aşa ceva la sediul local al poliţiei, dar eu o să încerc.

— Ai de gând să intri în clădirea poliţiei?

— Da.
— Vrei să merg cu tine?
— Nu. N-ar fi bine.
După o scurtă ezitare, Evana fu de acord.
— Da, cred că ai dreptate. Artur, exclamă ea, încep să simt că vom câştiga.
Blord zâmbi, dar nu răspunse. Cel puţin deocamdată el nu era de aceeaşi părere.
Se pregătise de câţiva ani să facă o vizită, deghizat, la comandamentul poliţiei.
Lucra acolo un om care semăna destul de bine cu Blord ca statură. Individul făcea o muncă de rutină, dar care îi permitea să aibă acces în toate încăperile. În fiecare zi el trebuia să umble prin clădirea poliţiei din Delfi şi să hotărască ce încăperi trebuiau zugrăvite, unde trebuia să se facă curăţenie, unde trebuia reparat ceva. Existau posturi similare şi în alte sedii ale poliţiei. Şi nu întâmplător, toate acesta posturi erau ocupate de bărbaţi care semănau destul de bine cu Artur Blord.
Nu erau spioni, erau doar angajaţii lui Blord. Singura lor îndatorire era ca, din când în când, să se retragă şi să-l lase pe Blord să vină pentru câteva ore în locul lor. Mulţi dintre ei se plimbau săptămâni întregi fără să facă nimic. În tot acest timp nu-i întreba nimeni de ce intrau într-o cameră sau în alta. De această dată, machiajul lui Blord era perfect. Ar fi fost imposibil ca la o examinare, cât de atentă, să găsească cineva vreo deosebire între el şi lucrătorul de la poliţie. Îşi acordase trei zile pentru această acţiune. Clădirea o cunoştea, mai fusese pe acolo, în vizite mai puţin ilegale decât asta. Pe urmă, studiase şi o hartă.
Nu-l deranjă nimeni. Nu i se puse nicio întrebare. Avea la dispoziţie un birou în care nu intra în afară de el nimeni. Se plimbase prin toate încăperile. Vorbise cu oamenii despre schimbările care se produseseră de când a venit noul comisar pe Marmora II.
Mulţi dintre cei cu care stătuse de vorbă spuneau că nu-şi dau seama să se fi schimbat cine ştie ce. Alţii ziceau:
— Mda, avem un şef de departament nou.
Sau:
— Ei, nu s-a schimbat mare lucru. L-au mutat pe Meech de la

Piraterie la *Criminalistică.* Blord află că s-au înregistrat câteva cazuri de moarte accidentală. Oamenii spuneau:

— E ciudat că s-a întâmplat aşa, pe neaşteptate!

Dar se dovedi greu de aflat cu cine fuseseră înlocuiţi cei care muriseră. Câteodată erau avansaţi ofiţeri bătrâni, renumiţi pentru corectitudinea lor. Alteori erau aduşi oameni noi. Sau, cum spusese o dată unul din ofiţeri:

— Nimeni nu ştie ce-l aşteaptă!

În tot acest timp, angajaţii noi apăreau şi dispăreau. Nu se mira nimeni. Era o instituţie atât de mare, încât lucrătorii nici nu se cunoşteau între ei. Din când în când auzeai:

— Ne-a venit un şef nou. Cred că l-au adus de la *Criminalistică.* Şi dacă aici se întâmpla aşa, oare ce era pe toate cele o sută nouăzeci de planete ale galaxiei? Unde puteai să-i găseşti pe oamenii lui Emerson în toată nebunia asta?

La sfârşitul celor trei zile, Blord stabilise un lucru cert: în ceea ce priveşte sediul poliţiei de pe Delfi, nu se putea şti nimic sigur. Judecind la rece, într-un singur birou, o echipă întreagă de anchetatori ar fi avut nevoie de câteva luni ca să descopere totul.

Cei infiltraţi ştiau să-şi şteargă bine urmele. Întors în Suderea, află că Evana şi Marian nu reuşiseră să afle nimic despre Skal.

— Toată lumea a încercat să ne ajute, dar asta n-a dus la nimic. Ce să mai facem?

— Să ne ocupăm de ale noastre, spuse Blord, şi între timp fiţi cu ochii pe vărul meu.

CAPITOLUL 34

BRIAN EMERSON intră în biroul lui Artur Blord după ce Ashleyton îl verificase atent. Se aşeză pe scaunul lui Blord exclamând plin de admiraţie:

— Omul ăsta e un geniu!

Niciunul dintre ceilalţi cinci nu-l întrebă despre cine vorbea. Dar Ashleyton spuse iritat:

— Voi, oameni politici, ar fi trebuit să vă gândiţi că ar putea să anuleze împuternicirea lui văru-său.

Duvant, un bărbat brunet, întrebă furios:

— Apropo, pe unde mai e Gantley?

Emerson apăsă butonul unei sonerii. Intră un ofiţer de poliţie, căruia Emerson îi puse aceeaşi întrebare. Acesta răspunse pe un ton sarcastic:

— Domnul Gantley e un domn foarte nervos, care nu-şi găseşte liniştea decât prin baruri.

După ce ofiţerul plecă, Emerson vorbi ca pentru sine:

— Gantley, o alegere extraordinară… şi acum nu ne e de niciun folos…

Apoi se ridică brusc în picioare, spunând: să mergem să vedem faimosul departament de coordonare.

Cât timp Ashleyton şi Duvant, biochimistul, examinară laboratoarele departamentului de coordonare, Emerson a stat lângă o fereastră, privind strada. La un moment dat, un zgomot care se auzi chiar în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Era Ashleyton.

— Ei, ce-aţi găsit? întrebă Emerson.

Celălalt era dezamăgit.

— Un singur lucru interesant, răspunse. Celelalte sunt chestii obişnuite. Totul e modernizat dar nu e adus chiar la zi.

— Poate că nu ţin totul aici, spuse şeful. Or fi având magazii pentru toate echipamentele.

— E totuşi o secţie importantă. Duvant e de acord cu mine că ce-am găsit poate să ne fie de folos. Emerson vorbi linguşitor:

— Nu se pricepe oricine cum te pricepi tu, prietene.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— E chiar aşa cum m-am aşteptat. Noi nu ne ocupăm de medicamente sau dispozitive noi, nici nu ne interesează felul în care oamenii lui le-au combinat pe cele vechi. Noi îl vrem pe Blord în persoană şi o să-l lovim atunci şi acolo unde se aşteaptă mai puţin.

— Stă mai rău decât şi-ar putea imagina, îl linişti Ashleyton. Lucrul acela pe care l-am găsit…

Dar Emerson parcă nici nu auzise. Se sprijini de pervaz şi spuse mai departe, vorbind mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi:

— Poliţia locală a executat ordinul de a prelua compania lui Blord. Au făcut asta pentru că eu le-am cerut-o. Din nefericire, nu s-au ocupat destul de serios de legătura cu Gantley. Numai el are voie acum să semneze documente, iar timp de trei săptămâni nu poate să ne împuternicească pe noi să facem asta. Bine, atunci o să aşteptăm puţin, spuse ridicând din umeri. Dar din acest moment nu veţi mai întreprinde nimic împotriva lui Blord înainte de a mă anunţa pe mine. În fond, ce-a obţinut Blord? Ne împiedică pe noi timp de trei săptămâni să punem mâna pe compania lui. Fără îndoială, noi trebuie să ne dublăm eforturile şi să-l ucidem cu orice preţ.

Vorbind, Emerson se îndreptă spre ieşire. Acum era chiar la uşă. Tăcu şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— Următorul meu ordin este să puneţi stăpânire pe planeta asta, din punct de vedere economic şi politic. Ocupaţi-vă de funcţionarii publici care nu ni se supun şi omorâţi-i pe toţi cei care ni se împotrivesc. Ca şi până acum, aveţi grijă ca totul să pară accident, eventual sinucidere. Se zice, deci, că Artur Blord are talentul de a se salva întotdeauna din situaţii aparent fără ieşire, printr-o acţiune eficientă de ultim moment. În acelaşi timp, se spune că-şi învinge inamicul. Aş vrea să văd şi eu cum poate, de data asta, dintr-o singură lovitură, să se salveze şi să ne înlăture şi pe noi din aproape două sute de planete.

Rămase o clipă nemişcat, iar ochii albaştri îi sclipeau sălbatic.

Ashleyton profită de această pauză ca să-i spună:

— Obiectul acela pe care l-am găsit… nu vrei să vii să-l vezi?

Emerson îi aruncă o privire tăioasă, apoi se îndreptă în direcţia indicată. Privind acel ecran, încântarea de pe chipul lui sporea.

Era un eldofon pe al cărui ecran apăru o tânără, urmată de Artur Blord. Perechea sa apropie de un grup de femei strânse în jurul unui grăsan. Emerson îl recunoscu pe Magrusson, directorul general al vastei *Blord Company.*

Emerson se uită întrebător la Ashleyton.

— Cum funcţionează chestia asta?

Celălalt ridică din umeri nedumerit.

— A făcut cineva o gafă, asta trebuie să fie. Probabil că atunci când am apărut noi au şters-o repede şi au uitat câte ceva…

— Ai vreo idee unde ar putea să fie?

— Nu. Şansa nu ne surâde decât pe jumătate.

Blord şi Magrusson se îndepărtară de grupul de femei şi păşiră încet spre camera de luat vederi. Emerson îi lăsă pe cei doi şi le privi atent pe tinere. Erau unsprezece cu totul. Vorbeau prea încet ca să se poată înţelege ce spuneau. Murmurul lor acoperea şi vocile celor doi bărbaţi.

— Cred că ăsta e haremul de foste secretare.

— Se pare că sunt prietene, remarcă Duval.

Emerson le studie atent şi îşi dădu seama că poveştile romanţioase puse pe seama lui Blord erau simple invenţii.

— S-a mai spulberat un mit, rosti el în cele din urmă. Viaţa asta mă dezamăgeşte din ce în ce mai mult.

Magrusson şi Blord vorbeau chiar lângă camera de luat vederi. Emerson se uita atent la ei. Blord spuse încet ceva, iar Magrusson, făcând un semn de dezaprobare din cap, strigă:

— Dar eşti ridicol, Artur! Te opui unei puteri mult mai mari decât tine.

Apoi, mai încet, greu inteligibil:

— Sigur, Artur, nu poţi spera că se va întâmpla ceva. Cel puţin acum, nu-ţi imagina că una din fanteziile tale ar putea să-ţi rezolve toate problemele şi să-l dea gata pe Emerson. Nu e prima dată când un tâlhar notoriu ajunge să conducă un guvern. Sfatul meu este să te duci să-i spui lui Emerson că te dai bătut şi să-l rogi să-ţi înapoieze toate proprietăţile cu condiţia să te faci băiat bun.

Aceste vorbe părură să-l amuze teribil pe Blord, care izbucni într-un hohot de râs sănătos, molipsitor. Emerson începu şi el să râdă. Se stăpâni, însă. Era nedumerit.

Când privi din nou pe ecran, avu impresia că femeile luaseră o hotărâre. Una din ele veni mai aproape. Blord întrerupse conversaţia cu Magrusson şi se întoarse spre ea.

Emerson rânjea:

— Uite ce blondă grozavă, spuse. E drept că Blord ştie să şi le-aleagă.

— M-au trimis pe mine să-ţi vorbesc, începu tânăra. Artur, spune-mi, de câţi bani ai nevoie?

Blord zâmbi.

— Voi câţi aveţi?

— Ţi-am oferit deja aproape tot ce aveam, răspunse ea, dar între timp am reuşit să mai strângem câte ceva. Putem să-ţi dăm cinci milioane de stelari pe lună, fără să vindem din proprietăţi.

— E ridicol! izbucni Magrusson, care ascultase atent. Făcu un pas spre ele şi le spuse: doamnelor, e o dovadă de loialitate din partea voastră. Vă admir şi îl invidiez pe Artur pentru faptul că fostele lui secretare sunt gata să se sacrifice pentru el. Adevărul e că a acceptat să veniţi aici ca să nu vă jignească. Daţi-mi voie să vă explic cum stau de fapt lucrurile.

Făcu o pauză, ca pentru a-şi aduna gândurile, apoi continuă:

— Uitaţi ce e, în comparaţie cu ceea ce are el de făcut, cinci milioane de stelari nu înseamnă nimic. Şi pe urmă, cred că dumneavoastră, doamnelor, minţiţi. Voi nu aveţi de unde să daţi atâţia bani. Eu v-am fost consilier financiar şi ştiu totul.

Se întoarse pe călcâie şi-i strigă nervos lui Blord:

— Corectează-mă dacă greşesc! Ai nevoie de aproape un miliard de stelari pe lună ca să poţi supravieţui în următoarele două luni. Şi asta fără alte cheltuieli. Nu-i aşa, Artur?

Blord se gândi o clipă, apoi făcu semn din cap că da.

— Atâta timp cât nu ne punem imaginaţia la lucru, spuse, este aproape cum zici.

Magrusson îi dădea, însă, mai departe:

— Oamenii nu-şi dau seama cât e de greu să faci o mare organizaţie să meargă. Numai pe lucrurile de strictă trebuinţă – haine, locuinţă, transport – cheltuieşti câteva mii de stelari în fiecare lună. Pe urmă, ai nevoie de oameni, de echipamente şi

trebuie să faci faţă la tot felul de şantaje. Toţi sunt ambiţioşi. Fiecare vrea să primească ceva bani în plus. Şi dacă ai neapărat nevoie de serviciile unui om, atunci trebuie să plăteşti iar câteva mii bune…

Blord îl întrerupse calm, dar hotărât:

— Ajunge, Magrusson!

Se întoarse apoi şi le privi gânditor pe tinerele femei, cărora le spuse:

— Să zicem că vom păstra acei cinci milioane pe lună ca o rezervă, o ultimă soluţie, de care să ne folosim dacă eşuează celelalte planuri.

— Dar cum ai să faci rost de bani? întrebă una din ele?

— Am câteva firme, răspunse el, care vor lua câte puţin de la Emerson şi vor aduce le mine. Pe urmă aştept să-mi vină nişte bani de prin bănci. Ce am să strâng, nu prea mult, are să-mi permită să ţin câteva nave şi să plătesc câţiva oameni care să mă ajute.

— Prostii! mormăi Magrusson. Artur, pentru ultima oară, fii rezonabil! Renunţă la nebuniile astea. Ia-ţi ce mai ai şi du-te în altă parte. Eşti încă tânăr…

— Am nevoie de un sediu, de unde să coordonez operaţiunile, vorbi Blord. Aveţi vreo propunere?

— Artur, nu există niciun loc unde să te poţi ascunde pentru mai mult timp. Nu poţi să rămâi aici, nici dacă ai aştepta să apară iar strigoiul ăla…

— Strigoiul! exclamă Blord. Părea că e gata-gata s-o ia razna. Dar acest cuvânt îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Strigoiul! tot repeta. A, da, sigur, strigoiul. Cum de nu m-am gândit? Aşa e. Totul se leagă acum. Ce prost am fost!…

Emerson, nedumerit, văzu cum femeile se privesc încântate una pe alta. Numai Magrusson părea dezgustat.

— Ce dumnezeu, Artur, spunea, nu e momentul să te ţii de glume.

— Strigoiul! mai spuse Blord râzând. Nu înţelegi?… Da, o să-l hărţuim pe Emerson. O să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.

Magrusson se apucase cu mâinile de cap.

— Artur, îl certă el, doar nu pretinzi că ai să te pui cu Emerson. E ridicol. El controlează practic poliţia spaţială. Are

oameni în toate secţiile guvernului şi în toate funcţiile de conducere. Şi pe urmă… gândeşte-te!… ăsta e Brian Emerson, cel mai mare om de ştiinţă al secolului, cu o întreagă armată de savanţi care-l susţin. Iar tu nu ai niciun ban. Pentru prima oară în viaţa ta de om de afaceri eşti sărac lipit. Într-un cuvânt, nu mai ai nimic. Vrei să spui că în situaţia asta te poţi măsura cu Emerson?

— Pot, răspunse Blord, aprobând hotărât din cap.

Grăsanul era şocat.

— Artur, ai înnebunit de-a binelea! Auzi, strigoiul! Vrei să te duci după el? Pentru Dumnezeu, cum ai să-l găseşti? Să mă scuze drăguţele doamne de la departamentul de coordonare, dar nu ai nicio bază ştiinţifică. Omule, gândeşte-te bine! Asta te va duce la moarte!

— Nu eu, rosti Blord, ci Emerson are să moară. Şi aşa o să se întâmple dacă nu-şi dă seama că jocul lui a luat sfârşit. Magrusson, ia nava asta şi du fetele până la iahturile lor, să poată pleca de pe planetă.

Privindu-le pe femei, le spuse:

— Să nu vă duceţi acasă. Ascundeţi-vă undeva. Emerson poate să facă urât când o să simtă fiorii reci ai morţii.

— Şi tu ce faci? întrebă Magrusson.

— O, eu am să stau puţin de vorbă cu strigoiul. Vino să mă iei deseară. Ştii tu de unde.

Ieşi pe o uşă metalică ce se închise cu zgomot în urma lui. Magrusson dispăru şi el într-o cameră de alături. Una câte una, femeile începură şi ele să plece. După câteva minute, pe ecran se vedea o cameră goală.

— Ce-a vrut să spună cu asta? întrebă într-un târziu Emerson.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, spuse unul care nu vorbise deloc până atunci.

— Dacă nu mă înşel, rânji Emerson, tocmai l-am văzut pe Artur Blord într-unul din momentele lui de inspiraţie. Trebuie să recunosc, povestea asta e total lipsită de sens.

— Eu parcă îmi amintesc că i-am mai auzit o dată vorbind ceva de strigoi, se trezi Ashleyton.

Emerson făcu semn că da şi ridică din sprâncene, dar adevărul era că nu-şi mai amintea. Spuse deodată:

— Hai să ne cărăm de-aici. Blord ăsta a înnebunit de tot. Da,

da, strigoii…

CAPITOLUL 35

FURIOS, BRIAN EMERSON aruncă raportul pe biroul său din sediul poliţiei de pe Delfi II.

— Ne-a mai scăpat un politician! strigă el, făcând o grimasă. Spune-mi exact ce-ai aflat.

Ashleyton ridică din umeri.

— Am scris în raport, spuse, arătând documentul. Omul nu mai era aici când am ajuns noi. Se vedea că plecase în grabă.

— Dar s-a mai întâmplat asta de câteva ori în ultima săptămână. I-a avertizat cineva, reproşă Emerson.

Ashleyton nu răspunse nimic. Celălalt dădu din cap.

— E imposibil! Dă-mi lista cu cei pe care am hotărât să-i omorâm, spuse, ridicându-se în picioare.

— Ce vrei să faci?

— N-am să-ţi spun nici măcar ţie.

— N-ai încredere în mine? îl întrebă Ashleyton uimit.

— Nu te prosti. Ştii bine că tu, eu, Duvant şi ceilalţi suntem prinşi cu toţii în treaba asta. Eu, unul, voi continua să te socotesc prieten, cel puţin până la proba contrarie.

— Mulţumesc, răspunse Ashleyton fără nicio tragere de inimă.

— Bine. Înseamnă că ne înţelegem. Acuma, uite care-i planul meu. Se pare că cineva îi avertizează pe cei pe care noi îi avem în vizor. Nu pot să fiu sigur de nimic, dar ăsta e un semn. Vreau să-mi aduni toate echipele speciale. Vom aştepta până va veni momentul potrivit să ne alegem o nouă victimă.

Ieşind din cameră, Ashleyton se întoarse din uşă şi spuse:

— Mai bine ai trage un pui de somn. Munceşti prea mult.

— Oboseala începe să-şi spună cuvântul, recunoscu Emerson.

După aproape două ore, Emerson cobora prudent dintr-un vehicul al poliţiei care aterizase în faţa intrării principale a unui bloc de locuinţe enorm. Cu toate că era obosit, se uită atent în

jur, ca întotdeauna. Şi asta l-a salvat. Cu coada ochiului văzu cum din partea stângă se apropia o navă spaţială. Avea o viteză mai mare decât viteza sunetului, pentru că nu se auzi niciun zgomot până când ambarcaţiunea nu se depărtă mult spre vest. Abia atunci huruitul şi zdrăngănitul motoarelor îi zdruncinară timpanele.

Apucă să-l tragă pe Ashleyton după el în şanţ şi imediat bomba lansată de acea navă îi ucise pe toţi cei care aterizaseră atunci.

Clătinându-se, ameţit de explozie, Emerson se întoarse în ambarcaţiunea poliţiei. Îl ajută şi pe Ashleyton să urce. Bietul om era zdruncinat de şoc. O dată ajunşi în văzduh, cei doi îşi reveniră rapid. Ashleyton vorbi primul.

— Asta înseamnă că suntem în război, spuse.

Emerson aprobă înciudat din cap.

— Nu e bine să te pui cu Blord!

— Poate că n-ar trebui să-i dăm niciun răspuns până nu ne găsim un adăpost mai sigur. Ai vreo explicaţie pentru ce s-a întâmplat? întrebă Ashleyton.

Celălalt ridică din umeri.

— E limpede. A aflat cumva care e planul nostru şi acum ne urmăreşte pas cu pas. De acum încolo, noi nu vom mai merge nicăieri. Trimitem pe alţii.

— Credeam că noi am ales soluţia conducerii de grup ca să fim siguri că totul va fi în regulă.

— Se pare că acum asta nu ne va mai fi de folos.

— Şi atunci ce-o să facem?

— Oamenii pe care i-am ales trebuie să moară, rosti Emerson încruntat. Vom folosi toate mijloacele de care dispune poliţia ca să-i găsim şi să-i ucidem.

— Vreau să zic, tu, personal, ce ai de gând să faci?

— Eu am să mă duc la culcare. Simt că am nevoie de odihnă. Trebuie să dorm puţin, altfel cred că nu mai rezist.

O sonerie insistentă îl trezi pe Brian Emerson din somnul lui agitat. Îmbrăcă repede un halat şi ieşi din dormitorul care dădea în biroul de la sediul poliţiei.

Aici îi aştepta Ashleyton, cu un ziar în mână şi cu o privire mirată.

— Tot în pat? îl întrebă. E deja amiază. Emerson îi mărturisi cu o voce obosită:

— Nu ţi-am spus, dar a trecut multă vreme de când n-am mai dormit. Am nişte coşmaruri îngrozitoare. Azi noapte a fost cumplit.

Ashleyton îi întinse jurnalul.

— Uite aici ceva care într-adevăr poate să-ţi producă coşmaruri. Citeşte titlul!

Emerson luă ziarul şi aruncă o privire peste el. Sus de tot, ca titlu, scria cu litere de-o şchioapă, pe două rânduri:

MEMBRI DE SEAMĂ Al MAFIEI CRIMINALE ÎN FUNCŢII GUVERNAMENTALE

Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici: ARTUR BLORD DEZVĂLUIE CONSPIRAŢIA EMERSON.

Emerson îl privi pe Ashleyton.

— Şi de ce te agiţi atâta? îl întrebă. În fond, ne aşteptam la aşa ceva şi chiar eram curios care ziar o să scrie asta. Acum ştiu.

— Citeşte mai departe, îl îndemnă celălalt.

A fost ucis de curând şeful dumneavoastră care ocupa un post guvernamental? Au dispărut în ultima vreme persoane pe care le cunoşteaţi? Au apărut în locul lor nişte indivizi suspecţi? Dacă sunteţi simpli slujbaşi sau funcţionari guvernamentali, în orice loc din Ridge Stars v-aţi afla, Artur Blord vă roagă să vă răspundeţi vouă înşivă la aceste întrebări.

Emerson se uită la Ashleyton zâmbind.

— Mă mir, îi spuse, că tu, Ashleyton, te alarmezi aşa din cauza unui asemenea atac. Ştim cu toţii că Artur Blord conducea câteva ziare. Repet, acum am aflat care sunt acestea şi putem lua măsuri împotriva lor. Între timp, o să montăm câţiva ciraci să împrăştie tot felul de zvonuri, să-l vorbească de rău, să se minuneze în gura mare, întrebându-se dacă nu cumva Blord e puţin deranjat la minte, să spună că proprietăţile lui nu există decât pe hârtie, să sugereze că în spatele bandelor de piraţi nu e nimeni altcineva decât Artur Blord. Recunosc, ne-a pregătit un atac inteligent, dar oare ar fi putut proceda Blord altfel?

Ashleyton era însă nerăbdător.

— Brian, termină cu vorbele astea în vânt şi citeşte articolul ăsta, poate că până la urmă o să înţelegi. Eu unul nu pot să

pricep. Eu zic să-l facem scăpat şi să-l lăsăm în pace cât mai avem timp să ne salvăm şi noi.

Emerson îl privi mirat şi se apucă din nou să citească. De astă dată întoarse pagina nedumerit. La un moment dat, culoarea din obraji îi dispăru brusc. Puse ziarul jos şi începu să se plimbe prin cameră de colo până colo. În cele din urmă se opri şi strigă:

— De unde a luat toate numele astea? E imposibil! Nimeni în afară de mine nu ştie numele tuturor persoanelor importante din organizaţia noastră. E o înscenare grosolană!

Ashleyton înţepenise.

— Şi spuneai că o să-i omorâm pe toţi liderii locali şi pe toţi operatorii care nu cooperează. Ăştia cunosc acum toate numele importante. Pe cei din guvern pe care i-am plătit, agenţii noştri care i-au înlocuit pe cei ucişi… N-am mai pomenit niciodată aşa ceva. Şi ai văzut ce sfaturi le dă Blord…

Emerson dădu mecanic din cap.

— Le cere oamenilor să nu-i asculte pe cei ale căror nume apar pe listă. Le cere ofiţerilor mai în vârstă să înceapă să-i aresteze… Dacă vom răspunde cu curaj provocării ăsteia, poate că…

Ashleyton îl apucă de braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brian, opreşte-te! Eldogramele curg una după alta. Articolul ăsta a fost publicat în toate ziarele de mare tiraj din oraşele sistemului Ridge Stars. Oamenii noştri sunt speriaţi. Angajaţii lor îi pun la zid. O parte dintre ei încearcă să fugă. Nu s-au aşteptat niciodată ca numele lor să fie făcute publice.

— Succesul nostru depindea de ţinerea în secret a numelor celor ce urmau să ocupe posturi-cheie şi să conducă astfel milioane de salariaţi… bombăni Emerson.

Celălalt se dovedi mai pragmatic.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă. Rămâi să te lupţi?

— Să mă lupt? Eşti nebun? În condiţiile astea ar fi un miracol să mai scap de-aici nevătămat. Dădu din cap, apoi rosti, mohorât: Ashleyton, trebuie să plecăm imediat din Ridge Stars. Asta o să rezolve totul. Ne ducem într-o zonă nelocuită şi o luăm de la capăt.

Îşi mijise ochii. Buzele îi erau strânse, într-o grimasă de furie. Pe chipul lui rămăsese totuşi întipărită nedumerirea.

— Nu pot să înţeleg, mai spuse el. Cum mama naibii a reuşit Blord să afle toate numele alea?…

CAPITOLUL 36

CÂTEVA ZILE mai târziu, Blord îi povestea totul lui Magrusson. Evana, care ştia deja totul, rămăsese în biroul dintre depozite.

— Aştept aici, spuse ea hotărâtă.

Blord îşi făcea loc prin labirintul depozitului. Era o hală imensă, încărcată cu tot felul de lucruri. Înăuntru mirosea a lemn şi a umezeală şi a… încă ceva… Ceva care, deşi ştia bine ce e, îi dădu lui Blord fiori reci pe şira spinării. Brusc, mintea îi fu invadată de o alta, rece, dar prietenoasă. Avu impresia că îl atinge ceva întunecat şi umed.

— Sunt chiar în stânga ta.

Blord se întoarse şi se opri.

Între două rafturi încărcate cu diferite obiecte zăcea o creatură monstruoasă, acoperită cu solzi. Apăru un cap ca de şopârlă, dar cu nişte ochi verzi, inteligenţi.

Blord îi vorbi lui Magrusson pe un ton care nu trăda cu nimic emoţia pe care i-o stârnea acea creatură.

— În momentul în care mi-am dat seama că „strigoiul” nu era nimeni altcineva decât Skal, am înţeles limpede totul. Şi am încercat să găsesc soluţia cea mai bună.

— Artur, pentru numele lui Dumnezeu, hai să ieşim de-aici. Cheamă poliţia! şopti Magrusson, tremurând de frică din toate încheieturile.

— De fapt, continuă Blord, care începuse să se liniştească, mi-am dat seama că Skal, cu capacitatea lui de a citi gândurile, m-ar putea ajuta să-l înving pe Emerson. În primul rând, nelăsându-l să doarmă şi, în al doilea rând, aflând de la el numele tuturor agenţilor săi. În rest, a trebuit să înţeleg de ce Skal mi-a arătat animalele alea scârboase. În acel moment se aştepta să aibă nevoie de ajutor. După aceea, desigur, continuă Blord, a reuşit să-şi rezolve singur problemele, aşa încât m-a

refuzat atunci când eu i-am cerut sprijinul.

— Adică atunci, la eldofon?

— Da.

— Stai un pic, mie mi-ai spus că era o convorbire interstelară.

— O simplă precauţie. A sunat chiar de aici, dar printr-un eldofon de pe Delfi II. Trebuie să recunosc, acel refuz m-a înfuriat. Pentru că rasa lui a dispărut, Skal urăşte acum toate fiinţele care au avut mai mult noroc. Şi îl amuza să vadă cum civilizaţia noastră ajunge la dispoziţia unuia ca Emerson.

— Dar până la urmă te-a ajutat, se grăbi Magrusson. Bănuiesc că ai făcut o înţelegere cu el.

— Da. Iar tu, prietene, mă vei ajuta să-mi ţin promisiunea.

— Eu? se alarmă dolofanul.

— Am promis să-i aduc animale din acelea scârboase cât timp va sta aici. Dar deocamdată are probleme cu stomacul. Nu mănâncă decât un anumit fel de mâncare. De când i-am dărâmat castelul, acum câţiva ani, nu şi-a mai putut procura hrana de pe Delfi II. Am hotărât deci să aducem acele vietăţi şi să le aclimatizăm aici, în depozitele mele. Nu e de mirare că Marian n-a putut să le dea de urmă, pentru că n-au fost niciodată în altă parte decât în acest loc.

— Artur, spune o dată, nu mă mai fierbe. Ce trebuie să fac eu cu… animalul ăsta?…

— Să-l hrăneşti, până depăşeşte perioada asta critică. Şi pe urmă o să-l ducem undeva departe. Vreau să-l instalăm pe o planetă nelocuită, la câteva mii de ani-lumină, o planetă pe care să nu existe fiinţe inteligente şi nici nave spaţiale. Cineva trebuie să dea viaţă visului primilor colonişti de pe Pământ. Şi în ceea ce priveşte Ridge Stars, acel cineva voi fi eu. Vremea celor de teapa lui Hargan a trecut.

Magrusson întrebă nerăbdător:

— Ce-ai vrut să spui cu perioada critică a lui Skal? Ce…

Tăcu. Scrută întunericul cu privirea.

— Aha! Acum el…! exclamă, înţelegând despre ce era vorba. Ei bine, o să fie o… aha! deci asta era!…

Blord aprobă din cap. De fapt era mult mai impresionat decât lăsa să se vadă. Ceea ce se întâmpla era absolut normal, dar imensitatea trupului căruia i se întâmpla asta făcea ca totul să pară nemaipomenit.

Cu tot întunericul, cei doi puteau vedea pielea aceea enormă atârnând de partea mai groasă a unui corp interminabil.

Ca orice altă reptilă, Skal se afla în perioada de năpârlire.

Se întoarseră în birou. Evana adormise pe un scaun. Părul blond-roşcat, uşor ondulat, i se revărsa pe spate. Dormea cu capul pe umăr.

Blord o privi cu blândeţe.

— Ce părere ai de viitoarea doamnă Blord? întrebă.

— Căsătorie! exclamă Magrusson, făcând ochii mari. Nu crezi că te cam întreci cu firea?

— Eu cred că tocmai mi-am venit în fire, răspunse Blord. Un om care-şi propune să instaureze era păcii şi ordinii într-o întreagă societate trebuie ca, în primul rând, să-şi pună ordine în propria lui viaţă. Să aibă o soţie, o familie, un cămin… Problema este dacă o să vrea ea să se mărite cu mine! În ultima vreme a devenit o personalitate puternică. Poate că n-o să vrea să-şi asume rolul de soţie şi de mamă.

Tânăra de pe scaun tresări, apoi se ridică în picioare.

— De când aştept să aud asta! şopti ea, emoţionată. Pentru ce crezi că am muncit eu toţi anii ăştia?

Îl apucă pe Blord de mână şi-l trase spre ea.

— Ia vino tu încoace, îl chemă. Am deja douăzeci şi cinci de ani şi am de gând să-ţi fac nouă copii. Aşa că n-am deloc timp de pierdut.

Blord o întrebă zâmbind:

— Da’ cine-a zis de nouă copii?

— Nu contează unde ne oprim, râse ea. Cel mai important este când începem.

— Ei, atunci, zise Blord arătând spre eldofon, hai să facem legătura cu circuitul de înregistrare şi să semnăm actele de căsătorie.

— Acum? întrebă Evana copleşită de emoţie, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Acum! răspunse Blord hotărât.

Ţinându-se de mână, se apropiară amândoi de eldofon.